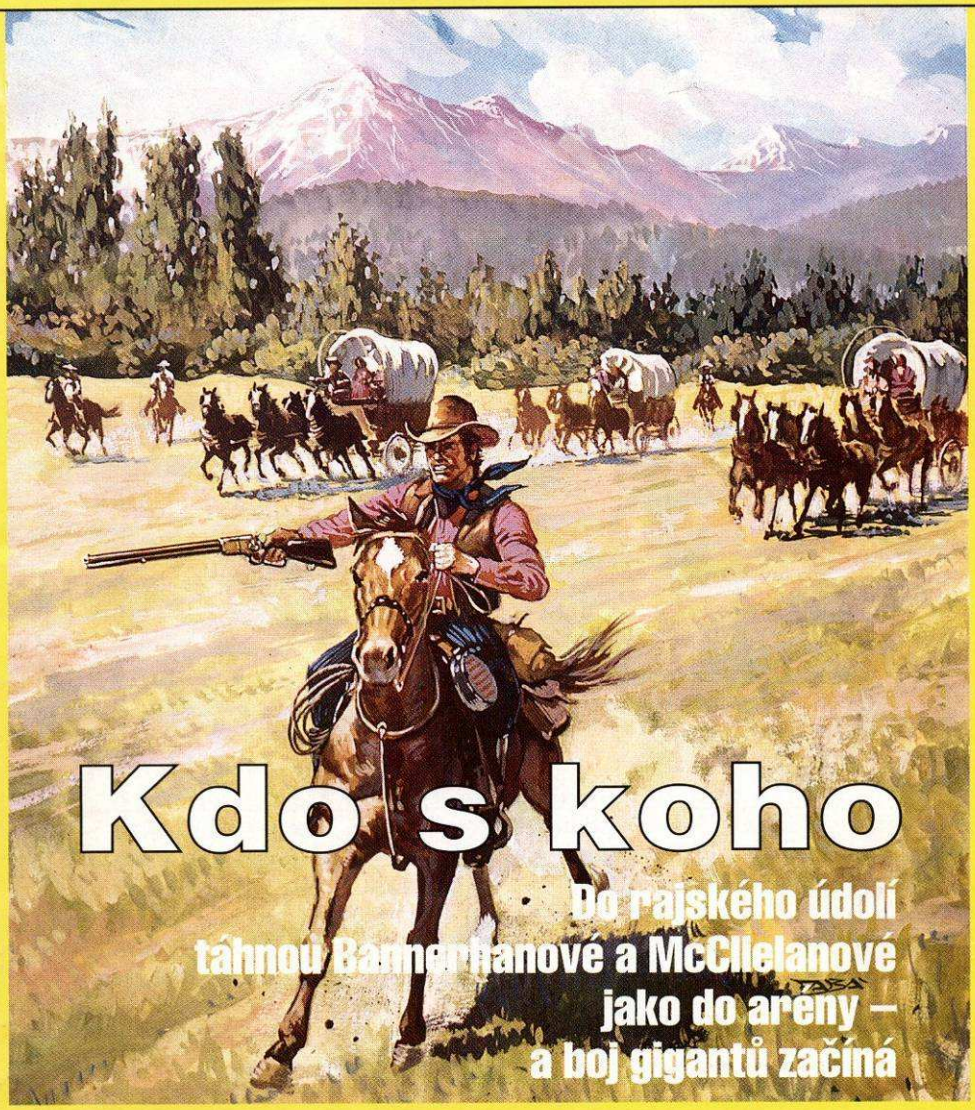
Kč 12,90 / Sv. 031
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Kdo s koho

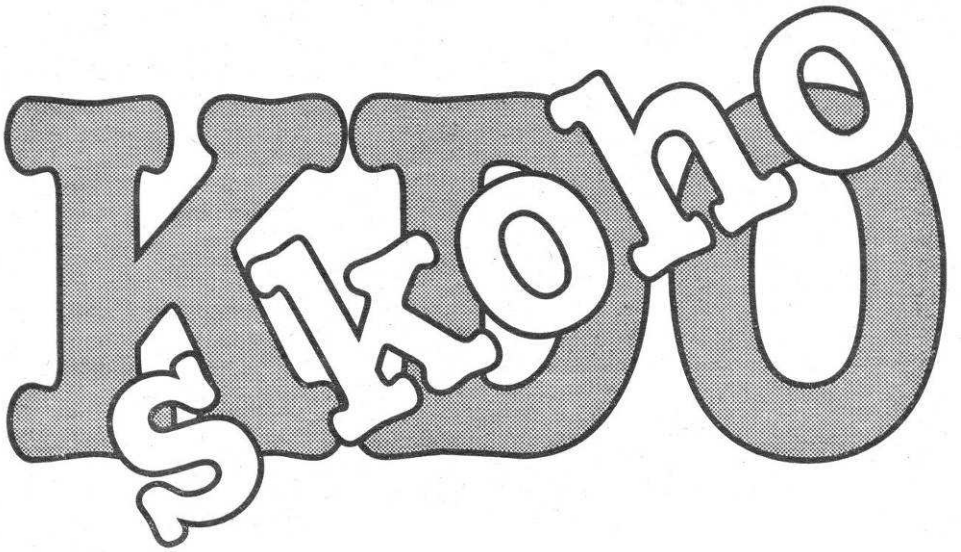
Do rajského údolí
táhnou Bannerhanové a McClellanové
jako do arény –
a boj gigantů začíná

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Holandsko f 2,40 / Itálie L 2000 / Španělsko P 175 / 5–94

MOBA BASTEI MOBA

G.F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

My, Bannerhanové, jsme sem, do tohoto velikého údolí, přišli průsmykem od jihu.

Bylo nás sedmnáct mužů, pět žen a dvanáct dětí. Měli jsme asi stovku koní a na dva tisíce kusů dobytka.

Každý z našich jezdců by se byl dokázal prosadit kdekoliv.

Big Joe Bannerhan, můj otec, byl na svou rodinu hrdý. Opustili jsme Texas, abychom si ve Wyomingu podmanili mnohem větší pozemky, než jsme měli tam.

Kvůli tomu jsme byli ochotni poprat se třeba s ďáblem. Už z průsmyku jsme v čistém wyomingském vzduchu zahlédli lidi, kteří se do údolí stahovali od severu: jezdce, vozy a stádo koní a dobytka. Byla to přímo ďábelská náhoda.

Tisíce let toto rajské údolí nezažilo nic než Indiány a buvoly, panoval zde klid a mír. A teď se sem valily ze dvou stran běloši jako dvěma vraty do obrovité arény. Souboj obrů může začít...

Můj bratr Jeff, náš strýc Clay i my ostatní, jsme se podívali na Big Joa, který zastavil ikoně na skalní plošině.

Můj otec byl vysoký muž, měl jako my všichni světlé vlasy a byl vyzáblý jako stepní vlk. Byl neobyčejně rychlý a neúnavný a měl vytrvalost ocelové pružiny.

A neustále z něj vyzařovala vůle, kterou bylo přímo fyzicky cítit, nutila, poháněla, ovládala – ale dodávala také jistotu, odvahu a pocit bezpečí.

Byl to zvláštní člověk. Když se dost vynadíval do údolí, pohlédl na nás.

„To je ale hloupá náhoda," řekl. „Ale my ty lidi samosebou vyženeme. Tohle je naše údolí!"

Více neřekl. A víc se ani nedalo říci. Dívali jsme se na věci stejně. Klidně jsme se vydali za ním, sjížděli jsme do údolí a nechali jsme na ostatních jezdcích, aby se pomaleji vydali se stádem, koňmi a vozy za námi.

Údolí bylo jistě padesát mil dlouhé a třicet široké. Takže to byl obrovský kus země obklopený zalesněnými horami. Od západu k východu se táhla řeka napájená mnoha přítoky. V údolí byly prohlubně, terénní vlny, ostrůvky lesíků.

Jeli jsme na prvotřídních koních a pětadvacet mil až k řece jsme urazili už před setměním.

Když jsme se pak zastavili na břehu řeky, objevili se na druhé straně tři jezdci – a pak přijel ještě jeden.

Takže co do počtu nám ti cizí muži byli rovnocenní.

Byla to malá, nádherně bublající říčka, ne příliš písčitá, nýbrž se dnem posetým křemeny. Jistě v ní byly výborné ryby. Pocítil jsem náramnou touhu si v té řece zaplavat. Ale ta byla jen chvíle. Big Joe, náš otec a bratr strýce Claye, zahnal svého koně do vody. Následovali jsme ho.

Uprostřed řeky byl ostrůvek. Byl plochý a vlastně to byla písečná mělčina, na které rostlo trochu zeleně a několik keřů. Voda sahala našim koním po břicha. Zřejmě tady byl brod.

Také čtyři cizí jezdci se blížili z druhého břehu k ostrůvku.

Slunce už se spodním okrajem dotýkalo hřebene hor na západě, když jsme se proti sobě zastavili na koních a pohlédli na sebe.

Věděl jsem, že je na nás celkem slušný pohled. Byli jsme čtyři vysocí, pohlední Texasané, s plavými vlasy a světlýma očima. Naše sebedůvěra byla neotřesitelná. Neměli jsme respekt před ničím, kromě Boha, v něhož jsme věřili.

Ale vždy jsme byli přesvědčeni, že si musíme pomoci sami a že všechno na tomto světě je něčím vykoupeno.

Když jsme se podívali na ty cizí jezdce, velice rychle jsme poznali, že takových, jako my, je víc – přinejmenším tihle čtyři, co stojí proti nám.

A i tohle byla prazvláštní hříčka osudu – nebo náhody, chcete-li.

Byli to čtyři tvrdí a ostřílení muži. Vlastně se od nás lišili jen velmi málo. Měli černé vlasy a šedé oči. Ale jinak na nich bylo takřka všechno stejné.

Big Joe zvedl ledabyle pravici a ťukl si prsty o okraj klobouku.

„Jmenuju se Joe Bannerhan," řekl. „Tohle je můj bratr Clay a moji synové Jeff a Ringo. Toto údolí jsem si vyhlédl už před několika dny. – Otočte se, pánové! Tady už je všechno až k okolním horám obsazeno. – Celé údolí je zabráno!"

Řekl to stroze a naprosto jasně. A každý, kdo ho v Texasu znal, by se obrátil a vzdal by se, jako hráč, který pochopil, že jeho protivník má lepší karty.

Jenže tito cizinci ho neznali.

Kromě toho byli – jak jsem už řekl – stejní jako my.

Tu starší z nich, který byl patrně jejich vůdcem, ťukl rukou o okraj klobouku. A pak řekl suše a úsečně:

„Já jsem Bill McClellan. Tohle jsou mí synové a tohle je můj předák Chip Hondo. Ale patří do rodiny jako strýc. A to, co jsem vám chtěl říci dál, jste už řekl vy, pane Bannerhane. Takže už jen mohu konstatovat, že o to údolí máme zájem oba. Jak to tedy uděláme? Panna, nebo orel? – Nebo souboj?"

„Každopádně si myslím, že to musíme vyřešit okamžitě. Protože my, McClellanové, jsme sem z Kentucky nepřišli proto, abychom se o tohle údolí dělili s jinou rodinou."

„Co navrhujete?"

Když to řekl, bylo všechno jasné.

I oni chtěli buď všechno, nebo nic, stejně jako my.

A i kdyby jen o sto mil dál bylo stejné údolí, nikdo by neustoupil a neodtáhl by dál.

Protože všichni jsme byli příliš hrdí.

Můj otec Big Joe Bannerhan se napřímil a řekl suše: „Nu, pánové, myslím, že bychom měli zabránit krveprolití. Sesedněte z koní a pak si to spolu rozdáme. Chcete?“

Byla to férová nabídka, pomyslíme-li, že jsme do tohoto divokého kraje přišli jako dobyvatelé. Neplatily tady žádné zákony, pravidla, měřítka. To všechno bylo tam, odkud jsme sem přišli – v Texasu a Kentucky.

Proto jsme my Bannerhanové a také McClellanové odešli.

A teď si to tedy rozdají Big Joe s Big Billem.

Jenže Bill McClellan zavrtěl odmítavě hlavou.

„Je mi líto,“ řekl. „Před dvěma týdny jsem dostal do stehna indiánský šíp. Můj bratr je ještě nemocný. Abych se s vámi mohl bít jako muž, pane Bannerhane, - potřebuji dvě zdravé nohy. Za dva nebo tři týdny možná... Ale tak dlouho čekat nemůžete, co? Možná dovolíte, aby některý z mých synů ...“

„Jsou mladší!“ přerušil ho můj bratr Jeff. A obrátil se k mému otci: „Dovol, abych si to s některým z jeho synů rozdal – buď na kolty, nebo na pěsti. Je mi to jedno, Big Joe! Ale dovol, abych se místo tebe bil s tím, koho si vyberou ze svého středu.“

Jeff byl o dva roky starší než já, a když hovořil k otci, planula mu z očí touha, aby dostal šanci se osvědčit. Chtěl být tím z nás, kdo vykoná onen veliký čin a získá pro nás, pro Bannerhanovy, celé údolí.

To byl celý on. Chtěl být všude vždycky nejlepší. A téměř vždy se mu to také ve všech směrech dařilo. Byl to opravdový lev, který už zřejmě vytušil, že přišla doba, aby se ujal vlády.

Můj otec se na něj zamyšleně podíval.

Pak se obrátil k Billu McClellanovi.

„Necháme bojovat každý jednoho ze svých synů. Ať svými pěstmi rozhodnou, kdo bude mít právo zmocnit se tohoto údolí!“

Zeptal se zpříma a McClellan odpověděl.

„Protože nejsme hazardéři a chceme zabránit zbytečnému krveprolévání, je to pro lidi jako my jediná možnost.“

Po těchto slovech otočil hlavu a řekl: „Seane, ty jsi v pěstním souboji lepší než Cash. Takže se za nás budeš bít.“

Sean McClellan byl vysoký, pružný a nejen silný, ale jistě i vytrvalý. Měl dva revolvery. Ale když sesedl, odepjal si opasek se zbraněmi a zavěsil jej přes hrot sedla. Jeho bratr Cash ani nehnul brvou. McClellanové se i se Seanovým koněm stáhli o několik kroků dozadu, aby uvolnili místo pro souboj. Sean McClellan si zatím svlékl košili a odhodil ji stranou. Pak čekal.

A my, Bannerhanové, jsme pořád ještě nevěděli, koho náš otec určí, aby se za naši rodinu bil o údolí. Protože, ačkoliv se nabídl můj bratr Jeff a přímo ho k tomu nutil, otec se stále ještě nerozhodl. To jsme na něm viděli. A možná poprvé od té doby, co jsme přišli na svět, otec Jeffa a mne porovnával. Přemýšlel o našich slabinách a silných stránkách, odhadoval nás.

„K čertu, otče, jsem nejstarší syn!“ řekl Jeff najednou. „A jsem lepší než Ringo! – Určitě!“

Cítil jsem, jak se mě zmocňuje vztek. Jistě, Jeff byl starší než já. A vždy měl přede mnou o dva roky náskok. Téměř všechno jsem si musel nechat ukazovat. Protože on všechno věděl vždycky o dva roky dříve než já.

Ale pak to přestalo. Cítil jsem se mu naprosto rovný, ale protože byl mým bratrem, nikdy mě nenapadlo, poměřovat se s ním jako s nepřítelem.

A i teď, když tvrdil, že je lepší než já, neřekl jsem nic. Ovládl jsem svůj vztek. Ctil jsem ovšem pohled svého otce a pochopil jsem, že dobře ví, co se ve mně odehrává.

Najednou řekl: „Ringo, budeš se za nás bít ty!“

Překvapeně jsem se nadechl a zaslechl jsem, jak Jeff zklamáním odfrkl.

Jenže otcovo rozhodnutí padlo. Ani Jeff ani já jsme se až do onoho dne neodvážili měnit to, co otec rozhodl.

Byl absolutní hlavou rodiny. Samozřejmě jsme často dostávali úlohy, při nichž jsme museli sami rozhodovat. Jenže za určitých situací se otec ujímal rozhodování sám. A tak tomu bylo i nyní. Do souboje vyslal mne, svého mladšího syna – a ne staršího Jeffa. Nemohl jsem uvažovat o tom, jak se cítí Jeff a jak to přijme. Můj

protivník už čekal. Musel jsem seskočit z koně a připravit se.

To jsem také udělal. I můj opasek se zbraní a má košile se vzápětí ocitly přehozené přes sedlo koně. Strýc Clay vzal opratě koně a když se ke mně trochu sehnul, zamumlal: „Zvládneš ho, Ringo. Není ani zdaleka tak houževnatý jako ty."

Tato slova mě posílila. Na strýce Claye bylo spolehnutí. Nikdy toho moc nenamluvil a také nikdy nedělal unáhlené závěry nebo nedával zbrklé rady.

Strýc Clay byl mladší než náš otec, přesně o pět let, takže mu bylo jedenačtyřicet. V mnoha věcech se stal naším učitelem. A teď mi pošeptal, že Seana McClellana přemůžu. To mi dodalo odvahy.

Vykročil jsem Seanu McClellanovi vstříc. Dívali jsme se na sebe a pomalu jsme se začali točit v kruhu.

Každý z nás bojoval za svou rodinu.

Bylo to správné, bojovat tak primitivním způsobem o nárok na kus země?

Dnes se na to díváme určitě jinak, než tenkrát.

Jenže my jsme tehdy byli, takříkajíc, piráti, cítili jsme se svým způsobem jako dobyvatelé a domnívali jsme se, že o téměř všechno ve světě je třeba bojovat.

Toho dne mi bylo dvaadvacet. Měřil jsem šest stop tři palce a vážil jsem osmdesát kilogramů. Měl jsem dobrou postavu. Hranou dlaně jsem dokázal přerazit vaz chřestýši. Měl jsem i přesnou mušku a v zacházení s pistolí jsem byl neobyčejně pohotový a rychlý.

Jenže Sean McClellan tohle všechno uměl dozajista také. Byl možná ještě rychlejší. Protože když na mě teď skočil, zasáhl mě první ránou do břicha a zasadil mi prudký spodní hák do brady. Upadl jsem dozadu, převalil jsem se po zemi a unikl jsem tak jeho kopancům.

Tohle nebyl žádný sportovní souboj, jaké pak bylo možné vídat později. Ne, tohle byl docela jiný souboj. Takto se bojovalo na hranici a používaly se všechny prostředky, které vedly ke zničení protivníka.

Nechci tady proto popisovat podrobnosti toho souboje, ani líčit všechny ty rány, které jsme si zasazovali.

Přesto ovšem k vyprávění patří, abych tady vylíčil, jak krutě jsme

se bili, jak jsme si působili bolest a zasazovali si rány tak, že jsme brzy zapomněli na to, co bylo kolem nás.

Připadalo nám, že jsme už na světě jen my dva.

A brzy se každému z nás zdál soupeř čímsi obrovským, příšerným, jakýmsi zjevením, které bylo třeba přemoci, abychom mohli být zase dál volní a hrdí.

Kdesi hluboko uvnitř duše jsme cítili, že je to náš životní zápas. Každý člověk se jednou dostane do situace, kterou musí zvládnout, z níž stůj co stůj musí vyjít jako vítěz.

A takovou situací byl náš souboj.

Nevím, jak dlouho jsme se bili, ale bylo to velice dlouhé. A nastala přitom noc.

Byli jsme nakonec tak vyčerpaní, že už jsme ani nemohli stát, ale zápasili jsme vkleče.

A pak jsme se oba svalili, odpočívali jsme, dokud se jeden z nás nepostavil, a to hned udělal i druhý. A bojovalo se dál.

Bylo to kruté.

A dávno už jsme zapomněli, o co vlastně bojujeme.

Bylo nám to jedno.

Důležité pro nás bylo jediné: nenechat se porazit.

Jenže pak už jsme skutečně nemohli dál.

Najednou jsem ztratil vědomí.

Bylo mi, jako bych se propadl do bezedné hlubiny.

Když jsem přišel k sobě, spatřil jsem mihotavý plamen ohně. Kolem mne byli otec, bratr a strýc. Vysvlékli mě a třeli mi zbědované, zbité a zhmožděné tělo alkoholem, který otec pořád vozil v brašně u sedla.

Chtěl jsem se bránit, protože mě masírovali a hnětli. Ostrý alkohol ve všech těch ranách a odřeninách pálil. Jenže oni mě drželi a pokračovali dál.

„Přestaňte!“ vydechl jsem. „Prohrál jsem. Mrzí mě to, Sean McClellan byl prostě lepší. – Ale teď už mi dejte pokoj!“

„Ten souboj jsi neprohrál – ještě ne. Když už jsi nemohl dál, byl i on úplně na dně. Je to nerozhodně, chlapče. – A až vyjde slunce, bude se pokračovat. Tak jsme se dohodli.“

Otec to řekl klidně a věcně, jako by řekl, že zítra mám pokračovat ve stavbě plotu, nebo dokončit jinou započatou práci. V hloubi duše jsem se vyděsil.

Pak jsem pocítil strach. Po východu slunce se mám bít dál!

Zase jsem měl snášet všechny ty hrozivé rány a údery a ze všech sil se snažit zasadit svému soupeři rány a údery pokud možno ještě horší.

Už jsem nechtěl. To byl můj první pocit.

A nebyl to pouze strach – ne, byl to i odpor. Nedokázal bych to vyjádřit slovy, ale jaksi jsem cítil, že tento souboj nás vrhá zpět do doby kamenné a že nás, civilizovaných křesťanů, není hoden.

Ano, to byl tenkrát můj první pocit.

Jenže pak mne napadaly další věci.

Opět se dostavila hrdost a pýcha. Také věrnost rodině jsem začal pociťovat stále intenzivněji.

Byl jsem vybrán, abych pro naši rodinu vybojoval toto údolí. Jen na mně teď záleží, jestli budeme muset táhnout dál, nebo jestli zůstaneme. A tyto pocity postupně sílily, až překonaly můj strach a odpor. Instinktivní pocit, že na téhle věci není něco v pořádku, byl opět potlačen.

To, jak mě ošetřovali, také postupně působilo příjemně. Bolesti masáže a pálení alkoholu se změnily v příjemný pocit.

Strnulé a namožené svaly se uvolnily. Mohl jsem v klidu dýchat a odpočívat.

Pak jsem zaslechl, jak otec klidně řekl: „Zabalíme tě do přikrývek, abys zůstal v teple. Pak si budeš moci ještě pár hodin, do východu slunce, pospat. A potom svého soupeře porazíš, Ringo. Dokážeš to, musíš! Rozuměl jsi?“

„Jasně,“ usmál jsem se unaveně, „vybojuju pro nás to údolí.“ Pak jsem usnul.

Čtyři hodiny mi připadaly jako čtyři nadechnutí.

Pak jsem pochopil, že se mnou cloumali, aby mě probudili.

Když jsem vstal, všechno mě bolelo – doslova všechno.

„Musíš se rozhýbat, zahřát se, abys byl zase pružný, Ringo," řekl mi otec.

Stál jsem u ohně nahý. Strýc Clay mi podal kalhoty. Bratr Jeff se držel vzadu.

Nebyli jsme už na ostrůvku, na němž jsme bojovali, ale na jižním břehu řeky.

Mezitím přijely naše vozy a vytvořily hradbu, která byla otevřená směrem k vodě.

Stádo koní zůstalo kdesi vzadu. Dobytek byl zřejmě ponechán někde v údolí. Krávy měly vypálené naše značky a v prvních dnech po tomto dlouhém pochodu se stejně budou zdržovat u potůčků nebo u řeky, kde je louka zvlášť šťavnatá a kde jim skupinky stromů poskytnou ochranu před sluncem a v noci před chladem.

V tábořišti ještě všichni spali. Nebylo divu, protože lidé na vozech i honáci museli zvládnout pořádný kus cesty a jistě sem dorazili teprve po půlnoci.

Podíval jsem se k vozu, v němž jela má matka a sestra. I tam bylo ticho. Na východě se už obloha zřetelně projasňovala. Brzy přijde den.

Musel jsem se dostat do formy. Nejprve jsem odskákal k vodě s podvlékačkami, které mi podal strýc. Nenavlékl jsem si je zatím, ale šel jsem se vykoupat. Voda byla studená. Zpočátku jsem si myslel, že ztuhlé a křečí strnulé svaly budou reagovat ještě hůř. Ale když jsem chvíli plaval, bylo mi lépe.

Pak jsem se proběhl venku na písčitém břehu. Zahřál jsem se a brzy jsem se cítil mnohem lépe.

Když jsem s kalhotami přistoupil k ohni, podali mi hrnek plný pořádně silného masového vývaru. Byla to polévka se spoustou morku. Dodala mi síly.

Oblékl jsem se.

Už jsem se souboje nebál, nýbrž jsem jen pociťoval chuť porazit svého soupeře Seana McClellana.

Odkudsi z položera rozbřesku se vynořilo několik našich jezdců.

Spali možná jednu nebo dvě hodiny, ale chtěli souboj vidět. Nechtěli si ho nechat ujít.

„Zůstaňte tady na břehu," řekl jim můj otec.

Odešli jsme ke koním, nasedli a projeli jsme průzračnou vodou řeky až k ostrůvku – můj otec, strýc Clay, můj bratr Jeff a já.

Ostatní, pokud byli vzhůru, zůstali na břehu.

Když jsme dorazili k ostrůvku, rozednilo se. Za několik minut vyjde slunce.

Přijeli i McClellanové. Na druhé straně řeky vyrostl v noci jejich tábor, také s hradbou vozů a několika ohradami. Jenže i oni přikázali svým lidem, aby zůstali na břehu a přijeli bez doprovodu. Bylo to jako včera před začátkem souboje.

Nepromluvili jsme ani slovo. Nebylo také o čem hovořit.

Sean McClellan a já si to dnes rozdáme. Dnes už musí být znám vítěz.

Když jsem Seana spatřil, zděsil jsem se. Protože všude po jeho těle jsem viděl stopy svých pěstí. Věděl jsem, že některé z těchto stop mu v podobě jizev zůstanou na celý život. A stejné to bude i se mnou, protože i on mi uštědřil mnoho ran.

Když jsem se na něj podíval, došlo mi, jak vypadám já sám.

A najednou jsem opět pocítil odpor k celé té věci.

Nejraději bych se otočil a utekl odtud. – Najednou jsem už prostě nechtěl bojovat – ani za cenu toho obrovitého a nádherného údolí.

Když jsem to pocítil, uvědomil jsem si, že dnes se budu bít špatně. Cítil jsem, že dnes mě Sean McClellan porazí.

Ten boj mi byl proti srsti – a já jsem za to nemohl. Nebyla to zbabělost, ne, já ...

Dále jsem se už ovšem nemohl obírat svými myšlenkami a pocity.

Stáli jsme proti sobě.

Za chvíli přijde útok Seana McClellana. Viděl jsem na něm, že načerpal novou sílu a suverenitu.

Zvedl jsem pěsti, vysunul jsem je dopředu a začali jsme kroužit kolem sebe a předstírat útok.

Pak náhle třeskly z obou stran řeky výstřely. Střílelo se na naší straně, na jihu i na severu, na břehu McClellanů a ještě trochu dále.

Jeden z našich jezdců, který hlídal v údolí a možná také dohlížel

na stovku našich koní, se přiřítil podél vozové hradby k řece a křičel ze všech sil: „Indiáni! – Útočí na nás tlupa Indiánů! Pojďte, musíme se bránit!“

A sotva to ten muž vykřikl, ozval se i ze severního břehu hlas: „Hej, šéfe! Útočí na nás Indiáni! Rychle, McClellanové, do boje proti těm rudým lotrům!“

Odstoupili jsme od sebe. Jediným švihem jsem naskočil na koně. Řekou jsme zamířili zpátky do svého tábora. McClellanové to neudělali jinak.

Všem nám bylo jasné, že oba tábory byly současně napadeny dvěma různými tlupami Indiánů. Obě hordy měly jistě stejné velení. Útok byl dobře naplánovaný. Včera nás viděli, jak jsme sjeli do údolí a rozhodli se nás zničit dnes při východu slunce. Jen našim bdělým hlídkám jsme vděčili za to, že jsme byli včas varováni. A totéž platilo i pro McClellanovy.

Dorazili jsme do tábora, když se útočící horda Indiánů přiblížila na čtyřicet kroků.

Naši jezdci už dávno sesedli z koní, dřepěli v úkrytech a pálili ze všech zbraní.

Když jsem se vrhl vedle své matky a sestry, obě právě střílely z brokovnic a větší děti jim podávaly další nabité zbraně.

Ano, tak to bylo! Bojovat muselo i našich pět žen nebo spíše dospělých dívek a dokonce i větší děti. To musely udělat během cesty už několikrát a teď tedy znovu. Chtěli jsme zůstat naživu. Indiáni nás ovšem chtěli pobít. Platil jen zákon silnějšího. A proto z brokovnic střílely i ženy a děti.

Och, bylo to kruté. To, co jsme tenkrát žádali od našich žen a dívek, bylo velice drsné. Ženy jsou přece stvořeny k tomu, aby dávaly život, aby rozdávaly něhu, dobrotu, lásku.

A téct musely zabíjet. Rudým divochům, kteří nás napadli, jsme to ani nemohli zazlívat. Pronikli jsme totiž na jejich území a nás bílých už měli jistě dost. Dávno pochopili, že běloši jim přinášejí jen neštěstí a bídu. Bylo to tak od té doby, co „Mayflower“ vyslala první člun k pobřeží a Standish se svými lidmi poprvé stanul na tomto kontinentu.

Od toho dne byli Indiáni neustále oběťmi lží, loupeží a vraždění. .

.

Nebylo divu, že nás toho dne napadli a chtěli nás pobít. Bylo jim naprosto jasné, že usadíme-li se zde. za pár let tady přijdou o všechno. Zasáhli tedy s neuvěřitelnou rozhodností a silou. Chtěli nás zlikvidovat hned v prvním náporu.

A chvíli to také vypadalo, že se jim to podaří.

Jak jsem už řekl, bylo nás sedmnáct mužů, pět žen a dvanáct dětí. Ovšem už pouhých sedmnáct Texasanů dokázalo se svými kolty rozpoutat hotové peklo.

Nevyplýtvali jsme takřka jediný náboj.

A když jsme museli nabíjet, bouchaly brokovnice a chrlily na útočníky sekané olovo, rezavé kousky hřebíků a další kovové úlomky.

Přijeli jsme sem do údolí, abychom se tady usadili a udrželi se tady.

Takže jsme se bili. Před námi to dělala spousta jiných na jiných místech. A i po nás to budou dělat další.

Takto se tehdy dobýval Západ a Severozápad.

Když záplava Indiánů opadla, připadalo nám to jako zázrak. Už jsme totiž nepočítali s tím, že ty rudé ďáble zadržíme.

Byli to Oglalové, divoký, hrdý a naprosto nebojácný kmen prérijních Siouxů, nejudatnějších Indiánů ze všech.

Proč toho rána ustoupili, když už nás téměř přemohli, mi zůstane navždy záhadou. Ale oddechli jsme si a mohli jsme dobít pušky, postarat se o raněné a o zvířata. Zaplatili jsme krutou daň.

Pozoroval jsem matku, sestru a tři další ženy. Ještě před chvílí se bily udatně jako muži a teď už ošetřovaly raněné.

My, muži, jsme se shromáždili a otec nám rozhodně řekl:

„Máme ještě několik oslů a koní. Zapřáhněte, přebrodíme se na ten ostrov. Druhý útok bychom tady na břehu nevydrželi. Rudoši sem přijedou z kopce ohromnou rychlostí. Sami ani nedokázali zastavit. Přesuneme se na ostrov. Tam se budeme moci lépe bránit. Rudoši se za námi přes vodu dostanou jen velice pomalu. – Rychle, hoši, musíme si zatraceně pospíšit!“

To, co od nás žádal, bylo jediné správné rozhodnutí. Přesila byla příliš veliká.

Podívali jsme se na druhý břeh – tam, kde byl tábor McClellanů. I tam útok ztroskotal. McClellanové Skutečně nebyli o nic méně drsní a udatní, než my. Jinak by se ovšem neodvážili přijít do tohoto kraje a pustit se s námi do souboje o toto údolí. Byla to rodina, která by se pustila do křížku třeba i s ďáblem.

A tak nebylo divu, že zareagovali téměř stejně jako my. Když jsme odpojili vozy, z nichž jsme předtím vyložili všechno, co bylo nutné vzít s sebou, a vyjeli jsme přes vodu k ostrovu, udělali oni na druhém břehu totéž. Vypadalo to, jako bychom se navzájem dohodli.

Indiáni by opět měli velikou šanci, jenže jí nevyužili. Jejich dvě tlupy bojovníků byly odraženy, utrpěly těžké ztráty a musely se teprve vzpamatovat ze šoku. Velící náčelník si zřejmě také potřeboval nejprve promluvit se svými bojovníky.

Ať už to bylo jakkoliv, dostali jsme šanci dostat se až na ostrov.

Tam jsme se setkali – Bannerhanové a McClellanové. Setkali jsme se přesně na tom místě, kde jsme se bili se Seanem, McClellanem. Zatímco se vozy seřadily a vytvořily půlkruhy, nás osm mužů se sešlo už potřetí.

Téměř všichni jsme byli lehce ranění. Můj bratr Jeff, strýc Clay a já jsme stáli za mým otcem Big Joem.

A za Billem McClellanem stáli jeho dva synové a Chip Hondo, který byl vysoký, hubený, tmavý a zamlklý. Měl takřka nehybný obličej, za nímž se ovšem jistě skrývala spousta energie.

Stáli jsme proti sobě. Pak řekl Bill McClellan: „Vypadá to, že budeme muset nějakou dobu držet spolu, Joe Bannerhane.“

„Jo, vážně to tak vypadá,“ odpověděl můj otec.

„Takže spolu budeme držet jako věrní bratři, dokud ty rudochy neporazíme,“ pokračoval Bill McClellan.

„Tak to bude,“ odvětil můj otec. A to bylo všechno. Byli jsme teď všichni jedna rodina.

Jen ať si rudoši přijedou. Tentokrát to pro ně bude mnohem tvrdší. Byli jsme totiž jednotní a představovali jsme úžasnou sílu. Cítil jsem neustále pohled Seana McClellana a vrátil jsem mu ho. Podívali jsme se na sebe a neříkali jsme nic. Jenže já jsem v té chvíli nade vší pochybnost cítil, že Sean McClellan nebude mít klid, dokud nade mnou nezvítězí. Musel to cítit jako potupu a porážku, že jsme se

včera bili nerozhodně a že neměl ono malé množství síly a energie, které by stačilo, aby mne porazil.

Pak jsme se rozešli, protože bylo mnoho práce. Ostrov se musel změnit v pevnost.

Mezi lidmi Billa McClellana byl jeden skaut a prérijní lovec, který dokázal říci, s kým jsme měli tu čest.

Byli to Oglalové, ale to už jsme mohli poznat sami, protože v minulých týdnech jsme se velice často dostali do styku s Indiány.

Teď jsme se ovšem dozvěděli, že Oglaly vede Válečné Pero. O tomto náčelníkovi jsme slyšeli už v Kansasu a pak v Cheyenne a ve Fort Laramie. Věděli jsme, že je to zapřísáhlý nepřítel bělochů, který na Oregonské stezce zničil už několik karavan vozů a objevoval se všude tam, kde se chtěli běloši usadit. Byl jedním z těch náčelníků, kteří považovali za své životní poslání zadržet pronikání bělochů.

Takže s ním jsme teď měli co do činění.

A měli jsme s ním co do činění pořádně. Tenhle rudý válečník se nespokojil s našimi koňmi a dobytkem. Chtěl nás. Moc dobře věděl, že běloši, kteří sem přicházejí se ženami a dětmi, se tady usadí a neodejdou. Že vychovají další bělochy a bude jich tu stále víc.

Indiáni se onoho prvního dne dostali k našemu ostrovu třikrát. Nejprve na koních a pak se splavili po proudu, který je donesl až k ostrovu.

Potřetí to zkusili s opravdovými vory, za nimiž také našli ochranu. Tento třetí útok byl nejhorší. Dostali se mezi naše vozy. Rozpoutaly se souboje zblízka a kdyby bylo těch rudochů jen o tucet o dva více, asi by nás dostali.

Ale naše revolvery nakonec přece jen rozhodly. Pak nastal večer a přišla noc. Mohli jsme odpočívat, protože Siouxové v noci neútočí. Nedělají to z náboženských důvodů, protože věří, že duše bojovníků padlých v noci nenajdou cestu do říše věčných stínů a ke shromaždišti všech duší – Wanagi Yat. Věděli jsme ovšem, že hned za rozbřesku to Indiáni zkusí znovu. Válečné Pero kolem sebe

shromáždil tvrdošíjnou skupinu bojovníků. Byli z mnoha vesnic a vytvořili jakýsi dobrovolný oddíl. Takže to bylí idealisté nebo fanatici.

Vlastně by stačilo, aby příště přijeli ve větším počtu a na více vorech.

Utrpěli jsme totiž ztráty, které dost oslabily naši bojovou sílu.

Zatímco se ženy a muži starali o raněné a věnovali se dalším důležitým pracím, my Bannerhanové jsme se sešli s McClellanovými u táboráku.

Zase jsme byli čtyři a čtyři a přestože jsme byli téměř všichni ranění, nebyl nikdo z nás neschopný boje. Náš otec Joe Bannerhan a Bill McClellan mluvili a my ostatní jsme jen poslouchali. Neřekli ovšem jediné slovo, s nímž by někdo z nás nesouhlasil. Říkali jen to, co i nám napovídal zdravý lidský rozum.

Můj otec začal. Řekl: „Bille McClellane, tohle není obyčejná horda válečníků, jak jsem slyšel Jsou to dobrovolníci z mnoha vesnic a dokonce i z jiných siouxkých kmenů. A proto se nevzdají, i když budou mít veliké ztráty. Jestli zítra postaví dvojnásobný počet vorů a nahrnou se na ostrov z řeky s více než stovkou mužů, všechny nás tady zničí. Současně by mohli se zbytkem bojovníků zaútočit na koních přes brod. – A pak nás dostanou!“

Bill McClellan přikývl. „Tak je to,“ řekl stroze. „Je to silná horda fanatiků. Nebude nic platné, když zabijeme několik tuctů. Budou útočit až do posledního muže. Náčelník Válečné Pero je pro ně současně i velkým šamanem. Jeden skaut mi ve Fort Medicine Bow řekl, že je omamuje nějakými drogami. Než vytáhnou do boje, každý vykouří nějakou směs tabáku. – Co můžeme dělat, Joe Bannerhane?“

Oči všech se upřely na mého otce.

Byl jsem velice hrdý, když otevřel ústa a bylo slyšet, že si ví rady.

Protože řekl: „Máme dostatek koní, aby všichni naši bojeschopní muži mohli nasednout. Pojedeme do tábora Válečného Pera a zabijeme ho. – Pak budeme mít vyhráno.“

Řekl to naprosto stroze a suše, jako by si chtěl vyjít do zahrady a vytrhnout tam stvol plevele, který by mohl celou zahradu zamořit svými semeny.

Řekl to naprosto jasně.

Ale bylo to troufalé.

Zbývalo nás sotva dvacet, kteří jsme byli schopní boje. A máme teď odjet z tábora na ostrově a nechat ženy, děti a raněné v noci bez ochrany.

A pak bychom měli jet do tábora se dvěma stovkami rudochů, najít jejich náčelníka a zabít ho.

To nebylo nic jiného, než vyzvat na souboj samotného ďábla.

Ale Bill McClellan se zamyslel jen na tři vteřiny. Pak klidně přikývl a řekl suše: „Ano, to je jediná možnost. Myslím, že vy a my to dokážeme. Jste ta nejlepší parta, s jakou jsem se kdy setkal."

„To jste pro nás i vy," odpověděl otec. A nebyla to jen zdvořilost.

Když jsme všechno dohodli, rozešli jsme se, protože ve společném táboře na ostrově byla spousta práce. I já jsem dělal všechno, co bylo třeba a pomáhal jsem tu i onde. Každý z nás měl vlastní povinnosti, které musel splnit. A pak se tábor uklidnil. Přišel čas, kdy jsme si mohli opravdu odpočinout a oddechnout.

U našich vozů jsem potkal matku a sestru. Obě seděly na velké bedně, ve které měla matika porcelánové nádobí, na něž byla velice pyšná. Vyložily bednu z vozu.

Posadil jsem se k nim a pozoroval jsem mihotavou zář ohně. Matka mi podala cínový pohárek plný horké kávy. Neříkala nic, seděla klidně a vyrovnaně.

Byla to podivuhodná žena. Myslím, že nikdy nevážila více než šedesát kilogramů a byla téměř o dvě hlavy menší než otec. Vždycky se ovšem dokázala prosadit a byla našemu otci skutečnou družkou. Nikdy si nestěžovala, ať jí. bylo sebehůř.

I teď byla naprosto vyrovnaná a klidná.

„Zvládneme to, mami," řekl jsem mezi dvojím usrknutím kávy z horkého kalíšku.

Jemně přikývla. Tmavé vlasy měla ukryté pod šátkem. Měla tmavomodré oči a na drobném nosíku pár pih.

„Samozřejmě, Ringo," řekla temným, hrdelním hlasem. „Zvládneme to. – Všechno něco stojí."

V posledních slovech se ozvala hořkost. Pochopil jsem, že by byla raději zůstala v Texasu, ačkoliv pastviny se tam pro nás už staly těsnými.

Pořád ještě se na mne zkoumavě dívala. Jistě ve svitu ohně poznala na mé tváři stopy pěstí Seana McClellana.

„Bojovat jste se naučili od svého otce," řekla. „Doufám jen, že zůstanete naživu."

Mlčky jsem přikývl a podíval jsem se na sestru.

Susan byla přesnou kopií matky, tak jako my, synové, jsme byli jen mladším vydáním svého otce. Susan byla klenot. Jednou bude ve všem stejná jako naše matka.

Vážně se na mne usmála. Oči měla smutné a zamyšlené. Jistě pořád přemýšlela o tom, k čemu to bylo dobré, že jsme přitáhli sem, do tohoto kraje a že jsme teď museli bojovat o život.

„Susan," řekl jsem jí, „právo je na naší straně. Přinášíme sem civilizaci. Máme na tuhle zem větší právo než divoši, kteří žijí jen z lovu. Kdyby to tak nebylo, nemohli by běloši nikdy na tenhle kontinent ani vkročit. A zítra, až vyjde slunce, bude stejně už po všem, to už budeme mít vyhráno..." Přikývla. Paik se zeptala: „A pak budeš muset pokračovat v souboji se Seanem McClellanem?"

Zděsil jsem se. Matka a sestra to na mně určitě poznaly. Viděly, že mám z toho souboje strach, protože mi byl odporný. Ale dřív, než někdo z nás mohl cokoliv říci, vystoupil ze stínu vozu bratr Jeff a řekl chladně: „Ringo prohraje. Pomůžeme tady McClellanům porazit Indiány a pak budeme muset odtáhnout. Myslím, že jsme dost velicí hlupáci. – A to všechno jen proto, že otec nevybral pro souboj se Seanem McClellanem mě, ale Ringa. Proč neurčil mě?"

Jeho poslední slova byla obžalobou. Nedovedl si vysvětlit ono domnělé příkoří. Já také ne.

Ale matika ano. Řekla stroze: „Jeffe, ta tvá ctižádost být všude první a nejlepší, tě občas zbavuje zdravého rozumu. Jako bys byl docela zaslepený. – Ringo je jiný. Ringo se ovládá a přemýšlí tím více, do čím větších nesnází se dostane. Všimla jsem si toho na vás už když jste byli malí. Proto také otec určil Ringa."

Tu bratr Jeff zamumlal jakousi nadávku a zase zmizel ve tmě.

Podíval jsem se na matku a na sestru. Sledovaly mne vážným a zamyšleným pohledem. Ačkoliv sestře bylo teprve osmnáct, připadala mi mnohem zralejší a dospělejší.

Vypadalo to, jako by se mnou měly soucit.

A bály se. To jsem také poznal. Přestože měly strach, ovládaly se.

Poděkoval jsem za kávu a šel jsem dál. Nemohl jsem už zůstat déle.

Co už jsme my muži měli všechno na svědomí? Už přes rok jsme byli na cestách a teď bojujeme v divokém cizím kraji proti hordě Oglalů.

Té noci jsem svému otci nerozuměl. Proč jsme vlastně odjeli z Texasu?

Musel jsem nad tou otázkou uvažovat.

Pomalu jsem procházel táborem.

Viděl jsem naše mrtvé a raněné – a lidi McClellanů. Prohodil jsem slovo s některými muži a u jednoho z vozů jsem spatřil dřepící ženu, která plakala.

Stále více mužů se ukládalo ke spánku.

Jenže já jsem se pořád nemohl uklidnit, i když jsem věděl, že brzy zase vyjedeme a budeme se bít a zítřek nás dozajista připraví o poslední zbytky sil.

U ohně jsem spatřil mladou ženu klečící vedle raněného. Byla to ještě dívka a šedovlasý raněný muž byl patrně její otec.

Když jsem se zastavil, vzhlédla ke mně.

Hned jsem poznal, že je krásná – byla to taková klidná, zdrženlivá krása, kterou člověk zpravidla vnímá až na druhý pohled.

Jenže já jsem ji rozpoznal hned. Možná to bylo září ohně, která dodávala jejímu obličeji teplého barevného tónu a kreslila na ní překrásné stíny a kontrasty.

Měla tmavé vlasy jako má matka a sestra. Ovšem oči měla ty nejzelenější, jaké jsem kdy u které dívky v záři ohně viděl. Nos měla trochu malý, zato ústa možná až poněkud velká a široká.

Ovšem spousta dalších detailů dohromady vytvářela dojem čehosi nádherného – alespoň pro mne. Velice se mi líbila. Když jsem si všiml, že odmítavě stáhla trochu sešikmené obočí, zvedl jsem mírně ruku a udělal pohyb, jako bych ji uklidňoval.

„Jenom nikde nemohu najít klid," řekl jsem. „Jmenuji se Ringo, Ringo Bannerhan. A co je na tom špatného, že se seznámíme, slečno? – To je váš otec? Dostal to?"

Cítil jsem opravdovou spoluúčast. Bylo to poznat i z mého hlasu.

„Já jsem Jennifer,“ řekla. „Jennifer McClellanová. Jsem neteř Big Billa McClellana. Tohle je Jubal Wells, náš kovář a tesař. Je těžce raněn. Ale jestli nás zítra nepobijí, mohl by se za nějakou dobu uzdravit.“

„Zítra nás nezabijí,“ řekl jsem, „to vám mohu slíbit, Jennifer.“

Neřekla na ta slova nic a 'jen se na mne přes ohniště upřeně zadívala.

Cítil jsem, že je to dívka pozoruhodná nejen svým zevnějškem. Měla v sobě jakýsi zvláštní klid, otevřenost a současně hrdost. Zřejmě je zvyklá pořád se dívat životu rovnou do očí.

Nevěděl jsem, co bych v téhle situaci mohl ještě říci. Připadal jsem si najednou v rozpacích. Raněný se teď pohnul a zasténal. A tak se obrátila k němu, sehnula se a položila mu dlaň na čelo.

„To bude dobré, strýčku Jube,“ zamumlala. „Přejde to a ty se z toho dostaneš. Uzdravíš se a pak nám zase budeš vyprávět a budeš bouchat kladivem do kovadliny. Jen si teď pospi, strýčku Jube.“ Už si mne nevšímala.

Opustil jsem tedy dívku Jennifer McCleilanovou a šel jsem dál. Když jsem obešel celý tábor, narazil jsem na pár mužů, kteří stáli v hloučku kolem otce. Byl s nimi i můj bratr. Sesedli jsme se do užšího kruhu a pak k nám přišel i McClellan se svými muži, kteří ještě byli schopní bojovat.

„Joe Bannerhane,“ řekl hned, „protože je to tvůj nápad, můžeš nás vést. My, McClellanová, budeme přijímat tvé rozkazy do té doby, dokud neporazíme Indiány.“

Tím se tedy podvolil otcovu vedení, ačkoliv ti dva si byli naprosto rovnocenní. Jenže muž velkého formátu v takových situacích prokazuje právě takto svou velikost a nepodléhá falešné hrdosti, která je typická pro malicherné lidi. Bill McClellan věděl, že může být jen jeden vůdce. A protože s myšlenkou zneškodnit náčelníka přišel otec, mohl se také sám ujmout jejího uskutečnění.

Dodnes si myslím, že na světě tehdy nebylo jiného člověka, kterému by se Big Bill McClellan podvolil. Jenže my už jsme se zatím dost dobře navzájem poznali a věděli jsme, co v kom je. Všichni jsme byli stejní.

Otec nemusel použít příliš mnoha slov, aby nám vysvětlil, jak se

to musí provést.

Každému z nás to bylo velice záhy jasné.

A bylo to tak jednoduché.

Bylo nás jedenadvacet bojeschopných mužů z celkem šestatřiceti, dohromady s McClellanovými lidmi.

A všech jedenadvacet nás v průběhu další hodiny opustilo postupně po jednom ostrov. Vešli jsme s koňmi do vody a nechali jsme se unášet proudem. Zbraně jsme pečlivě zabalili do térového a olejového plátna, takže ani ony ani munice nenavlhly – nebo alespoň ne více než za deště.

Nebe bylo na naší straně, protože nebyla jasná noc. Dírami v mračnech jen občas prokoukly hvězdy a srpek měsíce se neukázal vůbec. Kde leží indiánský tábor, to jsme věděli naprosto přesně, protože jsme odtamtud slyšeli neustálé dunění bubnů a zpěv ze slavnosti. Předtím to bylo zřejmě slavnostní pohřbívání padlých, ale teď po půlnoci si rudoši začali zase dodávat odvahu do příštího dne. Mezitím k nim už jistě několikrát promlouval náčelník Válečné Pero a použil zajisté mnohé ze svých triků, aby je znovu nadchl pro svou věc, aby z nich udělal poslušné vykonavatele svých plánů.

Takových náčelníků jako Válečné Pero byly ve všech dobách spousty – někdy měli větší, jindy menší moc. A vždy měli také příslušný počet bojovníků a stoupenců.

Tak tomu bylo i zde, za kopci na břehu řeky, kde měli Indiáni tábor a odkud se ozývalo dunění bubnů a klepání.

Muž za mužem jsme se nechali i s koňmi unášet proudem od ostrova. Asi po míli se řeka prudce stáčela. Tam jsme se dostali na břeh a shromáždili jsme se, ukryti pod velikým svahem a pod stromy. Uklidnili jsme koně a vyslali zvědy, kteří měli zajistit, abychom se k rudochům dostali nepozorovaně.

Byly asi tři hodiny po půlnoci, když jsme byli všichni a připravili si zbraně.

Vyvedli jsme koně po strmém svahu břehu nahoru a nasedli jsme. Pořád ještě bylo slyšet bubnování, klepání a zpěv k tanci.

Jeli jsme pomalu tím směrem, docela volně, krokem. Ale každý z nás měl nabitý revolver a přinejmenším polovina měla místo pušky v pouzdrech u sedla brokovnice nabité indiánskými broky. Bylo nás

žalostně málo. A náš záměr byl skoro šílený. Jenže jsme neměli jiné východisko. Museli jsme na tu bandu udeřit jako blesk z čistého nebe. A museli jsme zlikvidovat náčelníka.

Určitě za to budeme i my muset krutě zaplatit.

Rudoši měli stádo koní mezi sebou a ostrovem, tedy na břehu. Vždycky to dělali tak, že koně umísťovali mezi sebe a nepřítele.

Ale obešli jsme je velikým obloukem k jihu a pak teprve jsme zahnuli na sever.

Tábor ležel přímo před námi. Viděli jsme velký obřadní oheň a několik menších ohňů kolem.

Pořád ještě jsme jeli pomalu a krokem. Takřka jsme nevydávali žádný hluk a pohybovali jsme se nocí naprosto nepozorovaně. Před námi ovšem bylo jasno. Spatřili jsme před sebou kolem ohně tančící bojovníky.

A někde mezi nimi nebo u nich byl i náčelník.

Toho jsme museli dostat. Viděli jsme ho všichni už během útoku Indiánů. Byl urostlý, a dokonce i na Indiána měl tmavou pokožku. Tvář i hruď měl plné jizev, které si dělají bojovníci při Tanci Slunce.

V davu bojovníků ho bylo možné docela snadno rozpoznat. Většinou měl také na hlavě nádhernou čelenku, a když z bezpečné vzdálenosti sledoval útok svých bojovníků, vypadal impozantně. Jeho bojovníci mu sloužili jako věrní otroci.

Teď, když jsme se pomalu a tiše plížili nocí k hlučícímu indiánskému táboru, nám všem vířilo v hlavách tisíce myšlenek.

Dostali jsme se nepozorováni až na padesát kroků.

A pak se současně ozval výkřik Big Joa Bannerhana a poplašný výkřik, který vyrazil jeden z rudochů.

Nasadili jsme koním ostruhy a vyrazili jsme.

Vyřítili jsme se jako přízraky z temné noci, náhle a prudce.

Během několika vteřin jsme se dostali tak blízko, že jsme mohli začít střílet z revolverů. A rudoši se nestačili tak rychle rozprchnout od ohně a přerušit svůj tanec v kruhu.

Vřítili jsme se mezi ně, hnali jsme koně přes oheň a stříleli jsme do všech stran.

Koně honáků jsou na střílení a hluk zvyklí a při práci s lasem se člověk naučí tyhle koně ovládat i jen stehny. Měli jsme tedy ruce

volné pro střelbu z revolverů.

A nastalo peklo.

Stál tady jen jediný stan – pro radu starších a šamana.

Viděl jsem, jak v něm zmizela vysoká, hbitá postava náčelníka a věděl jsem, že si určitě chtěl ze stanu donést pistoli.

Ale všimli si toho i ostatní.

Byl to Sean McClellan, který hodil lasem a stan strhl stranou. Smyčka se zaklesla nahoře o kůly.

Náčelník se najednou ocitl uprostřed nás a mně připadalo, že ho zasáhlo více než půl tuctu kulek a broků z našich pušek.

Dostali jsme ho.

Ale pak jsme se ocitli uprostřed pekla. Oglalové se vzpamatovali. Překonali překvapení. Uvědomili si také, že je nás jen dvacet jezdců.

Sbíhali se ze všech stran a přinesli si zbraně, pokud je během tance neměli u sebe.

Začaly létat dýky, kopí, klacky.

Objevily se i šípy a dokonce i kulky. Byla to neuvěřitelná vřava.

Stříleli jsme ze všech zbraní a snažili jsme se držet pohromadě a prorazit ven. Kdo spadl z koně, byl ztracen. A ten, jehož kůň klesl k zemi, byl na tom ještě hůř.

Dodnes nevím, jak dlouho to trvalo, snad jen pár vteřin nebo nanejvýš minutu.

Ale nikdy na to peklo nezapomenu.

Nakonec se nám podařilo prorazit ven a dostat se k řece. Za námi se hrnul povykující dav. Zahnali jsme koně do vody nebo jsme se tam prostě vrhli sami. Ten, kdo měl ještě náboje, střílel dozadu, aby Indiány zadržel.

A pak najednou nastalo ticho.

Ozvalo se podivné volání, nejprve jen několika hlasů a pak se přidávaly další, až se nakonec zdálo, že nocí křičí všichni rudí ďáblové, kteří ještě zůstali naživu.

Teď zřejmě všichni pochopili, že náčelník je mrtev.

Asi se to mezi nimi rozkřiklo. I poslední Indián se vzdal pronásledování a vrátil se do tábora. Ztratili vůdce, který pro ně byl něčím víc než jen náčelníkem osady. Všichni tito Indiáni byli dobrovolníci a on pro ně byl posvátným vůdcem, v něhož věřili, jako

v kohosi zázračného.

A teď byl mrtev.

A všechno, co jim předtím říkal, najednou pozbylo významu. Byl zabit. Jeho poslání si snad tedy přece jen Velký duch představoval jinak, než jak to tvrdil náčelník.

Dvacet bělochů ho zabilo přímo uprostřed davu Indiánů.

Byl to pro ně pro všechny šok.

Jejich naříkavé vytí zmlklo.

V táboře nastalo ticho.

Zbylo nás patnáct. Někteří z nás byli těžce raněni a drželi se v sedlech jen z posledních sil.

Šest našich mužů při tomto útoku padlo a my je museli nechat v táboře. Bylo to hrozné.

Zaplatili jsme tehdy příliš krutou cenu za to údolí!

Já sám jsem byl lehce zraněn na třech místech, ale všiml jsem si toho až později. Podpíral jsem bratra Jeffa, který dostal ošklivý zásah. Z ramene mu trčel dlouhý šíp. I otec se v sedle divně kymácel.

Bill McClellan dokonce u ohně bez hlesnutí spadl z koně. I jeho synové byli těžce raněni. Ale Chip Hondo přestál útok bez zranění. Velení v táboře jsme se ujali společně.

Všechny ženy měly teď spoustu práce, zejména naše matka, která se v ošetřování ran a zlomenin vyznala stejně dobře jako leckterý vojenský doktor.

A přitom se pomalu rozednívalo. Za temnými mračny vyšlo slunce. Byl nevlídný, pošmourný den – stejně jako naše nálada.

Z vítězství jsme se radovat nemohli, protože bylo krutě zaplacené. Výborní muži buď zahynuli, nebo se z nich stali nadosmrti mrzáci.

Ano, bylo to vítězství, protože Indiáni byli pryč.

Odtáhli pryč. Později jsem s několika muži zajel do jejich tábora, abychom pohřbili naše mrtvé. Indiáni se jich ani nedotkli. To byl projev největší úcty k naší odvaze. Našli jsme tam naše lidi tak, jak spadli z koně. Dokonce i zbraně u nich nechali ležet.

Tím vzdali Indiáni poctu svým odvážným soupeřům.

Později jsme se dozvěděli, jak od toho dne Indiáni ono údolí nazývali: Údolí nočních obrů.

Tak jsme jim zřejmě připadali, když jsme se na ně vyřítili z temné noci a začali střílet z revolverů a nakonec zabili i jejich náčelníka. Bylo to podivné. Ze šesti mrtvých byli tři z McClellanových lidí a tři naši.

Chip Hondo, který tam se mnou jel, řekl hrdelním hlasem: „Vezmeme je s sebou k McClellanům a pohřbíme je tam. Vy si své mrtvé pohřbíte na své straně, že?“

Přikývl jsem a tím bylo všechno jasné.

Zatím tedy mezi námi a McClellanovými nedojde k žádnému boji. S nikým z nich tedy nemusím bojovat o údolí. Řeka bude přirozenou hranicí mezi námi. Od nynějška tedy bude v údolí strana Bannerhanů a strana McClellanů.

Obrovské údolí bylo dost velké pro obě rodiny. Místa by tady bylo pro desítky rančerů. Byli jsme po boji dost zničení a ještě nějakou dobu si zřejmě budeme muset pomáhat. Chip Hondo, který teď na jistou dobu vedl McClellanovy a já, který jsem zase dočasně vedl Bannerhany, jsme si to jasně uvědomovali.

Vlastně mě dost překvapila rozvážnost a rozumný přístup Chipa Honda.

Jenže Chip Hondo byl moc chytrý na to, aby začal s bojem znovu.

Údolí pro nás bylo dost velké. Naše dvě rodiny v něm byly jako pár mravenců v ohromné zahradě.

Další týdny uběhly, jako by to byly jen dny, protože jsme měli spoustu práce. Dělali jsme denně takřka dvacet hodin.

Nejprve jsme postavili pár srubů, aby ženy, děti a nemocní nemuseli nocovat pod širým nebem.

Pak se začalo s výstavbou ranče.

Otec se mezitím zotavil natolik, že mi mohl radit. Od počátku jsme plánovali velký ranč s rozlehlými ohradami a praktickým

rozmístěním budov. Asi míli proti proudu jsem u řeky našel výhodné místo, dost vysoko, aby ho nezaplavila ani případná povodeň. Byly zde staré stromy, které poskytovaly stín. A to vše bylo chráněno přírodním valem terénních nerovností a mírných kopců.

Bylo to nádherné místo pro veliký ranč.

Muži se postupně uzdravovali a každým týdnem se zpočátku malá skupinka rozrostla o jednoho či dva pomocníky.

I naše ženy a děti měly spoustu práce.

Indiáni nám z ohrady odehnali jen málo koní a zabili asi jen deset kusů dobytka.

Část koní – především vzácné chovné klisny – jsme pochytali. Dobytek jsme rozdělili kolem potoků a malých jezírek v proláklinách. Krávy tady měly tu nejlepší pastvinu, jakou kdy spásaly.

Jedním z posledních mužů, který se uzdravil, byl můj bratr Jeff.

Setkali jsme se jednoho dopoledne u vodovodu vydlabaného z tenkých kmenů, který jsme právě dokončovali. Tímto vodovodem jsme mohli do kuchyně i do hlavního domu ranče pořád přivádět čerstvou vodu z jednoho z pramenů poblíž. Byla to ohromná pomoc, kterou jsem vymyslel pro matku a sestru. Jeff byl ještě vyzáblejší a pobledlejší než dříve. Zhubl snad o deset kilogramů. Šíp mu způsobil otravu krve. Byl velice nemocný.

Když toho rána přistoupil ke mně, měl v ruce pušku a kolem beder měl překřížený opasek s revolvery. Koně nechal stát se svěšenou opratí opodál.

Podíval jsem se na něj a pocítil jsem lítost, protože po celé roky byl můj starší bratr mým vůdcem.

Jenže teď už byl dlouho nemocen.

„Jsi pašák, Ringo," řekl „Poslední dva dny jsem trávil tím, že jsem si prohlížel, co všechno jsi tady dokázal. Jsi pravý Bannerhan, brácho. Big Joe, náš otec, i já, nejstarší syn, jsme na nějakou dobu vypadli ze hry. A protože náš strýc Clay se vždycky rád drží zpátky a neumí vlastně nic jiného, než parádně střílet, stal jsi se prvním mezi Bannerhany ty. Položil jsi základy ranče, který se na příštích sto let stane domovem našeho rodu. Udělal jsi plány, a tak jednoho dne, až to bude všechno hotovo, bude to přesně tak, jak jsi to naplánoval a

chtěl. Jsi pašák, Ringo! Člověk by si mohl myslet, že jsi nejstarší syn Big Joa. – Jenže máš i ohromné štěstí. – Už jsi se nad tím někdy zamyslel, brácho? – Ano? – Jestli ne, tak ti něco povím. Měl jsi ohromné štěstí. Podruhé by tě Sean McClellan porazil. Museli bychom odejít z údolí. Jenže tehdy naštěstí pro tebe přitáhl ten náčelník se svou bandou. Museli jsme se spojit s McClellanovými a bojovat. Když jsme je zahnali, Big Joe a já jsme byli těžce zraněni. A ty jsi se stal něčím víc, než doopravdy jsi, brácho. Jen díky štěstí! – Ale jedno ti povím, a to si dobře zapiš za uši: Já bych tenkrát nad Seanem McClellanem vyhrál – hned napoprvé! A i tenhle ranč bych naplánoval líp a se stavbou bych se dostal dál. Ale fajn, tohle je tvé dílo a ty sis zatím vedl docela dobře. Jenomže nečekej, že ti budu pomáhat jako druhý, až po tobě. Nikdy se ti nepodřídím. Proto se budu od nynějška starat o pastvinu. A nepokoušej se mi udílet nějaké rozkazy.“

Po dlouhé řeči se konečně odmlčel. Slova mu vycházela takřka neslyšně, nebo spíše chraptivě z úzkých rtů, které občas tiskl k zubům. Řekl všechno, co cítil, a ta řeč byla pro něj typická.

Byl to sice můj bratr, jenže mi připadalo, že mě nenávidí. Chtěl být nástupcem Big Joa.

Jenže můj otec ho tehdy, (když šlo o to, kdo bude zápasit s někým z McClellanů o údolí, vyřadil ze hry. Jeff byl pak raněn a já dostal příležitost ukázat, co je ve mně. Žárlil na mě a jistě o tom musel přemýšlet dnem i nocí. Jeho ohromná pýcha způsobila, že soudil nespravedlivě.

Bylo mi ho líto. Rád bych mu něco řekl, ale nenašel jsem slova. Současně mě to ale roztrpčilo, protože jsem pro Bannerhany dělal, co bylo v mých silách. Pokusil jsem se udělat všechno co nejlépe a nahradit svého bratra i otce. To, že byli dlouho zranění, jsem bral pro sebe jako povinnost pracovat zvlášť intenzivně.

Jenže bratr žárlil na to, co jsem dokázal.

Nezmohl jsem se na odpověď. Mlčky jsem přihlížel, jak zamířil ke svému koni, nasedl a chystal se odjet.

Ale pak ho ještě něco napadlo. Zamířil s koněm ke mně a téměř výsměšně mi řekl:

„A nemysli si, že Sean McClellan se s nerozhodným výsledkem

toho souboje smíří. I Sean McClellan má svou hrdost. Bude chtít dokázat, že tě porazí. Určitě se s ním ještě utkáš. Porazí tě. Prohraješ. A pak přijde má chvíle. Pak ...“

Nepokračoval dál a jen nasadil svému koni ostruhy.

Užasle jsem se za ním díval.

Věděl jsem, že čeká na mou porážku, aby mohl dokázat, že je z nás dvou lepší.

Chtěl se stát nástupcem Big Joa. A já měl žít v jeho stínu. K čertu, vždyť si může převzít vedení! Jen jsem dělal to, co bylo mou povinností.

Celé ty dlouhé dny a týdny jsem čekal na to, až se uzdraví, abychom se do všeho mohli pustit jako dva bratři, abychom to všechno zvládli. Jenže on to nechce. Bude se teď držet v ústraní a čekat na to, až se mi něco nepodaří, nebo až budu poražen. A pak bude moci nastoupit na mé místo.

Definitivně jsem ztratil bratra.

McClellanové v těch týdnech dělali podobné práce jako my. Jen si našli místo pro ranč několik mil po proudu.

Naše hlavní tábory tedy ležely – odděleny pouze řekou – od sebe dvě míle. Od ostrova míli na každou stranu po proudu a proti proudu. Občas jsem jel podél řeky a z vyšších kopců na břehu jsem sledoval, jak se rodí McClellanův ranč.

Občas jsem myslel na Jenny, kterou jsem tehdy potkal s raněným kovářem u ohně. Nemohl jsem na ni zapomenout. Často jsem pocítil touhu znova ji spatřit.

Jenže to bych musel jet přes řeku k McClellanovým. A to nikdo z nás nedělal. Ani na naši stranu nikdo z McClellanů nejezdil.

Každá z rodin se spokojila se svou polovinou údolí.

Ale co se stane, až budou ranče hotové a až se rozrostou? Tu otázku jsem si kladl už tehdy.

Jednoho večera, když už nebylo vidět daleko, jsem projel brodem až na ostrov.

A tu jsem potkal Jennifer nebo Jenny, jak si tehdy říkala.

I ona sem přijela. Nejprve jsem pod vysokými vrbami spatřil jejího koně. Pak jsem ji uviděl, jak sedí na velikém kameni. Vyzula si jezdecké holínky a nohy měla spuštěné do vody.

„Jenny," řekl jsem. „Ringo," odpověděla. A já najednou věděl, že i ona sem přišla proto, že na mne celé ty dny myslela.

Měl jsem z toho poznání ohromnou radost. Pomalu jsem sesedl z koně a přistoupil jsem k ní. Pořád ještě seděla na velikém kameni a čekala.

Posadil jsem se vedle ní a zamumlal jsem: „To je fajn, že jsem tě tady potkal, Jenny. Tajně jsem v to doufal, ale neodvážil jsem se tomu věřit. Často jsem na tebe musel myslet, Jenny. Kdybych byl malíř, klidně bych tě dovedl po paměti namalovat. Vidím tě i se zavřenýma očima, Jenny."

Na má slova hned neodpověděla. Po chvíli něžně řekla: „Ringo, řekl jsi to krásně. Buď jsi jeden z těch, co dovedou poplést holkám hlavu, nebo ..."

Nepokračovala dál. Zato jsem ale řekl já: „... nebo to myslím vážně, protože jsem se do tebe zamiloval, Jenny."

Mlčela a hodila pár kamínků do šumící vody.

„Neměla jsem sem chodit," řekla pak. „Jsem McClellanová. Patřím k té rodině. Až se totiž naše rodiny vzpamatují z toho boje s Indiány, až se rozrostou stáda a až si najmeme další lidi, kteří nám budou pomáhat a pracovat pro nás, pak bude každá z nich chtít údolí celé pro sebe, a začne to všechno od začátku. – Och, Ringo, vím, že Sean si to chce s tebou ještě jednou rozdat. Nechce, aby to dopadlo nerozhodně. Je po zranění ještě zesláblý a musí načerpat síly. Ale ..."

Nenechal jsem ji domluvit. Vzal jsem ji do náruče a políbil ji.

Nejprve byla vyděšená a překvapená. Ale pak mi položila paže kolem krku a dala mi pocítit, že i ona celou dobu myslela na mne, protože mě od té chvíle u ohně milovala.

Když jsme se od sebe odtáhli, zamířila ke koni a nasedla. Měla oblečenou jezdeckou sukni a docela lehce se vyšvihla do sedla. Na koni uměla jistě jezdit dříve než číst a psát.

„Neměla jsem sem jezdit, Ringo," řekla ještě ze sedla. „Byla to chyba. Naše rodiny spolu určitě ještě budou bojovat. – Samozřejmě

se zatím navzájem respektujeme, ale ...“

„Když se my dva budeme milovat a budeme držet spolu,“ přerušil jsem ji, „pak určitě najdeme způsob. Vždycky je nějaká cesta, Jenny. A možná k sobě díky nám najdou cestu i obě rodiny. – Kdy se tady na ostrově zase sejdeme?“

„Já – nevím,“ odpověděla přiškrceným hlasem a odcválala.

„Třetí noc tady budu na tebe čekat,“ řekl jsem dost hlasitě, aby to ještě zaslechla.

A pak jsem tam dlouho ještě stál a žasl jsem.

Takže tak rychle to jde, když se dva lidé do sebe na první pohled zamilují! Byl to hotový zázrak! Pomalu jsem se vracel k naší rodině.

Na břehu mě čekal jezdec. Byl to můj bratr Jeff. Řekl chraptivým hlasem: „Co tam na tom ostrově děláš, Ringo? To je území nikoho! Myslíš si, že tam na tebe jednoho dne bude čekat Sean, abyste mohli pokračovat v souboji, který zatím skončil nerozhodně?“

Chvíli jsem mlčel, abych ovládl vztek. Pak jsem řekl: „Vypadá to, jako bys mě špehoval a pořád mě sledoval. Nech toho, Jeffe! Nechci se hádat. Jsme bratři a měli bychom držet spolu a pomáhat si. Pro mne za mne se můžeš ujmout vedení. Já se o to nikdy nedral. Otec se stále drží stranou, jakoby se domníval, že musím dokončit to, co jsem začal. Ale já ...“

„Jenom to dokonči!“ přerušil mě, otočil koně a zmizel v noci.

Byl pro mě stále větší záhadou, už jsem nechápal, co se děje v jeho duši.

Nazítří se vrátil z Laramie strýc Clay. Byl pryč takřka dva týdny a nevrátil se sám, ale v doprovodu půl tuctu těžkých nákladních vozů, s půltuctem jezdců, které najal, s kovářem, tesařem a sedlářem.

Dostali jsme tedy posilu šesti vozů naložených všemožnými potřebnými věcmi. Nebyli jsme totiž chudá rodina. Už doma v Texasu jsme byli celkem zámožní a náš texaský ranč jsme prodali za velice dobrou cenu. Mohli jsme tedy snadno zde v oblasti Wyomingu začít hned ve velkém stylu, když jsme tady zabrali pastvinu.

Protože nás teď bylo víc a vozy přivezly mnoho potřebných věcí, pokračovala výstavba ještě rychleji.

A já – já si ponechal vedení, ačkoliv otec mi samozřejmě radil. Když jsem se ho jednou zeptal, proč se věci neujal sám a proč mě nechává vše řídit a jen mi radí, zadíval se na mne zvláštně.

„Tehdy jsi musel začít, Ringo, protože já a Jeff jsme vypadli. Všechno jsi musel začít sám a nezaváhal jsi ani na jediný den a všechno jsi rozběhl tak, jak bych to udělal i já. Je dobré vědět, že mě dokážeš nahradit, Ringo. Je to jen fér, že tě nechám dokončit, co jsi musel začít sám. A všechno, co tady kolem vidím, se mi líbí. Je to výborně naplánováno a řádně provedeno. Proč bych ti to měl brát z ruky, Ringo?“ Tu otázku položil velice vážně. „Křivdíš Jeffovi,“ řekl jsem. „Dáváš mi před ním až příliš přednost, jako bych byl starší z tvých synů. Všechno, co dělám, by spíše měl dělat Jeff. Měl by mít právo alespoň to zkusit.“

Tu otcův pohled zvážněl a rysy mu ztvrdly.

Lehce si ukazovákem přejel přes knír.

„Vím...“ zamumlal, pak chvíli mlčel a nakonec klidně řekl: „Jeff je jako jeho strýc Clay – nebezpečný bojovník. Jenže i můj bratr Clay se mi kdysi musel podřídit, protože já dovedl naplánovat všechno tak, aby to bylo pro dobro rodiny. Vždycky jsem viděl celek a budoucnost. Když se Clay a Jeff dostanou do boje, jsou drsní a žijí pouze okamžikem. Ringo, oba jsem vás od malička sledoval, pozoroval jsem, jak se z chlapců měníte v muže. Nemohl jsem dopustit, aby Jeff bojoval se Seanem McClellanem. Alespoň ne pěstmi. Musel jsem určit tebe. A všechno, co přišlo pak, byl osud. Nepomohou spory a rozepře. Je třeba se s věcmi smířit – a to musí i Jeff. Stejně, jako se kdysi museli smířit Clay s tím, že rodinu vedu já.“

„Mně se to nelíbí,“ řekl jsem. „Jeff je nejstarší syn.“

Tu se můj otec podivně drsně usmál a v očích se mu zajiskřilo. „Jeff už se ujal svého podílu naší úlohy,“ řekl. „Jeff loví dravce – zatím čtyřnohé. Brzy bude muset odhánět i dvounohé šelmy. Clay se k němu pak přidá. Jsou to rození lovci. Mají to v krvi. Ty jsi jiný, Ringo. Jsi jako já. Dokážeš se bít, ale raději něco tvoříš, buduješ a staráš se o všechny, kteří k tobě patří. Když můj otec tehdy v Texasu

stavěl ranč, bylo to podobné jako zde. Clay se staral o lov a já jsem s otcem stavěl. A bylo to tak dobře. – Stejné by to mělo být i tady.“

Když třetího dne nastal večer, odjel jsem. Zamířil jsem napřed docela opačným směrem. Teprve když byla noc natolik temná, že mě nebylo možné pozorovat z dálky, zamířil jsem k řece, na ostrov. Ale Jenny tam nebyla. Zpočátku jsem tomu nemohl uvěřit a celý ostrov jsem prohledal, díval jsem se všude do křoví a tam, kde by se mohla ukrýt. Pak jsem se rozhodl čekat. Konečně jsem zaslechl, jak řekou projíždí kůň. Byla to Jenny na svém hnědákovi.

Když jsem ji poznal, vystoupil jsem ze stínu vysokých keřů a zavolal jsem na ni. Přijela ke mně a rovnou ze sedla se mi vrhla do náruče. Zachytil jsem ji a ve vzduchu jsem ji zhoupl. Byli jsme od první chvíle veselí jako zamilovaná a šťastná dvojice, která docela zapomněla na svět kolem a všechno vidí jen v růžových barvách.

Ale pak, když jsme se políbili, zesmutněla a všechna radost a štěstí bylo to tam.

„Nechtěla jsem přijet,“ řekla. „A jsem si jistá, že to nedopadne dobře. Už před třemi dny se mě Sean ptal, kde jsem byla. Něco jsem si vymyslela. Ale jestli zjistí, že pravidelně po večeři někam jezdím, bude se o to náramně zajímat – stejně jako už předtím Cash a Chip Hondo. Jednou mě budou sledovat. – A pak ...“

Nepokračovala dále, protože jsem ji políbil. Líbal jsem ji dlouze. Docela jsme zapomněli na svět kolem sebe. Měl jsem strach, že sem Jenny už nikdy nepřijde. A ona se zřejmě také obávala, že se teď dlouho neuvidíme.

Pevně se ke mně přitiskla. Naše radost se najednou změnila ve smutek.

Pak jsem najednou dostal ránu do hlavy. Zaslechl jsem ještě, jak Jenny vykřikla a pak už jsem nic nevnímal a svalil jsem se na zem. Někdo mě zezadu praštil pažbou revolveru. Byl to drsný a zákeřný útok, rána jako železnou palicí.

Musel jsem na tom ostrově ležet dost dlouho a pak to také trvalo

dost dlouho, než se mi jakž takž v hlavě rozjasnilo a než jsem mohl vstát.

Revolver a kůň byli pryč. To jsem ovšem zjistil až později. Nejprve jsem si klekl k vodě a ochladil jsem si bouli na hlavě mokrým šátkem. Pokoušel jsem se uvažovat, co se stalo, ale šlo to ztěžka. Příliš mě bolela hlava.

Ale pak jsem si uvědomil, že se musím podívat po Jenny.

Protože Jenny také zmizela. Vzpomněl jsem si na její vyděšený výkřik.

Po chvíli jsem zjistil, že jsem na ostrově sám. Mezitím se obloha projasnila a objevily se hvězdy i měsíc. S postupující nocí se mraky na obloze rozplývaly.

Na písku jsem spatřil otisky koňských kopyt. Vedly na břeh McClellanových.

Teď mi tedy bylo jasné, že si pro Jenny přijeli a odvezli si ji nazpět. Možná že ji sledoval právě Sean McClellan a pak mě poslal jednou ránou k zemi.

Pocítil jsem prudký vztek a snažil jsem se ho poněkud ovládnout.

Jestli to udělal opravdu Sean McClellan, pak se s ním budu skutečně muset utkat ještě jednou. Ten tam byl najednou strach nebo odpor k tomu souboji.

Posadil jsem se na kámen, chladil jsem si bouli na hlavě a přemýšlel jsem.

S Jenny jsme vážně neměli vyhlídky na další setkání. Jedině, že by se vůdcové obou našich rodin stali přáteli. Chvíli jsem pomýšlel i na to, že Jenny prostě unesu. Jenže i kdyby svolila k tomu, že by se mnou odešla a stala se mou ženou, rychle jsem pochopil, že někdo z McClellanů by nás jistě našel – třeba i na konci světa.

Když jsem pak chtěl z ostrova odejít, zaslechl jsem, jak ze strany McClellanových vjíždějí do brodu jezdci na koních.

Poodstoupil jsem na vhodnější místo a jezdce jsem si mohl ve svitu měsíce prohlédnout. Byli tři.

Teď jsem pochopil, proč mi vzali koně a zbraň a proč mě tak drsně udeřili.

Chtěli, abych z ostrova jen tak rychle neuprchl. Ten muž, který mě praštil a odvezl Jenny, se teď na ostrov vracel s posilou a chtěl

mě tady ještě najít.

Mám se dát na útěk, vyrazit k vodě, skočit do řeky a nechat se unášet proudem dál?

Na chvíli jsem pocítil přání dát se na takový útěk. Ale pak jsem přece jen zůstal. Snad to bylo hloupé, ale nechtěl jsem utíkat jako zajíc.

Jestli mají McClellanové nějakou čest, nebudou záludní a dají mi šanci.

A poté, co jsme spolu bojovali proti Indiánům, mohli jsme přece od sebe navzájem očekávat slušnost.

Byl to Sean a Cash McClellann. S nimi jel Chip Hondo. Brzy mě na koních obstoupili a dívali se na mě. Mlčel jsem a uvažoval, kdo z nich mi asi zasadil tu ránu zezadu, odvezl Jenny a vrátil se s oběma ostatními.

Náhle promluvil Sean: „Ten nerozhodný zápas tehdy – nemohli jsme v něm pokračovat. A ani teď ještě nejsem dost při silách, Ringo Bannerhane, abych tě porazil. Ještě to nějakých pár týdnů potrvá, než v tom souboji budeme moci pokračovat. – Takže to by byla jedna věc.“

Udělal krátkou pauzu, přesně jako člověk, který chce jasně oddělit dvě věci. Jeho bratr Cash a tmavý Chip Hondo mlčky čekali.

Po chvíli pokračoval dál: „Nechtěl bych tvrdit, že by Jenny bylo pro Bannerhana škoda. To by byla hloupost. Jenny je výborná holka, ale vy, Bannerhanové, jste dost divní. Kdyby byla Jenny volná a vy byste nebyli našimi nepřáteli, nestálo by nic v cestě. Jenže my ji slíbili Chipu Hondovi. Chip k nám patří, i když není náš příbuzný. Ale až si ji vezme, bude členem rodiny. Ringo, chápeš to – bolí tě sice hlava – ale chápeš to?“

„Moc dobře,“ řekl jsem. „Ale řekl bych, že Jenny má právo vybrat si sama. A taky nevidím důvod, proč bychom měli být nepřáteli.“

„Slíbili jsme ji Chipu Hondovi,“ opakoval Sean McClellan. „A přáteli být nemůžeme, protože McClellanové už brzy budou potřebovat celé údolí jen pro sebe. Vidíme, že jste dostali posily, ale to budete koukat, až dorazí naše. Tak, kamaráde, a teď ti dáme výprask, abys kdykoliv si vzpomeneš na Jenny, si připomněl taky největší výprask ve svém životě.“

„To je podlost,“ řekl jsem. „Jste pěkní zbabělci a já jsem si myslel, Seane McClellane, že to děláš proto, aby ...“

Dál jsem se nedostal, protože Chip Hondo najednou ostře řekl: „Já to chci, ne Sean. Já jsem tě chtěl zastřelit, jenže to zase nechtěl Sean. A tak jsme se dohodli, že tě zmlátíme. Do toho!“

Poslední slova byla povelem. Vrhli se na mě ze sedel. Byli to tři silní a zkušení chlapi. A i když Sean nebyl ještě úplně při síle, přece jen byl nadprůměrně silný.

Bránil jsem se a vracel jsem jim údery, jak to jen šlo. A dostali jich požehnaně, protože zejména v uplynulých týdnech jsem si tělo pořádně těžkou prací zocelil.

Ale zmlátili mě tak, že už jsem nemohl dál – a i pak do mě bušili, až jsem ztratil vědomí.

Když jsem se probral, nebyl jsem sám. Ale téměř jsem se nemohl hýbat, jen jsem sténal. Teprve po chvíli jsem pochopil, že je u mě můj bratr Jeff.

„Tvůj kůň se vrátil na ranč a byl mokrý,“ řekl. „Vzpomněl jsem si, že jsi se před třemi dny také vrátil odtud z ostrova, Ringo. Takže jsem přijel. – Co se tady stalo?“

Promluvit se mi podařilo až na třetí pokus, přestože mi chrstl do obličeje z klobouku studenou vodu.

„To se tě netýká,“ řekl jsem. „Je to jenom moje věc! Nech mě tady na ostrově samotného. Chci si odpočinout. Dej mi pokoj, Jeffe!“

Neodpověděl. Ale z ostrova neodešel. Byl někde poblíž. A já jsem pak vyčerpáním a bolestí usnul.

Když jsem se probral, byl už den. Slunce mě pálilo do očí. Převalil jsem se do stínu stromů a sténal jsem bolestí.

Po chvíli jsem dostal strašnou žízeň. Odplazil jsem se k vodě a napil jsem se. Začal jsem se cítit trochu lépe. Posadil jsem se. A pak jsem spatřil svého koně. Bratr ho uvázal poblíž ke stromu. I jeho zvíře stálo nedaleko.

Zase jsem si lehl do stínu křoví. Ještě jsem se nemohl vyšplhat na

koně a odjet. Zvláštní bylo, že jsem necítil hlad. Zmlátili mě tak důkladně, že jsem neměl pomyšlení na nic jiného, než zůstat celý den tady na ostrově. V měkké trávě tady ve stínu keřů mi bylo nejlépe.

Po chvíli přišel bratr. Dřepl si ke mně a žvýkal stéblo trávy. „Vůbec nic mi nemusíš povídat," řekl. „Všechny stopy jsem si hladce rozluštil – zvlášť ty s písku. Setkal ses tady na ostrově s holkou, která přijela ze strany McClellanů. Stáli jste tadyhle, tak blízko, jak se stojí, když se dva objímají a líbají. A pak tě překvapili ti chlapi. – Ringo, zřídili tě pěkně, abys jim nedolézal za tou jejich holkou. Možná měli strach, že byste vy dva mohli udělat nějakou nepředloženost. No dobrá, brácho, však já zjistím, kteří tři takhle zmlátili Bannerhana. – My se strýcem Clayem na to přijdeme. – A pak ..."

Nedořekl to, vstal a zamířil ke svému koni. Odjel a přitom si hlasitě a falešně pískal.

Pro něj bylo všechno tak snadné a jednoduché: McClellanové zbili ve třech jednoho z Bannerhanů. To si samozřejmě žádná rodina nemůže nechat líbit. Bitva začala.

Otce jsem potkal v kovárně. Ačkoliv jsme měli kováře, otec už několik dní pracoval s ním, protože kovář na všechnu tu práci sám nestačil. Podíval se na mne, když jsem se svalil ze sedla a chvíli jsem se opřel o koně. Od kovadliny, u níž stál, ke mně to nebylo ani deset kroků. Takže dost jasně viděl, jak jsem zřízený.

Ale dokončil nejprve mohutný pant dveří, který těsně obepínal trn. Oko pak vybíhalo do umně vykované petlice, která měla držet křidlo velikých dveří.

Spokojeně ho odhodil do kbelíku, v němž zasyčela voda. Pak na mne kývl.

„Půjdeme do srubu? Matka a sestra by tě neměly vidět takhle, Ringo."

Přikývl jsem a šel jsem napřed. Vydal se za mnou a já jsem věděl, že si mne velice dobře prohlédl a podle mé vrávoravé chůze poznal,

že je to se mnou moc zlé.

Ve srubu jsme byli sami, všichni muži byli venku a pracovali. Neleželi tu už ani žádní nemocní nebo ranění, protože všichni se už po boji s Indiány zotavili.

Posadil jsem se ke stolu a ruce jsem si položil na desku. Otec se usadil proti mně. Jeho vyhublý, ostře řezaný obličej, který kontrastoval s jeho plavými vlasy, byl ještě přísnější než jindy. Husté obočí měl stažené. Ve světlých očích mu to nebezpečně blýskalo. Pochopil, že jsem dostal výprask.

Ale neptal se. Dal mi čas. Bylo ovšem naprosto jasné, že chce vysvětlení.

Dal jsem mu ho. Nic jsem nezatajil.

Když jsem skončil, řekl: „McClellanové to neměli dělat. Na Bannerhana zaútočit ve třech, jen aby ho zpráskali jako prašivého psa! Ringo, když si to necháme líbit, můžeme rovnou odtáhnout z údolí a vůbec jsme tady nemuseli stavět ranč.“ Zděsil jsem se, když jsem ho slyšel takhle promluvit, protože teď vypadal stejně nesmiřitelně jako Jeff. To, co mi provedli, považoval za pošpinění a urážku celé rodiny. Raději jsem si měl lehnout, odpočinout a počkat, až bych necítil bolest a až bych mohl lépe uvažovat. Jenže teď jsem musel otce přesvědčit, aby poněkud přibrzdil počínání Jeffa a strýce Claye. A tak jsem ještě sebral poslední síly a řekl jsem:

„Vždyť zmlátili mě a ne vás! Beru to jako osobní věc. Bylo to kvůli dívce. Sám to dám do pořádku. Nejsem malý kluk, aby mi museli pomáhat bratr, otec a strýc. – Otče, nechci, aby se kvůli tomu rozpoutal boj. Zamez tomu, aby Jeff a strýc Clay něco vyprovokovali. Copak to nedokážeš vidět mýma očima?“

Dlouho mlčky seděl, přemýšlel a pak se na mne podíval.

Vynesl jsem svůj poslední trumf, protože jsem si zase vzpomněl na to, že otec se domnívá, že jsem mu víc podobný než Jeff. A tak jsem řekl:

„Cítíš-li jakoukoliv pochybnost, otče, pokus se vžít do mojí situace. Jak bys chtěl, aby to dopadlo, kdybys byl na mém místě?“ A to patrně rozhodlo. Pomalu přikývl. „Dobrá,“ řekl, „dostaneš šanci. Ale říkám ti, že to stejně nezabrání boji. I když se my, Bannerhanové, spokojíme s polovinou údolí, McClellanové ne!

Jednou nám stejně řeknou, ať táhneme k čertu. A pak budeme muset stejně bojovat. Ale dobrá, počkáme. Každým týdnem nás tady bude víc. Už jsem psal do Texasu, všem našim příbuzným a přátelům. Dostaneme ještě posily. A chci také ještě investovat deset tisíc dolarů a dát sem přihnat další stádo z Kansasu, abychom ještě více obsadili pastvinu a měli víc telat. V zimě budeme muset chránit telata před vlky a ostatními šelmami. – Tak dobrá, chlapče! Teď si odpočiň! Lehni si. Omyju tě horkou vodou a pak tě namasíruju alkoholem. Jenom hleď, abys takový výprask nedostal podruhé.“

„Nepotřebuju pomoc,“ řekl jsem. „Raději se postarej o to, abys zadržel Jeffa a strýce Claye ještě dříve, než se do něčeho pustí.“

Po těch slovech jsem se s námahou zvedl a odvrávoral jsem k jedné z pryčen.

Protože už nastal podzim a zima se stále více blížila, museli jsme všude na rozlehlých pastvinách připravit dostatečné zásoby sena.

Nebylo tedy divu, že někteří z našich lidí, a mezi nimi i já, se na ranč nedostali celé dny.

Ani Jeffa a strýce Claye jsem několik dní neviděl. Věděl jsem však od otce, že jim zakázal začít si cokoliv s McClellanovými.

Autorita mého otce byla jistě natolik velká, že ho poslechli.

McClellanové mezitím také dostali posily, které přišly severním průsmykem.

My jsme měli k dispozici jižní průsmyk, který vedl přímo do Laramie.

Obrovské údolí, v němž jsme se usadili, patřilo k předhůří Medicine Bow. McClellanové se zásobovali z městečka Medicin Bow, které vzniklo teprve před nedávném v prérii Laramie z tábora obchodníků a lovců buvolů. Měli do Medicin Bow blíže než do Laramie.

Jednoho krásného a dosti teplého podzimního dne se pak stalo něco pro nás všechny naprosto nečekaného.

Objevili se lidé z dopravní společnosti Wells Fargo a vytyčili na

naší i na druhé straně řeky kus půdy přesně tam, kde byl brod terasa a ostrov. I ten zabrali. Nemohli jsme proti tomu nic podniknout, protože za vlivnou společností stála vláda. Společnost měla velikou zásluhu na tom, že se Západ a Severozápad postupně osídloval.

Několik lidí z kolony vozů Wells Fargo zůstalo, aby zřídili ještě do zimy potřebné budovy. Nechali tady i několik vozů a řekli nám, že brzy dostanou další posily.

„Brzy tady budete mít obchod a salon, hotel – no prostě hotové město!“

Tohle nám řekl prozatímní agent.

Neslyšel jsem to nerad. Když mezi McClellanovými a námi vyroste město, bude to jakýsi nárazník, jakási neutrální zóna a přijde sem civilizace a zákon.

Ale jaký to bude zákon?

Objektivní a naprosto nestranný? Nebo zákon na straně McClellanů? Nebo se snad muž zákona přidá na naši stranu?

Už teď jsem tušil, že vzniknou další nepříjemnosti.

A přitom bylo i tak třeba vykonat ještě spoustu věcí.

Jednoho dne mě zastavil můj bratr Jeff u ohrady, právě když jsem odsedlával svého unaveného koně. I strýc Clay se sem přiloudal jen jakoby náhodou. Jenže já jsem věděl, že si na mě počíhali, aby mě donutili k rozhodnutí.

Jeff řekl chladně: „Ted už jsi se po tom výprasku určitě vzpamatoval, Ringo. Nač vlastně ještě čekáš? Big Joe nám dal příkaz, že si s McClellanovými a nemáme nic začínat. Jenže i on čeká na to, až to těm lumpům vrátíme. Zítra zajedeme společně k McClellanům a budeme žádat satisfakci. Podíváme se, jestli se tě odváží zmlátit, když i my budeme tři. Takže ...“

„Je to jenom moje věc,“ řekl jsem.

„Tak něco podnikni!“ To vykřikl ostře strýc Clay, protože i on mezitím přišel blíž.

Otočil jsem se a podíval jsem se na něj.

Byl ještě hubenější než můj otec a ve tváři měl ještě o něco drsnější rysy. A navíc z něj sálala odvaha a nesmiřitelnost. Byl to pistolník, miloval lov a boj. Kdyby se býval narodil dříve, jistě by nabízel své služby králům a vládcům a vedl by jejich vojska do bitev

a k dobývání nových území.

Strýc Clay byl jako vlk, ale jakási zvláštní věrnost rodině mu bránila v tom, aby šel svou vlastní cestou.

„Podniknu něco," řekl jsem mu klidně. „Nemíchejte se do mých věcí! To, co se tehdy stalo, začal Sean McClellan. Ten mě praštil zezadu do hlavy. Pak si dojel pro dva další – pro svého bratra a pro Chipa Honda. Pošlu k němu jednoho z lidí od Wells Fargo a vzkážu mu, aby přišel při východu slunce na ostrov. Tam si to s ním rozdám. Ať už to dopadne jakkoliv, vás se to netýká!"

A s tím jsem odešel.

Příštího rána tedy nastal den, jemuž jsem se nemohl vyhnout.

Včera jsem poslal jednoho z lidí, kteří na naší straně pracovali na ohradách pro nákladní a poštovní stanici, na druhý břeh k McClellanovým a ten tam vyřídil můj jasný vzkaz.

Už dlouho před východem slunce jsem osedlal svého ryzáka a odjel jsem z ranče.

Všechno kolem bylo ještě šedivé. Nic ještě nenabylo svých barev. Ale stíny už zmizely. Byla to chvíle, kdy všechen okolní svět i živé bytosti jakoby zadržovaly dech. Všechno bylo naprosto nehybné.

Když jsem dojel k řece a k brodu na ostrov, musel jsem projet kolem tábora lidí z Wells Fargo. Přichystali už spoustu dřeva a udě láli dvě ohrady. Brzy měly přijet první poštovní dostavníky.

Tři muži se na mne z tábora dívali. Stáli u ohně a z cínových pohárků pili kávu.

Krátce jsem jim pokynul a sjel jsem k brodu a zamířil na ostrov.

Z druhé strany se blížil také jezdec. Všiml jsem si ho už shora ze břehu. Byl to Sean McClellan. I on přijížděl sám – musel tedy vyrazit ve stejnou dobu jako já.

Na ostrov jsme dorazili současně, nechali jsme koně u stromů a u keřů a zamířili jsme na holý, písčitý konec ostrova, který vytvořily nánosy řeky, a který se rok od roku rozrůstal.

Sean McClellan pověsil opasek se zbraněmi přes hrot sedla a

nechal ho u uvázaného koně. Já jsem to udělal stejně. Takže znovu budeme zápasit jen holými pěstmi.

Mlčky jsme k sobě přistoupili, několik okamžiků jsme stáli a dívali se na sebe.

Neříkali jsme nic. Nebylo také co říci. Přišli jsme sem, abychom bojovali.

Sean McClellan chtěl sobě i své rodině dokázat, že mě porazí.

A já jsem zase chtěl satisfakci za to, jak mě zmlátili – a tu chtěla naše rodina.

Mlčky jsme na sebe skočili. Stáli jsme těsně u sebe a bušili jeden do druhého. Tloukli jsme se vší silou a tvrdostí, způsobovali jsme si krutou bolest, hekali jsme, chroptěli a bušili ještě nemilosrdněji a drsněji.

Jako na povel jsme od sebe odskočili. Oba jsme pochopili, že takto to dlouho nevydržíme. Kroužili jsme kolem sebe a hledali jsme nekrytá místa soupeře.

Nebudu tentokrát popisovat podrobnosti toho souboje, protože všechno je to pouhé pokračování nebo opakování. Dlouho nikdo z nás neměl převahu. Byli jsme v pěstním souboji naprosto rovnocenní a bojovali jsme až do vysílení. Zapomněli jsme na svět kolem sebe.

A pak pro mne přišla chvíle, kdy bych toho nejraději nechal. Dostal jsem strach, že už nebudu moci dál a že budu poražen – a opět jsem pocítil onen náhlý odpor a hnus z takového způsobu boje.

Nenáviděl jsem ho.

Jenže pak jsem spíše náhodou zasáhl Seana McClellana pod bradou do krku. Byl to ošklivý zásah. Pochopil jsem, že je definitivně zlomen. Už se takřka nemohl nadechnout.

Moc jsem si přál ten souboj ukončit, a tak jsem z posledních sil ještě jednou udeřil a poslal jsem ho k zemi.

Zase vstal, ale nebyl už schopen boje. Potácel se směrem ke mně.

Zase jsem ho srazil k zemi, ale necítil jsem žádné uspokojení. Vůbec jsem z toho vítězství neměl radost. Ne, nebyl to pocit zadostiučinění a naplněné pomsty. Cítil jsem jen odpor a obrátil jsem se, abych ho nemusel udeřit ještě jednou.

Už nebyl schopen dál v souboji pokračovat. Jen poslední zbytky vzdoru ho nutily, aby vstal.

Když jsem se po několika krocích otočil, potácel se jako opilý a hledal mě. Pak mě spatřil a potácel se za mnou. Čekal jsem na něj s nevolí a pak jsem ho dlaní praštil do ramene. Zapotácel se na stranu a upadl. Zůstal ležet.

Cítil jsem hnus.

Opřel jsem se o koně a celý zadýchaný jsem chvíli odpočíval. Strašně rád bych se byl posadil nebo si dokonce lehl na zem. Jenže, co kdyby nás někdo sledoval? Nemohl jsem si lehnout, aby pak tenhle souboj zase neprohlásili za nerozhodný.

V té době nebyla v onom kraji jiná možnost, jak se proti mužům Seanova typu prosadit. Bylo třeba se jim postavit na odpor a utkat se v souboji.

Byly jsme dvě divoké rodiny. A kdyby skutečně mezi námi vypuklo otevřené nepřátelství, bylo by divoké, vášnivé a strašné.

Jestlipak se mi podařilo zabránit vypuknutí takového konfliktu tím, že jsem si to se Seanem rozdal sám?

Doufal jsem v to. Jenže teď, když jsem se vyčerpaně opíral o koně, připadala mi ta naděje směšná.

Sean McClellan mě teď určitě bude nenávidět.

Když jsem na něj pomyslel, opět jsem pohledem zabloudil k němu.

Asi jsem se takto opíral o koně dlouho – příliš dlouho jsem ho spustil z očí.

Protože Sean se také dostal ke svému koni.

Když jsem ho spatřil, vytahoval právě revolver z pouzdra, které viselo na opasku přehozeném přes sedlo. Zpočátku jsem tomu nemohl uvěřit.

Snad na mě nechce vystřelit?

Nesníží se přece k tomu, že se nechá přemoci svou nenávistí a ...

Nemohl jsem a ani jsem nemusel dále uvažovat, protože na mě namířil revolver a vystřelil.

Nezasáhl mě. Byl příliš vyčerpaný a podobal se opilci, proto mne minul.

Ale když vystřelil podruhé, zasáhla mě kulka do ramene.

Teď jsem chtěl sáhnout po revolveru já. Jenže ten visel na druhé straně sedla.

Zvíře se během 'našeho souboje otočilo a když jsem se k němu dobelhal, stálo už opačně. Musel jsem tedy bud koně obejít, nebo sáhnout přes sedlo a revolver si podat, nebo sundat opasek ze sedla.

Věděl jsem, že se mi to nepodaří. Mezitím bude moci Sean dvakrát vystřelit. A i když byl velice vyčerpaný, dvakrát za sebou mě nemine – on, který byl schopen rozstřílet ve vzduchu ořechy, ještě než dopadly na zem. A pak jsem zaslechl výstřel. Konečně jsem nahmatal revolver a obrátil jsem se k Seanu McClellanovi a čekal jsem čtvrtou ránu. Jenže čtvrtá rána nepřišla. Mezi keři jsem zahlédl svého bratra Jeffa. A z Jeffova revolveru se kouřilo. Jeff byl na ostrově také a předešel svým výstřelem třetí ránu Seana McClellana.

Spatřil jsem, jak Sean McClellan klesl na kolena a pak se předklonil.

Bratr Jeff se pomalu blížil ke mně.

„Těmhle McClellanům se nedá věřit," řekl. „Tys ho porazil pěstmi a on tě teď chtěl zabít. Zachoval se jako lotr. To je mu podobné. Jinak by tě tehdy nezmlátili ve třech. – Jsou to lumpové! Můžeš být rád, že mě napadlo připlížit se v noci sem na ostrov a ukrýt se tady. – Pojď, Ringo!"

Nejprve jsem se chtěl vydat za ním.

Jenže pak jsem zase začal uvažovat jasně.

Jestli Sean McClellan zemře, bude se jeho rodina domnívat, že jsme ho zabili zákeřně. Nebudou věřit, že se bratr Jeff ukryl na ostrově jen proto, aby mě chránil před Seanovou zákeřností.

A když McClellanové uvěří, že jsme Seana zavraždili, bude válka mezi oběma rodinami nevyhnutelná.

Nedbal jsem proto dalších Jeffových slov a zamířil jsem k Seanovi. Když jsem u něj poklekl, velmi brzy jsem zjistil, že není mrtev.

Žil.

„No tak pojď!" zvolal na mě Jeff a už čekal ve vodě. Brod byl touto roční dobou zvlášť mělký. Voda mu sahala jen po kolena. Mohl přejít pohodlně i bez koně.

„Hned za tebou přijdu," zvolal jsem za nim. „Na koni tě rychle doženu! Jen běž!"

Ano, chtěl jsem se ho zbavit, protože jsem mezitím dostal nápad.

A ten nápad se měnil v pevný plán.

Mé myšlenky pracovaly velice rychle, honily se mi v hlavě obrovskou rychlostí. Musím najít cestu, jak zabránit boji mezi našimi rodinami. Musím zkusit všechno, prostě všechno!

Podíval jsem se za svým bratrem, který už byl téměř na druhé straně. Pak jsem pohlédl k táboru lidí z Well Fargo. Jenže z řeky stoupal -ranní opar. Na vysokém břehu, k němuž vedl dost strmý svah, jsem neviděl nic.

A nezahlédl jsem ani nikoho z lidí od Wells Fargo.

Náš souboj neviděli, a tak nebudou moci dosvědčit, že Sean na mě nejprve dvakrát vystřelil. Rozhodl jsem se. Nadzvedl jsem Seana McClellana a přehodil ho přes koně.

Pak jsem nasedl na své zvíře a vzal druhé za dlouhou uzdu a zajel na břeh McClellanových.

Ano, chtěl jsem jim Seana odvézt a říci, jak se to všechno seběhlo. Doufal jsem, že mým slovům uvěří a že nevypukne boj.

Když jsem dorazil na břeh McClellanových, sjelo ze svahu břehu několik jezdců a zastavilo přede mnou.

Byl to Big Bill McClellan sám. S ním jeli jeho syn Cash a samozřejmě Chip Hondo.

Podívali se na Seana a ihned si všimli střelné rány. Určitě také zaslechli výstřely.

Dívali se na mě jako tři nemilosrdní vlci, kteří zastavili ovci, a já jsem si vážně připadal jako hloupý beran.

To, co jsem v prvním hnutí mysli provedl, mi teď najednou připadalo nesmírně pošetilé a naivní.

Ale hru, kterou jsem začal, jsem musel dokončit.

A tak jsem řekl: „Nedělejte ukvapené závěry! Bill jsme se pěstmi. Když prohrál, odešel jsem ke svému koni, opřel jsem se o něj a odpočíval jsem. A když jsem se ohlédl po Seanovi, byl i on u koně a vytáhl revolver. Dvakrát na mě vystřelil. Můj kolt visel v opasku na druhé straně mého koně. Seanova třetí kulka by mě určitě zasáhla.

Byl sice velice vyčerpaný, ale ani tak by mě asi na potřetí nebo na počtvrté neminul. – Co vy na to? – Jenže se už ke třetí ráně nedostal. Můj bratr Jeff se bez mého vědomí ukryl na ostrově. Jeff se bál, že mě zase přepadnete ve třech, nebo že Sean použije nějaký trik. Jeff počítal správně. Kdyby Seana nepostře-lil, byl bych už teď mrtev. Proč se nedokážete bít jako skuteční džentlmeni? Proč takoví jako Sean, neumějí prohrávat?“

Ty otázky jsem jim vmetl do obličeje s opovržením, protože jsem chtěl apelovat na jejich čest. Museli mi uvěřit a stydět se.

A pak najednou vytáhl Chip Hondo svůj revolver. Ten pohyb takřka nebylo vidět. Revolver jako by se mu najednou sám ocitl v ruce.

„Bille, mám ho sejmout?“ zeptal se klidně.

Viděl jsem na něm, že by to náramně rád udělal.

Ale Bill McClellan zavrtěl hlavou. Působil velmi klidným dojmem. Trochu se ovšem pod knírem ušklíbl a v očích se mu zablýsklo. „Raději se zeptáme Seana, jak to bylo,“ řekl. „V případě pochyb budu věřit svému synovi, nehledě na to, co tvrdí ostatní. Takže doufejme, že se uzdraví a že nám řekne, jak to bylo. – Cashi, vem Seana a odvez ho domů! Chipe, vezmi teď tomuhle mladíkovi od Bannerhanů zbraň, protože bude naším hostem do doby, dokud Sean nepromluví nebo nezemře.“

Přijel ke mně a sebral mi zbraň, zatímco Chip Hondo na mě mířil. Nehýbal jsem se. Byl jsem příliš vyčerpán, ale také otřesen. Věděl jsem také, že Chip Hondo by mě velice rád zastřelil i kvůli Jenny.

Když mi Big McClellan vzal zbraň, řekl mi:

„Mladý muži, na vašem místě bych se úpěnlivě modlil, aby se Sean uzdravil a potvrdil to, co jste řekl. Protože jestli zemře, nebo jestli řekne něco jiného, oběsíme vás!“

Věděl jsem, že nežertuje. Mínil to naprosto vážně.

A když jsem pak s nimi jel, na chvíli jsem si myslel, že by bylo skutečně lepší McClellanovy z údolí vyhnat. Protože s nimi se prostě vyjít nedá.

Ano, to jsem si myslel.

Teprve později jsem měl možnost vcítit se do postavení Big Billa McClellana.

Možná, že můj otec by se nezachoval jinak než on.

Dovedli mě nikoliv k hlavnímu srubu ranče, v němž bydlely ženy, ale ke srubu honáků.

Tam jsem dostal pouta, jako by oni byli šerifové a já zločinec. Už to, že měli pouta jako policisté, mi bylo divné.

Mohl jsem si lehnout na jednu z pryčen. Jeden z mužů, míšenec s obličejem podobaným od neštovic, ostražitý jako dravec, byl určen za mého dozorce.

Když jsme zůstali sami, kývl na mě, ubalil mi cigaretu a připálil mi.

Pak řekl klidně: „Nepokoušej se mě nějak převézt. Jsem Cheyenne Pete. Mě nikdo nedostane. Mohli bychom spolu strávit celkem příjemné chvilky – nebo taky ne. Jen se nepokoušej mě nějak doběhnout. Na to mám totiž nos. Věř mi!“

Věřil jsem mu.

Ve srubu mužstva jsem zůstal tři dny. Viděl jsem jen pár mužů, a ti se tam sotva objevili – měli spoustu práce na pastvinách.

Třetí noc jsem zaslechl výstřely z pušek.

„To jsou vaši,“ řekl mi Cheyenne Pete. „Pokoušejí se dostat přes řeku, ale je tam jen pár dobrých přechodů. Noci jsou jasné. A my máme všude hlídky. Vaši určitě utrpí ztráty.“

„Jak je Seanovi?“ Už jsem se ho na to ptal často, ale on mi nikdy neodpověděl.

Teď ano. „Špatně,“ řekl, „zatím nepřišel k sobě. Jeho matka se vyzná v ošetřování ran, ale Sean má šance jedna ku pěti. Možná se už nedožije zítřka. A pak tě, Ringo, pověsí!“

Seděl jsem na pryčně a slyšel jsem z dálky výstřely pušek.

Pomyslel jsem na Jenny. Najednou jsem si na ni vzpomněl zvlášť intenzivně. Věděl jsem, že je tady někde na ranči blízko mne. Často jsem na ni myslel. Určitě se velice záhy dozvěděla, že mě drží ve srubu jako zajatce. Jenže jsem ji ani nezaslechl, ani nezahlédl.

A teď se najednou objevila.

Vešla sem otevřenými dveřmi a držela revolver namířený na Cheyenne Peteho.

„Bylo by mi to líto," řekla hrdelním hlasem. „Ale Sean je mrtev a já nepřipustím, aby za to zastřelili Ringa Bannerhana."

„Ale on je odpovědný za Seanovu smrt," řekl Cheyenne Pete rozvážně.

Tu zavrtěla hlavou tak prudce, až jí cop přelétl z ramene na rameno.

„Ringo není odpovědný za Seanovu smrt," řekla. „Sean pořád v horečce blouznil o tom, že na něj střílel zbytečně. Několikrát v horečce ten jejich souboj prožíval a vyprávěl o něm. My ženy jsme to všechno slyšely. To, co Sean v horečce řekl, potvrdilo všechno, co povídal Ringo Bannerhan. – Ale já bych i bez toho věřila každému Ringovu slovu."

„Ach tak je to," řekl Cheyenne Pete a lehce hvízdl mezi zuby. Byl to chladnokrevný chlapík, to se musí nechat. Určitě horečnatě uvažoval a hledal východisko. Měl zřejmě před Jenny velký respekt.

Držela revolver tak, jakoby s ním dovedla zacházet naprosto suverénně. Naše ženy a dívky to uměly také. Proti Indiánům bojovala jistě i Jenny jako muž.

„Jestli se Ringoví podaří utéct, dopadne to se mnou zle," řekl Cheyenne Pete. „A dopadne to zle i pro vás, slečno Jenny."

„Otevřete mu pouta, Pete," přikázala.

Tu se usmál a zavrtěl hlavou. Jenže já jsem mezitím vstal a přiblížil jsem se k němu zezadu. Když si to uvědomil, protože Jenny přece jen příliš odlákala jeho pozornost, zahlédl jsem náznak jeho pohybu. Už už se napínal, aby vyskočil. Rozhodl se ignorovat Jennin revolver a spolehnout se na to, že dívka nevystřelí nebo alespoň zaváhá.

Tu jsem se vrhl vpřed a zasáhl jsem ho shora sepjatými pěstmi. S pouty na zápěstí jsem ani nemohl jinak.

Zasáhl jsem správně. Když šel k zemi, vytrhl jsem mu oběma rukama revolver z pouzdra. A pak přiskočila Jenny a prohledala kapsu, na kterou jsem ukázal. Našla klíček a osvobodila mne. Použil jsem pouta k tomu, že jsem přivázal Cheyenne Petteho k podstavci postele. Klíč jsem pak vyhodil otevřeným oknem ven.

„Pospěš si, Ringo!“ řekla Jenny. „Možná se muži co nevidět vrátí na ranč. A pak tě ...“

Zmlkla, protože nocí se opět ozvaly výstřely. Zazněly z velké dálky, přinejmenším jedné míle. Kdesi na řece se Bannerhanové pokoušeli dostat se přes řeku. Ale McClellanové je zadrželi palbou z pistolí.

Docela jsem si tu situaci dokázal představit.

Jenže teď jsem musel myslet na bezprostřední nebezpečí. A to hrozilo i Jenny. Patřila k rodině McClellanů. Sice jen jako neteř Big McClelana, ale přece jen jako příbuzná. Jeden z jeho bratrů musel být jejím otcem. Jenže teď se postavila proti své rodině a zachránila mne. Co se s ní stane?

Když jsem pomyslel na Cashe.

McClellana a Chipa Honda, začal jsem mít hrozné obavy.

„Musíš se mnou, Jenny,“ řekl jsem. „Patříme od první chvíle k sobě. Nemohu tě nechat u tvé rodiny.“

Podívala se na mě vytřeštěnýma očima.

„Ale já přece nemohu přeběhnout k Bannerhanům,“ řekla. „To přece nejde!“

Uznal jsem to. Mezi našimi rodinami vypukla válka. Jenny mě zachránila, protože ji k tomu nabádal její smysl pro spravedlnost, a ne pouze to, že mě milovala. Nemohla připustit, aby mě její rodina činila odpovědným za Seanovu smrt. Ale nemohla ani přeběhnout. Musel jsem se rozhodnout. A tak jsem se rozhodl. Řekl jsem: „Jenny, když půjdeš se mnou, nepřeběhneš k Bannerhanům. Chci se s tebou oženit a založit rodinu. Když to musí být, odejdeme spolu někam daleko. Pořád ještě nechci válku proti McClellanovým. A myslím, že ani můj otec ne. Jenny, musíš mi důvěřovat! Najdu nějakou cestu. – Pojď se mnou.“

Zaváhala. A chtěla zavrtět hlavou. Jenže pak spatřila v mých očích smrtelně vážný výraz. Vytušila, že bych si ji s sebou odvedl třeba i násilím.

Nemohl jsem ji nechat s těmi lidmi – s Cashem McClelanem a Chipem Hondem.

Zřejmě měla i sama velký strach. Najednou se rozběhla ke mně a vrhla se mi na hrud.

Od řeky se pořád ještě ozývaly výstřely. Naši byli asi neústupní.

Museli jsme si pospíšit, abychom se dostali z ranče.

A tak jsme odběhli k ohradám osedlat koně.

Můj ryzák na zavolání hned přiběhl. A ani Jenninu kobylu jsme nemuseli chytat lasem. Osedlali jsme koně a pak jsme se ohlédli, protože se k nám kdosi blížil.

Byla to žena Big Billa McClellana, Jennina teta.

Zastavila se u nás a zeptala se: „Jenny, ty odjíždíš s ním?“

„Ano, teto Stello.“

„Chceš přeběhnout k Bannerhanům?“

„Ne, madam, to není přeběhnutí,“ řekl jsem: „Začneme svůj vlastní život. Milujeme se. Stane se mou ženou. Copak mohu za to, že se náhodou jmenuji Bannerhan?“

„Opravdu jste mého syna nezabil, Ringo Bannerhane?“

Zeptala se roztřeseným hlasem, ale znělo to zároveň, jako by chtěla ještě jednou definitivní potvrzení toho, co už stejně věděla.

„Sean na mě dvakrát vystřelil a chtěl to udělat ještě potřetí, když ho předešel můj bratr,“ řekl jsem. „A já jsem byl neozbrojený,“ dodal jsem.

Přikývla. „Hodně štěstí!“ řekla nám. „Tahle strašná válka rozpoutá na obou stranách asi všechny zlé vášně. Obě rodiny se teď do sebe pustí jako zběsilé. A v podstatě jde jen o půdu a o moc. Byla bych se spokojila třeba i s malou chaloupkou, jen kdyby mí synové...“

Otočila se a zamířila zpátky do domu.

„Pojď, Jenny,“ řekl jsem. A Jenny odjela se mnou. Jeli jsme těsně vedle sebe až k řece.

Střelka z pušek umlkla.

Změnili jsme směr. Nebudeme sice moci přejet řeku pohodlně přes brod, ale na druhou stranu se určitě dostaneme v pořádku.

A pak?

Na náš ranč jsme dojeli v tu nejnepříhodnější dobu.

Protože Bannerhanové se vrátili několik minut předtím se dvěma raněnými a jedním mrtvým domů.

Oním zabitým byl jeden z mých vzdálenějších bratranců, který jezdil pro mého otce jako kovboj.

Když jsme s Jenny přijeli k verandě hlavního domu ranče, vládla tady nebezpečná atmosféra.

Uvnitř se starala matka s mou sestrou a oba raněné. Muži odešli do svého srubu.

Na verandě domu stál otec, bratr Jeff a strýc Clay. Stáli ve stínu přístřešku. Kouřili cigarety.

Mlčky se dívali na Jenny a na mne. V jasné noci nás docela dobře poznali.

Nakonec řekl Jeff. „Vždyť to je ten blázen! Nakonec se mu přece jen podařilo pláchnout a přivedl si sem i tu holku. Ale co tady chce s ženskou od McClellanů? A proč neuplách dřív? To bychom nemuseli mít raněné a mrtvého? K čertu, Ringo, my se chtěli dostat přes řeku a osvobodit tě a zaplatili jsme za to cenu, která byla příliš vysoká!“

Jeho vztek se stále stupňoval.

Otec ani strýc Clay neříkali nic. Ale cítil jsem jejich zlobu. A v té chvíli jsem věděl, že musím ve věci udělat jasno. Neměl jsem jinou možnost. Musel jsem se teď od rodiny oddělit.

Nebudou to chápat. Budou mě považovat za zrádce a odpadlíka.

Jenže na to jsem nemohl brát ohled.

A tak jsem řekl: „Sean McClellan tuto noc zemřel. McClellanové by mě za východu slunce oběsili. Jenny mě osvobodila a opustila se mnou svou rodinu. Zamilovali jsme se do sebe od první chvíle, kdy jsme se potkali. Jenže Jenny k nám nemůže přeběhnout. A tak chceme pryč. Nepatříme už teď nikam – ani k vám, ani k McClellanovým. Odcházíme, abychom začali vlastní život. Nepokoušejte se nás přemlouvat. I když mnou budete opovrhovat, nezmění to nic na mém rozhodnutí. – To je vše, co vám mohu říci.“

Mlčeli – a jejich mlčení bylo nebezpečné. Cítil jsem, jak z nich sálá vztek.

„Takže,“ řekl jsem, „teď si seberu svých pět švestek a ...“

„Ne!“ Toto tvrdé „Ne“ vyslovil můj otec. Zarazil jsem se a on

pokračoval: „Ringo, jestli chceš odejít pryč s touhle cizí holkou, tak se hleď co nejrychleji ztratit! Jenže pak už tady pro tebe nebude nic – zhola nic! Vydědím tě, protože jsi odpadlík! Nechám tě odjet s tím děvčetem – ale pak už se nikdy nevracej. Dobře si to rozmysli!“

Neměl jsem si co rozmýšlet. Pochopil jsem, že už mě pak nikdy nepustí domů. Nemohl jsem si vzít ani svých pár osobních věcí. A to jsem doufal, že dostanu alespoň pár koní, vůz a několik kusů dobytka. Celé roky jsem pracoval jen za kapesné a zasloužil bych si přinejmenším mzdu hlavního honáka nebo druhého předáka. A teď mě otec prostě pošle pryč a řekne mi, že mě vydědí.

S námahou jsem polkl, jako bych polykal nerozkousaný ořech.

Můj otec, strýc i bratr ke mně byli ve svém vzteku nespravedliví. Vyhánějí mě prostě pryč jako prašivého psa. Matka a sestra byly uvnitř v domě a staraly se o raněné.

Obrátil jsem se k Jennifer. „Pojď, Jenny,“ řekl jsem klidně, tak klidně a sebejistě, jak jsem jen dokázal.

Šla za mnou, zůstala po mém boku. Odjeli jsme těsně vedle sebe tak, jak jsme přijeli. A odjížděli jsme hrdě, bez jediného slova.

Teprve až jsme byli z dohledu, Jennifer se rozplakala.

Připadali jsme si ubozí a opuštění.

Neměli jsme zhola nic, ani nádobí na vaření, ani potraviny. Neměli jsme ani nářadí ani peníze.

Zima byla za dveřmi a všechno, co jsem mohl Jenny nabídnout, byl oheň pod širým nebem a potrava, kterou jsem musel nejdříve ulovit.

Myslím, že jsme mlčky jeli víc než hodinu.

Občas jsem natáhl ruku. Jennifer to udělala také. Drželi jsme se za ruce, a to nám dodávalo odvahu a sílu.

Když jsme zastavili, zaslechli jsme za sebou dusot kopyt.

Byli to dva koně a blížili se v divokém trysku.

Že by nás pronásledovali?

Kladl jsem si tuhle otázku v duchu a připravil jsem si revolver. Protože když jsme přemohli Cheyenna Peteho a odjeli od McClellanových, samozřejmě jsem si obstaral kolt.

Když jsem pak poznal, kdo to za námi jede, zastrčil jsem zase zbraň do pouzdra. Byl to jen jeden jezdec s nákladním koněm – a

byla to žena.

Už brzy jsem to poznal docela jasně a také jsem zaslechl její hlas: „Ringo! Ringo a Jenny! Tak počkejte přece!“

Byla to má sestra Susan.

Jela velice rychle, aby nás dohonila. Oba koně byli zpěnění potem. Nákladní zvíře mělo naložený dost neforemný balík. Veliká stanová plachta byla přehozená přes dva pytle, a to vše bylo přivázáno ke zvířeti lasem.

Susan mi hodila uzdu nákladního koně.

„To je dobře, že jsem vás dohnala,“ vysypala ze sebe udýchaně. „Víte, my ženy jsme zaslechly uvnitř v domě, jak vás otec posílá pryč. Nezdá se nám to spravedlivé. Proto jsme sbalily všechno, co jsme v tom chvatu mohly najít a co snad budete potřebovat. Ringo, víc jsme pro vás zatím udělat nemohly. – Já – mám, ti od mámy vyřídit, že ...“

Hlas se jí zlomil. Teprve po chvíli s námahou pokračovala: „Máma povídala, že si zařídíš dobrý život a přeje tobě i Jenny hodně štěstí. Bude v duchu pořád s vámi a bude se za vás modlit. Věří, že to zvládnete. Ale prosí tě, abyste zatím nejezdili příliš daleko, protože doufá, že všechno se obrátí v dobré. Otec dostane rozum – a McClellanové snad také. Jenny, přeji ti hodně štěstí s mým bratrem! A teď – no, musím se vrátit dříve, než si otec, bratr a strýc všimnou, že jsme vám pomohly a …“

Opět jí selhal hlas. Ani už to nezkoušela znovu, ale otočila koně, hlasitě vzlykla a pak odjela. Chtěl jsem se vydat za ní. Ale pak jsem zůstal. Držel jsem v ruce uzdu nákladního zvířete.

Dobrá Susan. A dobrák máma. Udělaly něco navzdory mužům své rodiny. Takže soucítily s Jenny, s Jennifer McClellanovou, příslušnicí jiné rodiny.

Teď už jsme nebyli tak docela bezradní. Měli jsme plný náklad věcí, které se nám docela jistě mohly hodit.

Jeli jsme dál, pořád směrem k jižnímu průsmyku, kterým jsme tehdy přišli do údolí, až jsme se pak u řeky setkali s rodinou McClellanových. Jako by to byl osud.

Když jsme za ranního rozbřesku zastavili, našli jsme dobré místo. Ujeli jsme už dvacet mil a byli jsme velmi blízko průsmyku.

Když slunce vystoupilo vzhůru, uvařili jsme si snídani a zjistili jsme, jaké poklady to vezeme s sebou.

Matka a sestra nezapomněly téměř na nic. Zabalily dokonce i pár potřebných věcí pro Jennifer, takže Jenny už nebyla odkázána jen na to, co měla na sobě.

Připadali jsme si nesmírně bohatí. Do vodotěsné cínové krabičky, ve které byly léky a obvazy, vpašovala matka deset zlatých dvacetidolarů. Takže jsme teď měli v hotovosti na dvě stovky dolarů. Víc asi matka neměla po ruce.

Ovšem se dvěma sty už se dalo leccos podniknout.

Když jsme ještě seděli u ohně u snídaně, objevilo se v průsmyku několik vozů. Musely přečkat noc někde nahoře. Doprovázelo je několik jezdců a dva z nich se od skupiny vozů oddělili a zamířili k nám. Nebyli to honáci. Jeden z nich ovšem vypadal jako povozník. Poznal jsem to podle jeho klobouku a holínek. Kromě toho jel na mezkovi. Byl to zřejmě šéf celé té karavany vozů.

Druhý muž byl malý, ale velice šlachovitý a měl ostrý pohled. Nedokázal jsem ho nikam zařadit. I jeho oblečení bylo dost nevýrazné. Měl kordový oblek, jaký jsem už kdysi viděl na inženýrech, co stavěli železnici, nebo na vyměřovacích. Smekl klobouk před Jenny a kývl na mne hlavou.

„Jste osadníci? Chcete se zde usadit?“

Přitom si mě pozorně prohlížel a odhadoval. Záhy zřejmě poznal, že jsem dost velký tvrďas.

„A kdyby ano?“ zeptal jsem se pomalu. Byla to téměř výzva. Ale já měl najednou dojem, že by to tomu muži nevyhovovalo, kdybychom se tady chtěli usadit.

Jenže mé podezření bylo nesprávné. Muž totiž suše řekl:

„Jmenuji se Paul Denver. V tomhle kraji zastupuji společnost Wells Fargo. A mám v úmyslu tady vybudovat novou poštovní a nákladní linku až k Powder River a později možná až do Montany.“

„Slyšel jsem o tom," řekl jsem. „Jmenuji se Ringo Bannerhan. Ale nepatřím už k těm Bannerhanům u řeky. Osamostatnil jsem se. Toto je slečna McClellanová. Vezmeme se, jakmile najdeme někoho, kdo by nás oddal. – A co znamená ta vaše otázka, pane Denvere?"

Pořád ještě si mne prohlížel – a pak se zadíval na Jenny.

Ukázal ze sedla na zem.

„Tady by měla stát stanice pro výměnu koní, kteří budou jezdit na lince," řekl. „Kdybyste se tady chtěli usadit a uzavřít smlouvu s Wells Fargo, mohl byste se stát naším novým člověkem. To zaměstnání by vám dávalo dost času, abyste si mohl vybudovat vlastní ranč nebo farmu. A za to, že se budete starat o zvířata pro Wells Fargo a že budete mít připravená spřežení při příjezdu dostavníků, budete dostávat přiměřenou částku, která bude pevným zdrojem vašich příjmů, než je začnete mít z farmy nebo ranče. – Později si můžete zaměstnat pomocníka. Měl byste zájem, pane Bannerhane?"

Zeptal se stroze a já věděl, že mi dává dost velikou šanci. A bylo by to přesně to, co si přála matka.

Podíval jsem se na Jenny. Přikývla.

Byli jsme ovšem pořád ještě v údolí, vzdáleni jen asi dvacet nebo třiadvacet mil od Bannerhanů a o něco více od McClellanů.

Bude dobré zůstat tady? Jsme dost od obou znepřátelených rodin vzdáleni?

Ještě jsem zaváhal. Ale musel jsem se rozhodnout.

Jenny řekla mírně: „Pomysli na to, co říkala sestra. Neměli bychom odjíždět příliš daleko. Brzy sem do údolí dorazí další osadníci a farmáři."

Podíval jsem se na Paula Denvera a řekl jsem: „Pustím se do té věci. Postavím tady srub a usadím se tady."

O čtyři dny později jsme zůstali sami.

Dnes, hned brzy z rána, odjeli pryč čtyři muži, které zde Paul Denver nechal, aby nám pomohli s nejnutnějším začátkem stavby.

Včera tudy projížděla armáda s dlouhou karavanou, která měla namířeno do pevností Phil Kearny a Reno.

Stáli jsme s Jenny na cestě a drželi jsme se za ruce. Požádali jsme vojenského kněze, aby nás oddal.

Stalo se. Dostali jsme to potvrzeno, dokonce i písemně. Major a jeho velitel se podepsali jako svědkové. Smáli se a řekli nám, že to je ten nejlepší způsob, jak osídlit Západ.

Takže jsme zase zůstali sami a pracovali jsme tvrdě na tom, abychom ještě před příchodem zimy měli hotové obydlí. Každým dnem jsem žasl, jak Jennifer dokázala dřít. A přitom byla tak drobná a jemná. Byla to pro ni jistě těžká doba, ale ona nikdy nenaříkala. Měla pořád dobrou náladu a stále se na mne dívala pohledem, který mě dělal šťastným. Z Jenny vyzařovalo cosi, co mi dodávalo netušené síly.

A všechno, čeho jsem se tehdy dotkl, se mi báječně dařilo.

Takže tak vypadaly naše líbánky – upršené, chladné a už krátké dny naplněné tvrdou dřinou, ve které jsme pokračovali i při svitu ohně.

A pak přišla první zvířata společnosti Wells Fargo. Byli to dobří koně a celé stádo mezků. Ted1 jsme měli ještě více práce.

Přesto to tehdy byly pro mne a pro Jenny ty nejšťastnější chvíle. Na cestě bylo postupně víc a víc živo. Přijížděly první poštovní dostavníky. Ze severu se vrátil Paul Denver a zůstal u nás přes noc. Dostal jsem písemnou smlouvu a dohodli jsme ještě všechny důležité věci.

Jednoho rána jsem pak z našeho rozestavěného srubu zaslechl, že stáda mezků v ohradě se zmocnil podivný neklid.

Že by byli nablízku vlci, nebo indiánští zloději?

Vstal jsem, vklouzl jsem do kalhot a zastrčil si za opasek revolver. Slyšel jsem, jak Jenny klidně oddychuje a domníval jsem se, že ještě spí. Potichounku jsem vyklouzl ven. Dveře ještě neměly zámek. Takže je stačilo jen odstrčit. Tiše vrzly. Pak jsem se vyplížil ven. Venku stál muž, ne přímo před srubem, ale u ohrady a vedle přístřešku, pod nímž se zvířata zdržovala během nepohody. Byla to vlastně ještě zpola otevřená kůlna.

Muž řekl polohlasem: „Ringo, máš u sebe revolver?“

„Ano,“ řekl jsem a pomalu jsem se blížil k němu.

Poznal jsem ho už po hlase. A teď jsem v ranním rozbřesku zahlédl i jeho obličej. Byl to Cheyenne Pete.

A nepřijel sem s přátelskými úmysly, to mi bylo jasné.

„Nejsem z těch.“ řekl hrdelním hlasem, „co střílejí na jiné zezadu Takže teď máš šanci, Ringo.“

Pochopil jsem. „Ty chceš souboj?“ zeptal jsem se. „Ale proč? – Protože jsem tě praštil spoutanýma rukama do hlavy? Co bys udělal na mém místě ty?“

Přešel ty otázky a jen pyšně pohodil hlavou a řekl:

„McClellanové mi věřili. Považovali mě za nejschopnějšího člověka, kterému mohli svěřit, aby tě hlídal. A já se nechal přelstít tou holkou jako zelenáč. Každý šéf, který ztratil syna, by mě potrestal, nebo přinejmenším vyhodil. Ale Big Bill McClellan ne. A právě tahle jeho slušnost mě zavazuje. Když Sean zemřel, měli tě oběsit, ale tobě se podařilo pláchnout. Teprve včera jsem se doslechl, že jste v údolí a že jste si tady zřídili srub. No dobrá, já tě zabiju a Jenny zase odvedu zpátky. Je to má povinnost vůči McClellanům a především vůči Big Billovi. Pracuji pro něj.“

Byl to naprosto primitivní chlap s podivnými názory na věrnost kovboje vůči svému šéfovi.

Bylo mi naprosto jasné, že se mi nepodaří ho přesvědčit. Ani tehdy, když mu řeknu, že Jennifer McClellanová se stala mou zákonitou manželkou.

„Až znovu zavyje vlk,“ řekl, „vytáhnu revolver a zastřelím tě.“

„Jsi blázen,“ řekl jsem a mezitím zavyl z nedalekých kopců vlk.

Ten pohyb jsem zaregistroval jen podle trhnutí jeho ramen.

Byl jsem rychlejší než on, ačkoliv jsem zbraň netahal z pouzdra: ale z opasku. Vždycky jsem byl velice rychlý a dokázal jsem reagovat přímo reflexním pohybem. Zasáhl jsem ho a jeho kulka mě minula, protože ve chvíli, kdy zmáčkl spoušť, už byl zasažen. Nedokázal udržet revolver. Zbraň mu vypadla. Ale protože jsem ho zasáhl do ramene, jen se potácel. Byl to tvrdý chlap, který se jen tak snadno nevzdával. Klesl na kolena a chtěl vzít revolver ze země levačkou.

Ale to už jsem přiskočil k němu a odkopl jsem zbraň daleko stra-

nou.

„Přestaň už konečně s tou svou bláznivou věrností rodině. Vždyť nikdo z nich už ani tady na západě nebude schopen zastavit čas. – Nech toho, Pete!“ Zvolal jsem trpce. Postavil se a zíral na mě. Pak ztratil vědomí a zhroutil se na zem. Ze srubu vyběhla Jennifer. Na nic se neptala, protože Cheyenne Peteho poznala a sama si mohla všechno domyslet. Okamžitě pochopila, co se tady stalo a oč šlo.

Chytila Peteho za nohy a já ho opatrně zvedl pod pažemi. Odnesli jsme Peteho do srubu a položili ho do mé postele. Pak jsme měli celou hodinu plno práce, protože jsme museli připravit horkou vodu a vytáhnout Petemu kulku z ramene. V krabičce s léky jsme naštěstí měli dlouhou pinzetu. Tou jsem Cheyenne Petemu kulku z rány vyndal.

Když jsme s tím byli hotovi, docela se rozednilo. – A zvenčí jsme zaslechli dusot kopyt.

Připjal jsem si opasek se zbraní, zasunul jsem revolver do pouzdra. Když jsem přistoupil ke dveřím, vzal jsem si tentokrát také pušku. Byli to tři jezdci. A jedním z nich byl můj bratr Jeff.

Všimli si už koně Cheyenne Peteho, který stál pořád ještě opodál u kůlny, a poznali na něm vypálený znak ranče McClellanů.

Jeff zastavil koně tři kroky přede mnou a podíval se na mne. Dva ostatní jezdci se drželi poněkud vzadu. Jeden z nich byl náš vzdálený příbuzný.

„Takže tady jste,“ řekl Jeff. „Ani ne dvacet mil od nás. A přesto jsme se dozvěděli teprve včera, že člověk, co tady obhospodařuje stanici pošty není nikdo jiný než ty.“

„Takže teď to víte,“ odpověděl jsem. „No a?“

Jeff přikývl. „Neboj,“ řekl. „Hned půjdu k věci. Víme, že minulou noc přejel nějaký jezdec od McClellanů řeku a zamířil na jih. Protože jsme se před několika hodinami dozvěděli, že ses mezitím oženil a že jsi začal pracovat pro Wells Fargo, tušíme, že se to dozvěděli i McClellanové. Ten jejich jezdec, který si myslel, že se dostal na naši stranu nepozorován, měl zřejmě namířeno k vám. Támhle stojí jeho kůň, že? – Tohle je váš srub?“

Poslední otázku přímo vyštěkl. On i jeho průvodci byli velice ostražití. Neustále pozorovali dveře i okna domku.

„Leží vevnitř, je v bezvědomí a je raněný," řekl jsem. „A odkud jste se dozvěděli, že jsme zůstali v údolí a že jsme se s Jenny vzali?"

Jeff se usmál. „Stanice u řeky se velice rozrostla," řekl. „Na ostrově je dokonce obchod s hostincem, napůl hotel – napůl salon. Ostrov je neutrální území. Povozníci, lidi od pošty a cestující tam přespávají. Ale ostrov navštěvujeme i my – Bannerhanové a McClellanové. Je to neutrální území, alespoň zatím Jeden z vozků poštovního dostavníku se opil a vyprávěl o vás. A tak se to dozvěděli i McClellanové. Mysleli jste si, že to zůstane navždy tajemstvím? Malý zázrak je už to, že jsme to až do včerejška nevěděli – Vydáš nám toho chlapa? Kdo to vlastně je?"

„Míšenec, jmenuje se Cheyenne Pete," řekl jsem klidně. „Chtěl mě zabít a Jenny odvést zpátky k McClellanovým. Dal mi férovou šanci, jenže já jsem byl rychlejší než on. Střelil jsem ho do ramene. Teď leží v mé posteli a budeme ho ošetřovat tak dlouho, dokud zase nebude schopen sám odjet."

Jeff se na mne mlčky díval. „Copak ses zbláznil?" zeptal se mě docela vážně.

Neodpověděl jsem mu. Řekl jsem jen: „Jste na mém pozemku a tohle není bratrská návštěva, že? Takže okamžitě odjeďte. Cheyenne Peteho nedostanete."

Užasli. „Chtěl tě zabít, Ringo," řekl jeden z jezdců. „A ty ho teď chráníš? To se z tebe stal světec?" „Nemluv nesmysly, Larry," řekl jsem rozzlobeně. „Cheyenne Pete prostě nezná nic než věrnost Big Billu McClellanovi a jeho rodině. Na obou stranách jsou takoví jako on. I já jsem se choval stejně. Na všechno se díváte jen očima svých šéfů, byť by to bylo jakkoliv zvrácené. Cheyenne Pete to možná pochopí a zjistí, že nejednal správně."

„Cože?" zeptal se mě bratr ostře a drsně.

„Každý člověk má právo na to, zařídit si sám svůj život tak, jak si to představuje. Pokud ovšem neškodí svému okolí a pokud je mu prospěšný. Cheyenne Pete se chtěl zavděčit jen a pouze Big Billu McClellanovi. Jenže ten člověk nestrpí nic, kromě vlastní rodiny. To je dost primitivní a rozhodně ne křesťanské. Je to zvrácenost. I můj vlastní otec je takový. Cheyenne Pete byl věrný nedobré věci. Doufám, že se mi podaří vysvětlit mu to ještě důkladněji, než ..."

„Dej nám ho!“ zasykl Jeff. „Táhněte k čertu!“ řekl jsem. „Vezmeme si ho násilím,“ řekl Jeff a zajel rukou k revolveru. „Nebudeš přece střílet na své vlastní lidi,“ dodal a chystal se sesednout. Ale tu jsem vytáhl revolver. Dostal jsem je všechny, ačkoliv byli velice pozorní a ostražití. Reagovali instinktivně a chtěli rovněž táhnout. Jenže když už měli zbraně zpola z pouzder venku, došlo jim, co dělají. Strnuli.

„Vážně ho nedostanete,“ řekl jsem a upřeně jsem se zadíval na Jeffa.

Ten si olízl vysušené rty.

„Ty ses zbláznil,“ řekl a pak vyšla ze srubu Jennifer a postavila se vedle mne.

„Vy jste se zbláznili,“ řekla a ukázala k řece. „Na jaře sem do údolí přijdou spousty osadníků a farmářů. Nedokážete je zadržet. Nemůžete všechny zabít nebo s nimi bojovat o tohle údolí, tak jako jste chtěli bojovat s McClellanovými. Nepodaří se vám je zadržet. Přesto si ale pořád myslíte, že se údolí zmocníte, když se vám podaří vypudit odtud McClellanovy. To si myslí i oni – jenže opačně – tedy, že jim stačí, když vyženou vás a zmocní se údolí. Jenže nikomu se to nepodaří. A to nechcete pochopit, uznat a uvěřit tomu. – Proto jste blázni!“ Neřekla víc.

Jeff otočil koně a odjel. Oba jezdci ho následovali.

S Jennifer jsme se na sebe podívali.

Usmála se.

„Dnes jsme se s prací hodně zdrželi,“ řekla.

A tak jsme si museli pospíšit, abychom dohnali ztracený čas.

Kolem poledne mi Jenny řekla: „Ringo, když Jeff s těmi dvěma jezdci přijeli ke srubu a tys jim odmítl Cheyenne Peteho vydat, byl už Pete při vědomí a uvnitř ve srubu jsme slyšeli každé tvé slovo.“

Cheyenne Pete se uzdravoval. Překonal horečku. Rána se zavřela a hojila se.

Ale Pete neřekl ani slovo. Občas, když se na nás podíval, byl jeho

pohled směsí studu, nedůvěry, pocitu provinění a nechápavosti.

Pro člověka jako on muselo být nepochopitelné, že jsme se ho ujali, že jsme o něj pečovali a chránili jsme ho. Mohl si také domyslet, že jsem ho úmyslně zasáhl pouze do ramene a že jsem ho docela klidně mohl i zastřelit.

Jednoho večera konečně otevřel ústa a řekl hrdelním hlasem, jak to pro něj bylo typické: „Myslím, že zítra už budu moct odjet.“

„Jak chceš, Pete,“ řekl jsem. „Ale nikdo tě odtud nevyhání. Na pár dnech už ani nezáleží.“

„Jsem ti strašně zavázán,“ řekl a dlouze se zadíval na Jenny.

„Nemluvme o tom,“ řekl jsem. A pak jsem mu položil otázku: „Vrátíš se zpátky na ranč McClellanů?“

Podivně na mě pohlédl.

„Odjedu zpátky, abych řekl Big Billovi, že už pro něj nebudu pracovat,“ řekl pak pomalu.

„A pak?“ zeptal jsem se.

„Jsem míšenec,“ řekl. „Nebude. to snadné získat nějakou dobrou práci. Možná odjedu daleko na sever.“

„Proč tedy nezůstaneš tady?“ zeptal jsem se. „Je tady všude volná půda. Mohl by sis vytýčit na druhé straně za cestou kus pozemku a postavit si domek. Byli bychom sousedé. A protože stanice se od příštího roku dost rozroste, budu brzy potřebovat pomocníka. To by přece bylo něco pro tebe.“

Zase divně pohlédl a jeho tmavý vyzáblý obličej byl naprosto bez výrazu.

„Ty se asi chováš podle zásady žít a nechat žít, Ringo,“ řekl. „Jenže já si až dosud vždycky myslel, že člověk musí dávat moc dobrý pozor, aby ho neušlapali a že každý musí požírat ty kolem, aby ostatní nesežrali, jeho. Myslel jsem si, že jen stačí sloužit a být věrný někomu velikému a mocnému. Ale není to asi tak jednoduché. Nic není jen černé a bílé – je spousta odstínů. – Zítra odjedu.“

Příštího rána se vydal na cestu. Zahnul k východu, aby se vyhnul

Bannerhanovým jezdcům.

Brzy nato přijel dostavník. Vozku i jeho průvodce jsem už velmi dobře znal. Když seskočili z kozlíku, aby mi pomohli, vypadali velice vážně a zamlkle.

Hned jsem si toho všiml, ale neříkal jsem nic, ani jsem se na nic neptal. Nejprve jsme vyměnili spřežení. Pak zaváhali. Jenny jim přinesla dva velké poháry s horkou kávou. S rozpaky si je vzali, usrkávali z nich a vypadali jako lidé, kteří se necítí dobře.

„Co je to s vámi?“ zeptal jsem se suše. „Potíte se, jako by bylo léto. Jestli je něco, co mám vědět, tak mi to řekněte, ať je to sebenepříjemnější. – No tak ...?“

Vozka se zadíval do prázdného cínového poháru. Pak řekl: „Rivertown bylo až do včerejška neutrálním územím jak pro McClellanovy tak pro Bannerhanovy.“

„Rivertown?“

„No ten ostrov na řece a stavby na obou březích. To všechno byla dříve stanice, teď ji tedy přejmenovali na Rivertown – vždyť už je to takové malé městečko. Domy jen tak rostly ze země, protože sem přišla do údolí spousta lidí. A tohle malé městečko a ostrov byly až dosud neutrálním územím – do včerejší půlnoci.“

„A co pak?“ zeptal jsem se. Vozka se na mě nejistě podíval. „Strhla se tam přestřelka,“ řekl. „Tvůj bratr Jeff a Cash McClellan se do sebe pustili. Šlo o to, kdo má být v salonu obsloužen dřív. Byl tam jen jeden barman. Když si Jeff objednal drink, chtěl ho i Cash a protože ani jeden nechtěl být obsloužen jako druhý, vytáhli na sebe kolty. Tvůj bratr Jeff je mrtev. Nebyl tak rychlý jako Cash McClellan. A tvůj otec a strýc svolali muže a dostali se na druhý břeh řeky ještě dřív, než tomu mohli McClellanové zabránit. Takže teď zuří na straně McClellanů krutý boj. Nikdo neví, jak to dopadne. Tvůj otec a strýc tam přejeli snad se třiceti jezdci. Říká se, že McClellanovi mají ještě víc jezdců, jen kdyby měli čas je všechny svolat dohromady. Moc mě to na tvou rodinu mrzí Ringo.“

Po těchto slovech vrátili prázdné pohárky, nasedli na kozlík a jeli dál směrem k průsmyku. Stál jsem jako zkoprnělý. Takže přece jen vypukl boj!

A já jsem odešel od své rodiny. Když jsem tady tak stál a

uvažoval jsem o tom, že bratr Jeff je mrtev a otec a strýc Clay vytáhli se třiceti muži, aby Jeffovu smrt pomstili, bylo mi hned jasné, že nemohu jen tak stát stranou a dělat, že se mne to netýká a že je pro mne má rodina něčím naprosto cizím.

Jenny stála u mne. Zasunula mi ruku pod paži. Dobře věděla, že už jen její přítomnost mi moc pomáhá. A skutečně to tak bylo. A tu náhle vážně a pevně řekla: „Ringo, musíš tam jet! Musíš zajet alespoň za svou matkou!“

Velký Banuerhanův ranč se během několika týdnů mé nepřítomnosti rozrostl. Pořád se tady tvrdě pracovalo.

Když jsem ranč v dálce zahlédl, začalo drobně sněžit. Země byla zmrzlá na (kost, takže dusot kopyt mého koně se rozléhal do dálky dost hlasitě.

Na ranči nebylo vidět ani živáčka, zahlédl jsem jen zvířata v ohradách. Když jsem ovšem přijel až k hlavnímu domu ranče, vyšla z něj sestra Susan.

Utíkala ke mně, vrhla se mi do náruče a na hrudi se mi rozplakala. Nedokázal jsem říci nic, co by ji utěšilo. Jen jsem ji pořád hladil po vlasech.

Pak jsme vešli dovnitř. V místnosti seděla má matka a tři další ženy – byly to manželky mužů, kteří s námi byli spřízněni jako vzdálení bratranci.

A bylo zde i několik odrostlejších dětí. Chlapci a děvčata, kteří už byli dost velicí na to, aby všemu porozuměli. Někteří z nich se už bili i s puškami proti Indiánům nebo alespoň nabíjeli pušky mužům, kteří stříleli. Týdny a měsíce pracovaly děti jako dospělí a nechodily nikam do školy.

Menší děti byly v některé z místností v prvním patře. Hrály si tam. Občas bylo slyšet jejich hlásky.

Přistoupil jsem k matce, která seděla uplakaná na židli. Dřepl jsem si vedle ní.

„Mami,“ řekl jsem, „co můžu udělat? – Řekni mi, co můžu

udělat?“ Podívala se na mne a přestala plakat. „Nic,“ řekla, „vůbec nic nemůžeš – jedině, že bys měl tu moc dovést svého otce a všechny ty muže, kteří jeli s ním, zpátky a donutit ke smíru i McClellany. Ale to by dokázal jen Bůh na nebesích. Jsem si jistá, že i ženy u McClellanů smýšlejí stejně.“

To jsem si myslel také. Jenže co to bylo platné?

Muži rozhodovali o tom, zda bude boj či klid, zda se bude bojovat o pastviny, o moc, zda je třeba se pomstít a .. .

Nepokračoval jsem v úvahách dále, protože zvenčí se ozval dusot kopyt. Na ranč se přihnal jezdec. Vyšel jsem ven a má sestra Susan mě doprovodila. Vyběhnout chtělo i několik dětí, ale matka je zadržela.

Tím jezdcem byl Ollie Ranks, odvážný zrzavý chlapík, matčin bratranec. Seskočil z koně, ještě než zvíře zastavilo a zavolal na mne: „Máme je v pasti! Celou tu zatracenou McClellanovu bandu máme v kleštích! Zabarikádovali se na svém ranči. Jen několik jejich jezdců je ještě mimo ranč. Naši hoši teď potřebují munici. Celý McClellanův ranč budeme ostřelovat a nepřestaneme, dokud se nevzdají. – Máme je! Těch pár jezdců, co mají venku, už nehraje vůbec žádnou roli.“

Ollie Ranks byl nadšením bez sebe. V očích se mu blýskalo. Celý hořel a už se těšil na velkolepé vítězství. Chtěl projít kolem mne do pracovny, kde měl otec ve velkém železném trezoru uschovanou munici pro pušky a revolvery. Měl v ruce klíč, který mu otec dal.

Chytil jsem Ollieho pevně za rameno a vytrhl jsem mu klíč z ruky.

„Nono!“ vykřikl a zarazil se.

„Zapřáhni vůz,“ řekl jsem, „velký vůz, na který se vejde dvacet lidí! Rychle – Ollie!“

„K čertu!“ vykřikl a sáhl po revolveru. Nechtěl si ode mne nechat rozkazovat, protože jsem pro něj byl odpadlík, zběh. Sáhl tedy po zbrani. Tu jsem ho praštil pěstí pod bradu, až odletěl ke stěně domu. Vytrhl jsem mu kolt a podal ho Susan.

„Ať zapřáhne vůz,“ řekl jsem.

Podívala, se na mne a pochopila, že mám jistý plán.

„Co chceš dělat?“ zeptala se mne.

„Na McClellanově ranči jsou ženy a děti,“ řekl jsem. „Jsou tam zavření. Copak jim nechcete jet na pomoc? Copak vy ženy a děti nechcete už konečně mužům dát jasně najevo, že nechcete boj, protože při něm jen přicházejí ženy o manžely a děti o otce? Susan, vím, že máma se k tomu odhodlá. Jen jí to musím říct.“

Po těch slovech jsem vešel dovnitř.

Otevřenými dveřmi všichni slyšeli, co jsem venku říkal.

Když jsem vstoupil, matka už vstala – a přestože byla drobná a křehká, najednou vypadala odhodlaně a majestátně.

Ztratila syna a věděla, že brzy i ženy McClellanů ztratí své syny nebo muže.

Nechtěla pomstu. Slova, která jsem venku řekl sestře, mé matce stačila. Pochopila svou možnost.

A tak se rozhodla.

„Ringo,“ řekla, „je dobře, že jsi přišel.“

Už za deset minut jsme byli na cestě. Ollieho Rankse jsem předtím zavřel do komory vedle kuchyně, kterou jsme vybudovali, abychom tam mohli během léta držet v chladu potraviny, které by se mohly zkazit.

Svého koně jsem přivázal za vůz vzadu a sám jsem řídil. Matka seděla na kozlíku vedle mne rovná jako svíce a měla na klíně jedno z malých dětí Tate Brownové.

K brodu to byla asi jedna míle.

Užasl jsem, když jsem spatřil městečko, které nazývali Rivertown. Po obou březích řeky i na nejvyšším místě ostrova vyrostlo mnoho budov. Byly tam i ohrady, kůlny a stáje.

Když jsme se přiblížili k brodu, dívalo se na nás několik povozníků, řemeslníků, agent Wells Fargo, na půl tuctu osmahlých Indiánů a několik cizinců, kteří se sem do údolí dopravili na vozech.

Brzy jsem zaslechl střelbu z revolverů a pušek.

Výstřely slyšeli i lidé v Rivertownu, ale nestarali se o to.

Přejeli jsme řeku a jeli jsme podél protějšího břehu, kudy vedla od

Rivertownu zřetelná cesta k McClellanovu ranči.

Palba z pušek a revolverů byla stále silnější.

Bannerhanovi obklíčili McCIellany a obléhali jejich ranč.

Přece jen mi bylo trochu nepříjemně.

Byl tenhle můj nápad možností, jak vyřešit problém? Nebo to byl nesmysl?

Podíval jsem se vedle sebe na matku. Seděla vzpřímená.

Ještě nikdy jsem ji neviděl tak odhodlanou. Když se na mne podívala, byl její pohled naprosto klidný a pevný.

„Jestli cítíš pochyby," řekla, „dej opratě mně. Já nepochybuji. Jsem si jistá, že my, ženy Bannerhanů, se musíme spojit se ženami McClellanů. Muži stále bojují o půdu a o moc a z hrdosti se dopouštějí násilí. Jenže my, ženy, chceme bezpečí, přátelství a ..."

„Dobře, mami," řekl jsem, „zajedu až k domu McClellanů."

Protože jsem se na ranči McClellanových trochu vyznal, věděl jsem, jak mám jet, abych se dostal co nejblíže, než nás zpozorují. Přiblížili jsme se z lesa, pak nás kryla veliká stodola a najednou jsme projeli uprostřed obléhatelů a kolem ohrad až na veliký dvůr. Naši muži řvali a nadávali, protože hned poznali naši matku, ostatní ženy a děti.

A poznali také mne.

Bylo to pro ně dokonalé překvapení.

Ani obléhaní McClelanové už nestříleli. Jistě velice užasli a nedokázali si to vysvětlit. Jenže vozem, který jsem řídil, se rozhodně ohroženi necítili.

Nepadl ani jediný výstřel.

Teprve když několik Bannerhanů vyskočilo a chtělo vykouknout z úkrytů, aby spřežení chytili, třesklo pár výstřelů, které Bannerhany zase zahnaly.

Zastavil jsem před verandou hlavního domu ranče, utáhl jsem brzdu a omotal opratě o madlo na kozlíku.

Bylo naprosté ticho a v něm jsme zaslechli hlas mého otce:

„Anno. k čertu, co to má znamenat? – Ringo, to ses dočista zbláznil, žes přivezl sem, do takového nebezpečí, naše ženy a děti?“

Byl poněkud bezradný – můj otec Big Joe Bannerhan. V takové situaci se ještě nikdy neocitl. Ale jistě už vytušil, že ženy a děti se proti němu vzbouřily, a že to mám na svědomí já.

Neodpověděl jsem mu. Vůbec nic jsem nemohl dělat, protože to, co bylo teď třeba udělat, mohla jen má matka. V té chvíli na mne mířily jistě více než jen tři pušky – všude z oken a zabarikádovaných dveří velkého domu a z ostatních srubů, ve kterých se zabarikádovali McClellanové.

Pro ně jsem byl jedním z Bannerhanů. Kdybych udělal sebemenší pohyb, který by se jim nezdál, zastřelili by mne. Jenže tu se zvedla matka. Držela v náruči dítě Tate Brownové.

„Přijela jsem,“ řekla nahlas, „abych ukončila ten nesmyslný boj! Zeny McClellanů, pomozte mi při tom. Pomyslete na děti a na budoucnost! Dejte vašim mužům jasně na srozuměnou, že naše rodiny se nesmějí navzájem vyvraždit jen kvůli několika horkým hlavám! Pomozte mi při tom, aby na obou stranách ...“

„Zbláznila ses, Anno?“ vpadl jí do řeči otec ukrytý za kovárnou. Ale matka se nedala. Věděla moc dobře, že tam uvnitř ji poslouchají a že náš povoz plný žen a dětí na všechny muže přinejmenším silně zapůsobil.

Děti byly klidné. Větší chlapci a děvčata už chápali, oč jde. Seděli ve voze klidně a vypadali velice klidně, hrdě, sebevědomě a vážně. A když se některé z menších dětí už už chtělo rozplakat, tu ho větší hned uklidňovaly.

Malí nevěděli oč jde, ačkoliv na tom závisela celá jejich budoucnost. Matka nahlas zvolala:

„Slyšíte, ženy McClellanů? Přijeli jsme sem, protože jsme proti tomuto zabíjení. Údolí je dost velké pro naše rodiny a pro ostatní. Už se nesmí dál prolévat krev! Copak mají tyhle děti vyrůstat jako sirotci? Copak není možné, abychom byli dobrými sousedy: – Zpočátku jsme si přece museli pomáhat, stát při sobě! – Proč teď máme být kvůli nějakým hrdým plánům vůdců našich rodin nešťastné? Tak mi přece pomozte! Pomozte mi! My, ženy a děti chceme mír a bezpečí, společenství, které tady už brzy zřídí školu,

kostel, tak jak se sluší na civilizované lidi. – Chci teď k vám! Chci si s vámi promluvit!“

Sešplhala z vozu, pořád při tom držela v náruči malé dítě a zamířila ke dveřím.

A pak se už také dveře otevřely.

Vyhrnuly se z nich ven ženy McClellanů. S nimi i větší děti. A všechny brzy vytvořily se ženami a dětmi, které seskákaly z našeho vozu, pestrý chumel. Všichni vzrušeně debatovali a už se vůbec nestarali o volání a kletby mužů.

Žasl jsem a připadalo mi, že se všichni zbláznili a že nevědí, co říkají a co dělají. Malé děti se rozplakaly. Bylo spousta hluku a zmatku. Nastala pěkná vřava.

Bezděky jsem pomyslel na dvůr plný slepic, na němž vzrušeně, poplašeně a zdánlivě nesmyslně pobíhala a kdákala všechna ta drůbež. A najednou se všechno změnilo. Moje matka a Stella McClellanová, která tehdy dala mně a Jennifer požehnání, se spojily a jednaly teď společně. Pospíchaly doprostřed dvora a všechny ostatní ženy a děti se vydaly za nimi.

Zůstal jsem na voze docela sám a žasl jsem určitě stejně jako muži na obou bojujících stranách.

Všichni jsme viděli, jak se ženy a děti uprostřed dvora usadily do sněhu.

Z jednoho z horních oken domu zařval Big Bill McClellan mohutným hlasem:

„Stello, co to má znamenat?“ Všichni jsme čekali na odpověď, všichni byli zvědaví a napjatí. A nebylo třeba čekat dlouho.

Stella McClellanová zvolala: „Zůstaneme tady sedět a nedotkneme se jídla ani pití do té doby, dokud neuzavřete mír a dokud neslíbíte, že už nikdy mezi námi nevypukne boj. Jak to uděláte, je nám jedno! Bille McClellane, vždycky jsem ti byla dobrou a spolehlivou ženou. Ale teď se stavím proti tobě! Donutíme vás k příměří. Vyjdi ven a setkej se s Big Joem Bannerhanem! Promluvte si a najděte způsob, který bude vyhovovat všem. Já i Anna Bannerhanová jsme ztratily syny. A teď vás tedy donutíme k míru. Přísahám, že začneme hladovku! Bille, nežertujeme! To mi věř!“

Z jejího hlasu zaznívala vztek i odhodlání.

Když zmlkla, ozvala se moje matka stejně odhodlaně:

„To platí i pro tebe, Joe Bannerhane! Za to, co vám všem právě řekla Stella McClellanová, se plně stavím i já! Zůstaneme tady na studené zemi sedět i s dětmi tak dlouho, dokud nedohodnete trvalý mír. A jestli si myslíte, že vám jen stačí nás odtud zvednout a odnést, tak ti říkám, že se nedotkneme ani jídla, ani pití. Raději zemřeme hlady, než bychom přihlížely, jak se vzájemně vraždíte jen proto, že si každý z vás myslí, že má na údolí větší nárok než druhý, a proto, že vás k tomu nutí vaše bláznivá pýcha. Syn Stelly McClellanové Sean je mrtev. A můj syn Jeff je také mrtev. A jsou tady další oběti. My už to nedovolíme! Joe, přísahám ti, že naše rozhodnutí nezměníte a naši vůli nezlomíte! Jdi k Billu McClellanovi a uzavři s ním mír navždy! Rychle! Každá minuta je vzácná. Naše malé děti z toho chladu onemocní. Jenže za to budete odpovědní vy, vy sami, protože se nedokážete rychle dohodnout.“

Když matka zmlkla, bylo řečeno vše. A každý z těch, kdo poslouchali pochopil, že Stellu McClellanovou a mou matku k takovému rozhodnutí dohnalo zoufalství. Všechny ženy a větší děti stály bezvýhradně za nimi. Byly tak odhodlané, jako to bývá u lidí, jimž je nějaký cíl nebo určitá věc svatá. Už nechtěly boj.

Malé děti plakaly. Na hlouček sedící na zemi ve sněhu uprostřed dvora ranče byl vlastně dost žalostný pohled.

Kdo jej viděl, pochopil, jak zoufalé ty ženy musely být a jak velice nenáviděly válku mužů a jak moc si přály mír.

Seděl jsem pořád bez hnutí na voze a pořád jsem musel polykat, protože jsem byl dojat až k slzám. Ostatní muži museli cítit totéž, a tak mnozí až teprve teď pochopili, jaký strach a jaké obavy musely prožívat ženy a děti, když věděly, že jejich otcové, bratři nebo strýcové někam jedou, aby bojovali, a nebylo jisté, že se zase vrátí živí a zdraví.

Zde tedy seděly ženy a děti dvou rodin, které opustily svou vlast, aby se vydaly za svým snem – totiž ovládnout kus území a získat pro sebe celé království. Dva velké klany se tady utkaly a musely přijít na to, že i zde na Severozápadě jsou nezákonné časy definitivně ty tam.

Ano, už to zjistily, ale pořád ještě to odmítaly uznat.

A teď …

Najednou jsem byl strašně zvědavý, kdo se poddá jako první, čí hlas uslyšíme nejdříve.

Protože pro Big Billa McClellana, který byl jako obléhaný v nevýhodě, to už jen kvůli hrdosti nebude tak snadné. Nejprve by měl nabídnout ruku můj otec, který byl ve výhodě.

A udělal to! Bože můj, jakou jsem měl tehdy radost, když jsem zaslechl hlas Big Joa Bannerhana, který se rozlehl po dvoře: „Tak co, Bille McClellane, promluvíme si spolu? Sejdeme se támhle u ohrady?“

Chvíli bylo v domě ticho. Big Bill McClellan musel asi chvíli uvažovat – nebo chtěl alespoň předstírat, že se sebou musí svádět boj. Ale pak se z horního okna ozval jeho hlas: „Přijdu, Joe Bannerhane, přijdu!“

Brzy nato vyšel ven, obrovitý, temný a zlý, jako rozzuřený černý medvěd. Podíval se na mne zlobně, ale neřekl nic. Zato zavolal k hloučku žen a dětí.

„Nechtě těch bláznivin! Malí se na studené zemi nachladí! Vstaňte a zajděte do domu a uvařte horký čaj! Stello, cos mi to provedla... Ach, nechala ses nalákat Annou Bannerhanovou jako moucha do pavouci sítě!“

„Žádná pavouci síť, Bille! Je to rozumná ženská, která přišla na správný nápad! Jsem ráda, že takováhle Anna Bannerhanová vůbec existuje. Spolu s ní si na vás mír vynutíme!“

To zvolala Stella McClellanová pobouřeně.

Kdyby to všechno nebylo tak vážné, všechno by to bylo k smíchu, jako špatné ochotnické divadlo.

Ale bylo to vážné. Bylo to téměř divoké zoufalství.

Obrátil jsem hlavu stranou, protože jsem vedle sebe zaslechl zvuky. Ze dveří vyšli na verandu dva muži. Drsně a zle se na mne zadívali. Byli to Cash McClellan a Chip Hondo.

Musel jsem si bezděky vzpomenout na to, že Cash zabil mého bratra Jeffa a že to byla vlastně jiskra, která zažehla plamen tohoto boje, takříkajíc jiskra v sudu střelného prachu.

Cash řekl: „Zatím jsi měl štěstí, Ringo. Ty a tvůj bratr Jeff jste zabili mého bratra Seana. Však já dostanu i tebe, jako jsem dostal

Jeffa. Naší otcové si mohou uzavřít příměří jak je jim libo, ale pro mne platit nebude, tebe pošlu do pekla.“ Nemluvil divoce a s horkou hlavou, nýbrž naopak docela chladně a s rozvahou. Nechtěl se smířit a mír si nepřál.

Chip Hondo neřekl vůbec nic. Jen se na mne díval a dělal na mne vlastně ještě nebezpečnější dojem. Cítil jsem, že z něj vyzařuje cosi vášnivého a nemilosrdného. Jenže všechno to bylo ukryto pod temným povrchem. Jen onen proud nenávisti, který z něj vycházel, jsem cítil takřka fyzicky.

Pořád ještě nic neříkal a jen se na mne díval přivřenýma očima. Věděl jsem, že je pro mne ještě nebezpečnější než Cash, který mi na rovinu řekl, co od něj mohu čekat. Cash McClellan a Chip Hondo příměří nedodrží, i když ho šéfové McClellanů i Bannerhanů ujednají.

Otočil jsem hlavu a podíval jsem se tam, kde stál otec s Big Billem McClellanem a hovořili spolu. Pohlédl jsem na matky s dětmi uprostřed dvora. Malé děti se už uklidnily a hrály si ve sněhu.

Věděl jsem ovšem, že věci ještě nejsou na dobré cestě.

Jasné bylo jedno: Cash McClellan a Chip Hondo chtějí můj skalp.

Zatím ubíhaly minuty. Můj otec a Bill McClellan přecházeli sem a tam a diskutovali. Zřejmě se hádali a občas se zarazili, postavili se proti sobě a vypadali, jako by si chtěli v příští chvíli vjet do vlasů.

Najednou se zvedla Stella McClellanová a moje matka a zamířily ke svým mužům.

Slyšel jsem, jak Cash McClellan stojící u dveří říká: „Hej, Ringo, kdo přišel na ten nápad přivézt sem celý vůz žen a dětí? Tos byl ty?“

Podíval jsem se na něj. A zadíval jsem se i na Chipa Honda.

„Nechtě toho!“ řekl jsem. „Nechci se s vámi hádat.“

„Copak, už máš strach?“ zeptal se Cash.

Chip Hondo ovšem stále mlčel. Oči měl přimhouřené do úzkých škvírek. Vypadalo to, jako by se v duchu smál, navenek to ovšem nedal najevo.

Najednou řekl: „Cashi, ten nemá strach. On chce vážně klid, protože si myslí, že ten boj nic nepřinese. Ringo není z těch, co mají strach.“

Když to řekl, zadíval se k ohradám.

Tam to najednou vypadalo, že bylo dosaženo dohody. Jak jen toho ženy dosáhly?

Chvíli se tam ještě rozmlouvalo, ale vypadalo to, že se už domlouvají jen detaily, když už byla celá věc ujednána.

Najednou si otec a Big Bill McClellan podali ruce. Zřejmě na tom trvaly obě ženy.

Pak se pomalu vydali směrem k nám.

„Vstaňte ze země!“ zvolala matka na ženy a děti.

To bylo první znamení, že bude příměří.

Obrátil jsem se k Cashi McClellanovi a Chipu Hondovi. Jenže ti dva zmizeli.

Zato se z domu a z ostatních budov vyhrnula spousta dalších mužů.

Začali pomalu vylézat i Bannerhanová. Najednou se dvůr ranče zaplnil snad stovkou lidí.

Seskočil jsem z vozu a odvázal jsem koně zezadu. Když jsem nasedal, začal právě hovořit Bill McClellan. Postavil se na verandu. Můj otec stál vedle něj a já jsem ještě, odjíždějíc, zaslechl, že si skutečně přejí trvalý mír a opravdové sousedství.

Najednou u mě byla sestra Susan a chytila mne za nohu. Zastavil jsem koně.

„Ty chceš odjet?“ zeptala se prudce.

„Musím k Jenny,“ řekl jsem. „Nechal jsem Jenny příliš dlouho samotnou. A u řeky stejně nikdy žít nebudu. Raději bych chtěl žít od McClellanových dál. Konečně, i já jsem se zapletl do toho, že byli i mrtví. Byl jsem to já, který nejprve musel vybojovat zápas se Seanem McClellanem. Bude lepší, když zachovám odstup dvaceti mil. Všichni mladší a děti už za pár let budou přátelé. Myslím si taky, že tady nebudou moci zůstat ani Cash McClellan a Chip Hondo, pokud nemá být mír narušen. Ale na tom se už jistě dohodli. Náš otec a Bill McClellan teď musí dát na slovo svých žen. Bude třeba odstranit jakékoliv možné příčiny, které by mohly vyvolat další konflikt. – Později vás přijedu navštívit.“

Prudce přikývla.

„Nezapomeň na to, bratře!“ Ustoupila od koně a já se rozjel pryč.

Dojel jsem k brodu a přejel jsem na ostrov. Zastavil jsem před

obchodem, který tady postavili. Vzpomněl jsem si totiž na pár věcí, které Jennifer potřebovala. Důležité věci, jako například knoflíky, nitě, plátno na povlečení, koření. A chtěl jsem ji malinko překvapit. Měla za sebou těžkou dobu. Možná že budou mít v obchodě i nějaký pěkný šátek.

Takže jsem zastavil a sestoupil z koně. Jeden z hloučku zvědavců se zeptal: „Tak co boj mezi oběma rodinami?“

„Skončil,“ řekl jsem. „Bude mír. Ženy a děti donutily znepřátelené muže k míru.“

S tím jsem vešel do obchodu.

Jeden z mužů, kteří stáli venku, vstoupil do krámku za mnou a zeptal se mne, co si přeji. Byl to prodavač. Obsluhoval mě uctivě a ochotně, ale přece jen to nějakou chvíli trvalo, než jsem měl všechno, co jsem potřeboval.

Nasedl jsem, přejel jsem ostrov a pak i brod.

Na druhé straně, na břehu Bannerhanových, čekal jezdec. Čekal na mne. Hned jsem ho poznal.

Byl to Cash McClellan. Musel mě sledovat. Všiml si mého koně před obchodem, odjel, a teď si tady na mne počkal.

Chtěl mít souboj se mnou co nejrychleji za sebou. Už se ho nemohl dočkat.

Pomalu jsem se blížil a když voda omývala kopyta mého koně, zastavil jsem. Byli jsme od sebe vzdáleni necelých šest koňských délek. „Co chceš?“ zeptal jsem se. Usmál se. „Tvůj bratr Jeff se cítí určitě osamocený,“ řekl. „Zabili jste mého bratra Seana a ten by se na mě na onom světě určitě zlobil, kdybych vás tam neposlal oba. – No tak, Ringo! Vytáhni zbraň! Čekám na to! Sem na břeh se dostaneš jedině tehdy, když mě sestřelíš ze sedla.“

„Můžu si taky nadjet,“ namítl jsem.

„To nemůžeš,“ odsekl. „A počítej taky s tím, že každá minuta, kterou tady ztrácíš, nahrává Chipu Hondovi. Opustil se mnou ranč McClellanů a jel si pro Jenny. Ta patří jemu. Slíbili jsme mu ji. Nejdříve tě chtěl zastřelit sám, ale pak jsem mu řekl, že se může spolehnout na mě. Má už pěkný kus náskok. A jede na svém těžkém valachovi, který byl dokonale odpočinutý. Slyšíš, Ringo, jel si pro Jenny! S McClellanovými skončil. Můj otec Big Bill McClellan ho

sám vyzval, aby odjel. A i já jsem se musel sebrat a jít. Obětovali nás za mír s Bannerhanovými. Ale Hondo se jen tak nevzdá. Vždycky chtěl Jenny. A měl ji slíbenou. – A teď si tedy pro ni jel."

Zpočátku jsem tomu nechtěl uvěřit. Ale čím déle Cash McClellan hovořil, tím víc jsem nabýval přesvědčení, že je to pravda.

A Cash se dobrovolně nabídl, že mě zadrží.

Tím se provinil napomáháním únosu.

Řekl jsem: „Ustup stranou, Cashi!"

Jenže on se usmál a najednou sáhl po revolveru. Dobře jsem si toho všiml, protože naši koně byli natočeni tak, že jsme viděli pouzdra s revolvery.

Byl rychlý.

Jenže i Cheyenne Pete byl tenkrát rychlý. Cash byl o něco rychlejší. Ale já tentokrát nemusel tahat revolver jako tenkrát z opasku. Tentokrát jsem měl zbraň v hladkém pouzdře. Byl jsem rychlejší než on.

Jenže i když byl zasažen, stačil ještě zmáčknout spoušť. Kulka zasáhla mého koně do kolena. Pak se Cash svalil ze sedla. Jeho kůň ustrašeně uskočil a protože jezdec měl nohu zaseknutou ve třmeni, táhl ho pískem po břehu.

Já jsem ovšem musel z koně seskočit, protože poraněnému zvířeti se podlomila noha. Viděl jsem, že dostal ošklivý zásah. Taková rána se už nikdy nezahojí. A tak jsem trápení zvířete ukončil a střelil jsem ho do hlavy.

Připadalo mi, že se zblázním strachem o Jenny.

Trvalo mi to téměř dvacet minut, než jsem na ostrově sehnal koně, než jsem ho osedlal a vydal se na další cestu.

O Cashe McClellana se postarali lidé z Wells Fargo. Když jsem teď podruhé přejížděl brodem, právě ho přenášeli. A jeden z mužů na mne zavolal, že s trochou štěstí zůstane Cash naživu.

To mne trochu uklidnilo, protože jsem už v žádném případě nechtěl další smrt mezi našimi rodinami. Ačkoliv jsem neměl jiné

cesty, další smrt by vyvolala jistě zase nepříjemné napětí. Jel jsem, jak jen můj kůň nejrychleji mohl. Byl to nejlepší kůň ze stanice Wells Fargo, ale na černého valacha Chipa Honda jistě nestačil.

Nikdy nezapomenu, jaký jsem měl během té jízdy strach. Myslím dokonce, že jsem se hlasitě modlil, aby Jenny nepadla do rukou Chipu Hondovi.

Ale když jsem ujel patnáct mil, viděl jsem na zimní obloze stoupat kouř.

Pochopil jsem, že Hondo zapálil náš dům a zničil tak všechno, co jsme s Jenny za celé ty týdny úmorné práce postavili.

Takže nejen že se zmocnil Jenny, ale způsobil ještě spoustu škody. A pak se se mnou stalo cosi podivného. Zpočátku jsem cítil vztek a divokou zlobu. Jenže teď jsem najednou uvažoval naprosto chladně. Pořád ještě jsem měl hroznou obavu o Jenny, ale zůstal jsem přitom klidný a střízlivě jsem kalkuloval.

Především jsem uvažoval o Blacku Chipu Hondovi.

Nevěděl jsem toho o něm mnoho a jen zřídka jsem ho slyšel mluvit. Považoval jsem ho za jednoho z oněch nebezpečných tichošlápků, kteří se neustále drží v ústraní.

Jen od Jenny jsem věděl, že Hondo si jako pistolník vysloužil už před lety veliké zásluhy u McClellanů a že byl jejich rodině věrný až za hrob. Když byli Sean a Cash McClellanovi ještě malí chlapci, zachránil jim jednou život a od té doby byl pravou rukou Big Billa McClellana a pomáhal mu, aby mohl jako boháč opustit Kentucky. Bez Blacka Chipa Honda by McClellanové nevyvázli tak snadno, protože byli mezi sousedy velice neoblíbení.

Když jsem pak dorazil k našemu domku, dlouho jsem se nezdržel, jen jsem na několik minut seskočil z koně, abych si prohlédl stopy a vyčetl z nich, co se tu odehrálo. Koně v ohradě byli postříleni. I mezci. Protože tato zvířata patřila společnosti Wells Fargo, stal se už v této chvíli Chip Hondo zločincem.

Osedlal jsem koně pro Jennifer a pak ještě jedno nákladní zvíře. Stopy souboje jsem nezjistil, ale možná se ten zápas odehrál v našem domě. A tam už jsem se podívat nemohl. Stál celý v plamenech. Stopa tří koní nevedla k průsmyku, ale údolím na západ. Ve vysokém sněhu byly stopy dobře čitelné.

Díval jsem se k pohoří Medicine Bow na západě. Údolí končilo v jeho předhůří. Všechno tam bylo zasněžené. Hondo chtěl zřejmě středem hor do sněhu a musel- počítat s tím, že tam zapadne, takže se bude moci odtamtud dostat až na jaře.

Ze by měl určitý cíl?

Jenže to nemohl. Byl tady přece cizí a přišel sem s McClellanovými z Kentucky.

Ale možná, že tady byl už dříve. McClellanovy zavedl jistě do tohoto údolí on. Bylo možné, že Chip Hondo zdejší kraj dříve poznal jako lovec z Laramie. Byl asi o dvanáct let starší než já.

Takže možná znal v Medicine Bow úkryt, kde se mu podaří s Jennifer přezimovat.

Otřásl jsem se při pomyšlení, že bych Jennifer nenašel a že by s ním musela přečkat zimu někde v chatrči nebo dokonce jeskyni.

Polévalo mě střídavě horko a zima.

Stopa byla pořád jasná a zřetelná. Vedla přímo k ústí rokle. Kůň už byl dost unaven. Byl to jen průměrný kůň. A neměl jsem ani žádnou výstroj. Dokonce ani z vlastního domu jsem si nic nemohl vzít, protože všechno už bylo v plamenech. Neměl jsem s sebou ani jídlo.

A den se pomalu chýlil k večeru.

Moje situace tedy byla po všech stránkách špatná.

Ale copak jsem mohl jet nejprve do Rivertownu a vyzbrojit se na dlouhé pronásledování?

Dělal jsem si výčitky. Už v Rivertownu, když jsem si půjčoval koně, jsem se měl pořádně vybavit. Jenže to jsem ještě nepočítal s tím, že Chip Hondo se zachová navíc i jako žhář.

Opět začalo mírně sněžit.

Věděl jsem, že v noci už stopu nebudu moci sledovat a že zítra – pokud bude sněžit dál – zapadne.

Co potom? Jak pak budu moci Jennifer v Medicine Bow najít? To bych mohl rovnou hledat jehlu v kupce sena.

Ocitl jsem se tedy v náramné kaši a měl jsem mizerné šance. Jenže vzdát jsem se nemohl. Musel jsem zkusit všechno, prostě všechno!

Když jsem vjel do rokle, nastala už noc. Pořád ještě sněžilo.

Vždy, když jsem dojel k ústí boční rokle, sesedl jsem a brodil jsem se po stopě kousek dél, abych se ujistil, že nezahnula. Nahmatával jsem ji rukou a koně jsem za sebou táhl na dlouhé uzdě.

V rokli bylo tma. Teprve po dlouhé hodině se obloha trochu projasnila. A toto světlo probleskovalo mezi sněžením a umožňovalo alespoň trochu lepší rozhled.

Roklina byla dlouhá. Zasahovala hluboko do Medicine Bow – snad až sedm mil. A pak končila v údolní kotlině. Viděl jsem, že sněhové mraky se rozehnaly. Na chvíli dopadlo na zem světlo měsíce.

Sesedl jsem a pokračoval dál pěšky, klekl jsem si a plazil se dál. Stopu jsem přitom ohmatával dlaněmi. Ještě asi dvakrát či třikrát vykoukl měsíc z mraků. Přestalo sněžit.

Stopu jsem dokázal sledovat až ke kaňonu.

Pak najednou nastala dokonalá tma. Začalo hustě sněžit. Vločky byly obrovské a padaly tak hustě, že ve chvíli jsem byl já i můj kůň pokryt vrstvou sněhu.

Zastavil jsem a uvažoval. Mám postupovat kaňonem naslepo dál?

To bylo nebezpečné. Kaňon byl dlouhé vinuté údolí se strmými stěnami a potokem uprostřed. Jenže z něj odbočovalo několik bočních roklin.

Nemohl jsem riskovat a projíždět kolem těchto roklin bez toho, aniž bych se přesvědčil, že tam nezahnul Hondo s Jennifer.

Musel jsem čekat. Můj unavený kůň neustále uhýbal stranou. Nevěděl jsem proč, ale nechal jsem ho být. A tak jsme se dostali pod obrovité smrky, které rozpínaly své mohutné větve a alespoň na nějakou dobu nás chránily před hustým sněžením. Dole pod nimi bylo jen suché klestí a zem vystlaná uschlým jehličím. Cítil jsem to, když jsem sesedl.

Brzy nato jsem si rozdělal oheň, vzal jsem si ze sedla přikrývku a zabalil se do ní.

Ztratil jsem Jennifer?

Budu moci Honda hledat dál až na jaře?

Nemohl jsem se s tím smířit.

Když se objevilo první světlo ranních červánků, bylo už sněhu takřka na celou stopu. Ale aspoň už přestalo sněžit. Omyl jsem se hrstí sněhu a cítil jsem, jak mě strniště vousů škrábe do dlaně.

Měl jsem hrozný hlad. V žaludku mi zlověstně zakručelo.

Vrátil jsem se k místu, kde jsem zastavil a přitáhl jsem si koně k sobě. Sníh mi sahal až nad holínky. Nasedl jsem a rozhlédl se kolem. Nalevo ode mne vedl šikmo nahoru dosti široký pás skály. Byl porostlý několika keři, které už ztratily listí. Podíval jsem se na stoupající skalní stěnu a uvažoval jsem, proč jsem zastavil zrovna tady – jen proto, že najednou padla taková tma a že sníh padal tak hustě?

Nebo jsem tak jednal z nějakého instinktu?

Zajel jsem blíže k oné skále.

A pak jsem na jednom keři zahlédl chomáč koňských chlupů. Byly to světlé chlupy a Jennifer jezdila na hnědákovi se světlým ohonem.

Takže jeli tudy.

Zhluboka jsem se nadechl a ztěžka jsem polkl.

Kdybych v noci zajel jen o pár metrů dál, možná by mě vůbec nenapadlo hledat tady na těch keřích koňské chlupy.

Jakási silná moc mě přinutila, abych jednal právě tak, a ne jinak.

O tom jsem byl přesvědčen.

Možná byl Black Chip Hondo osudem předurčen, aby z tohoto souboje vyšel jako vítěz.

Ano, byl to souboj, ale velice primitivní, jaký se odehrával už mezi lidmi doby kamenné. Hondo mi unesl ženu. A já jsem mu ji zase chtěl vzít. To byla holá fakta.

Jenže Hondo se na to jistě díval jinak než já.

Hnal jsem svého koně sněhem po skále nahoru, stále výš a výš.

Najednou jsem se ocitl na plošině a na západě byly další hory, pro něž byla tato plošina základnou.

Zamířil jsem na západ, ačkoliv jsem neviděl žádnou stopu. Ale Hondo mohl zamířit jedině k těmto horám. Jen tam mohl najít

ochranu před zimou.

Bylo už pozdě odpoledne, když jsem dorazil k úpatí masivu. Bylo tam několik kaňonů a roklin, které vedly hlouběji. V každém ústí jsem hledal stopy, ale žádné jsem nenašel. Tentokrát tady nebyly žádné keře, na nichž by se mohly zachytit koňské žíně. Všechno zakryl sníh.

Zase jsem se zamyslel a dospěl jsem k přesvědčení, že Chip Hondo s Jennifer někde museli přečkat noc a alespoň, na nějakou dobu si museli odpočinout.

Ještě jednou jsem se vydal je hledat a zajížděl jsem tentokráte do všech bočních roklin hlouběji než předtím.

Tu jsem našel v jednom skalním výklenku, připomínajícím jeskyňku, stopy tábora. Ještě před několika hodinami tady hořel oheň a našel jsem tady i otisky bot Jennifer.

Jel jsem dál. Bylo už poledne a měl jsem nesnesitelný hlad. Zatím jsem nepociťoval slabost, ale věděl jsem, že od zítřka budu stále zemdlenější. Do zítřka musím Honda najít. Jestli ne, budu mít co dělat, abych se sám udržel naživu a nebudu moci pomoct Jennifer.

Zachytil jsem opět směr, jímž Hondo prchal, a pronásledoval jsem ho dál.

Jenže byl to vůbec útěk? Asi ne. Chtěl s Jennifer do hor a přečkat tam zimu. Nebyl to útěk.

Roklina, kterou jsem jel, se změnila v divokou, nepřehlednou skalní změť. Byly tady tisíce hran, úkrytů a všude byl les, potůčky a malá jezírka.

Byl to tady hotový bobří ráj – ještě ne příliš vysoko v horách, ale divoký, se spoustou stromů, potoků, jezer, skal – a pustý.

Zase jsem zauvažoval a napadlo mne, že Chip Hondo tady asi kdysi lovil bobry, vydry, lišky a další kožešinovou zvěř a že tady možná z těch dob znal nějaký úkryt. Ale kdybych nenarazil na čerstvou stopu, bylo by téměř nemožné ho v tomto labyrintu najít.

A stopu jsem objevil. Našel jsem místo, kde byl Hondo s Jennifer, když přestalo sněžit. Stopy byly zprvu velice nezřetelné a zaváté, ale postupně bylo stále jasnější, že tudy šli hlubokým sněhem tři koně.

Sledoval jsem je až do soumraku. Pak jsem vjel úzkou roklinou, která byla spíše dlouhou skalní průrvou, do údolní kotliny. Sesedl

jsem a dále jsem koně vedl. Revolver jsem přitom měl neustále připravený k výstřelu.

Před sebou jsem spatřil žluté světlo. Bylo to světlo lampy, které dopadalo ven z oken chatrče. Moc jsem toho neviděl, ale tušil jsem, že jsem se ocitl v malém údolíčku. Zaslechl jsem zurčení potoka. Ještě nezamrzl, protože měl dost silný proud.

Chalupa byla chráněná skalní stěnou a stála na mýtině, která vznikla zřejmě vykácením stromů, potřebných na její stavbu.

Další sníh by asi stopy do tohoto údolí a k této chatrči zasypal.

Jenže já jsem přece jen přišel včas. Odhadoval jsem vzdálenost k chalupě asi na čtvrt míle. A stačilo přitom jen jít podél potoka. Koně jsem nechal u vchodu do údolí pod mohutnými smrky, které tam stály. Nešel jsem napříč oním údolím, ale opsal jsem půlkruh, který mě vedl podél strmých stěn temnými ostrůvky lesa. Dával jsem si na čas, protože jsem věděl, že u člověka jako Chip Hondo se nesmím dopustit sebemenší chyby.

A pokud se mi ho nepodaří zneškodnit ještě této noci, zítra za denního světla si snadno všimne ve sněhu mých stop. Musel jsem se k chatrči přiblížit velice opatrně.

Samozřejmě mě to stálo spoustu sebeovládání a přemáhání, abych postupoval tak opatrně a rozvážně. Nejraději bych se byl rozběhl, zavolal na něj a vyzval ho na souboj.

Jenže opět mě od toho odrazoval nějaký instinkt. K tomu, abych se dostal až do samé blízkosti chalupy, jsem potřeboval mnohem déle než hodinu. Cítil jsem už kouř, který stoupal z komína.

Ale pod vysokými smrky jsem spatřil i něco jiného.

Byla tam dost pevná a důkladná ohrada s ochranným přístřeškem z větví. A pod ní obrovitý stoh sena, který stačil ke krmení stádu koní snad na celé tři měsíce.

V ohradě a pod přístřeškem, který měl téměř rozměry stáje, bylo několik koní.

Odhadoval jsem, že je jich k desíti.

Zastavil jsem se, bezděky jsem si povzdychl a znovu jsem se zamyslel.

Bydlí tady snad nějaký tramp. k němuž se Chip Hondo uchýlil?

Nebo tady dokonce bydlí nějaká rodina?

Věděl to Chip Hondo, nebo si myslel, že najde chatrč i tentokrát opuštěnou?

Ze by tady bylo dokonce několik lidí?

Když jsem si položil tuto poslední otázku, trhl jsem sebou.

Věděl jsem, že v tomto kraji je spousta psanců, kteří žili v odlehlých samotách. Ačkoliv byla dost chladná noc a můj žaludek přímo běsnil hladem, takže se mi nedostávalo energie, polilo mě horko.

Do jaké situace jsem se to dostal?

Věděl jsem, že se mi to podaří zjistit jen tehdy, když se dostanu k chatrči nepozorovaně.

Takže jsem se opět vydal na cestu.

U chatrče byl ještě otevřený přístavek. Sotva jsem pod něj vklouzl a ztratil se v šeru, otevřely se dveře domku. Kdosi vylil kbelík vody a řekl drsně: „To je ale dnes zima. Vsadím se, že ...“ Více jsem neslyšel, protože dveře se opět zavřely.

Šmátral jsem kolem sebe, nahmatal jsem sedla, která ležela přehozená přes tlustá břevna. Napočítal jsem celkem šest sedel a k tomu ještě několik prvotřídních armádních nosičů na náklady. Pak jsem nohama zakopl o cosi, co leželo na zemi.

Okamžitě mi došlo, že to není naplněný pytel.

Sehnul jsem se a ohmatal jsem to.

Když jsem pochopil, čeho se dotýkám, zděsil jsem se. Téměř jsem vyskočil a vykřikl. Protože to byl člověk. Mrtvý člověk, zabalený do přikrývky.

Ale kdo to mohl být? Musel to být muž. – Jenže kdo?

Zaváhal jsem a pak jsem se odvážil škrtnout zápalkou.

Spatřil jsem zarostlý obličej. Neznal jsem ho. Byl to mrtvý člověk, kterého jsem předtím nikdy neviděl. Ovšem strniště vousů nebylo starší než tři čtyři dny. Neřekl bych, že to byl tramp. Pak plamínek zhasl. Zůstal jsem opět ve tmě se svými myšlenkami a s mrtvým sám.

Když jsem překonal hrůzu a uvědomil jsem si, že mrtvý mi nic neudělá, ovládl jsem se.

Začal jsem opět uvažovat.

Kdo to byl a proč byl zabit?

Jedno mi bylo jasné hned. Nebyl to tramp. Tihle chlapi si nechávali narůst pořádné vousy a vypadali docela jinak. Protože strniště tohoto muže bylo staré teprve snad čtyři dny, odhadoval jsem ho spíše na jezdce. Kolem krku měl šátek, jaký si často jezdci přetahují přes nos a ústa, když je na cestách prašno. Měl oblečenou jezdeckou košili z kordu. To všechno jsem zjistil během několika vteřin, co svítila sirka.

Takže to byl jezdec. A já jsem si opět uvědomil, že v tomto kraji jsou tábory, v nichž žijí psanci, kteří se chtějí ukrýt, než se na jejich zločiny zapomene.

Začal jsem tušit, že i v téhle chatrči se ukrývá taková banda. Museli být čtyři. Dalo se tak usuzovat podle šesti sedel – dvě patřila Chipu Hondovi a Jennifer. Ale jeden z těch čtyř ležel mrtvý tady v kůlně. A byl mrtvý teprve pár hodin.

Ze by ho zabil Chip Hondo? Jenže Chip Hondo s Jennifer mohli dorazit také teprve před několika hodinami! Chip Hondo asi našel chatrč, do které chtěl přijít se ženou, obsazenou. Bylo docela dobře možné, že došlo k souboji. A při něm jeden muž zemřel A Hondo?

Byl jen raněný, nebo ho přemoh li? Nebo se k té bandě přidal?

Odvážil jsem se znova škrtnout sirkou, abych si mohl lépe prohlednout vnitřek kůlny. Jenže druhá mrtvola tady nebyla. Neměl jsem tedy na vybranou. Musel jsem tedy k oknu domku a pokusit se nahlédnout dovnitř.

Zase mi to chvíli trvalo, protože jsem našlapoval přesně do stop, které zanechali kolem chatrče muži Okenní tabulky byly velice malé a vždy čtyři tvořily jedno okno. I to bylo ovšem tak malé, že bych se tudy neprotáhl.

Sklo bylo navíc pokryto ledem Horním levým rohem, kde tabulka poněkud roztála, jsem ovšem mohl nakouknout dovnitř.

Byla tam jen jedna místnost. U stolu seděli tři muži. Hráli poker a před každým ležela ohromná hromada peněz. Tolik peněz pohromadě jsem ještě nikdy předtím neviděl. Ani v bance.

Byly tam zlaté dvacetidolary i bankovky.

Odkud ti chlapi uvnitř sebrali tolik peněz?

Hledal jsem Jennifer. Ale nikde jsem ji neviděl. V zadním pravém koutě místnosti byly nataženy dvě přikrývky, jako jakási zástěna, takže za nimi byl malý trojúhelníkový prostor.

Možná byla Jennifer právě tam. Ohlédl jsem se po Chipu Hondovi, trochu jsem se natáhl a ustoupil kousek stranou, abych si všechno mohl prohlédnout z nejlepšího úhlu.

A tu se to stalo – štěstí mě opustilo!

Dostal jsem hroznou ránu do levé nohy a nedokázal jsem potlačit výkřik bolesti, protože to přišlo tak prudce, náhle a neočekávaně. Celý levý bok mě strašně bolel. Byl jsem jako ochromený. Nedostávalo se mi dechu.

Současně jsem si ovšem uvědomil, co se se mnou stalo.

Chlapi nastražili pod okny pasti na medvědy. A do jedné takové ocelové pasti jsem se chytil levou nohou. Konečně jsem se mohl pohnout a vší silou jsem se pokoušel ocelové čelisti otevřít. Bolestí jsem přitom takřka omdlel. Ale nedokázal jsem to.

Když se otevřely dveře, sáhl jsem po pistoli, která mi upadla do sněhu. Protože když jsem nakukoval oknem, držel jsem ji v ruce. Nestihl jsem ji vzít tak rychle. Muž z chatrče ke mně rychle přiskočil. Pochopil, že horečně hledám revolver, a tak mě kopl špičkou holínky do brady. Omdlel jsem. Dostali mě.

Nejprve jsem pocítil bolest, pak jsem si uvědomil, že už neležím venku před chatrčí ve sněhu. Zaslechl jsem hlasy, ale dokázal jsem ještě dál předstírat bezvědomí. Slyšel jsem, jak jeden mužský hlas rozzlobeně říká: „To nás Peak Garret zavedl na pěkné místo. Je to tady samá návštěva. Nejprve přišel ten lump s holkou. A dokonce zabil i Peaka. A pak tenhle tady! – Kdo se sem ještě přihrne? No, musíme ho vzbudit a zeptat se ho, jestli je sám, nebo patří k výpravě, co pronásleduje únosce té holky. Rychle, proberte ho!“

Kdosi mi chrstl vodu do tváře. Trhl jsem sebou a předstíral jsem,

že mě probrala teprve studená voda. Sténal jsem bolestí a domníval jsem se, že nemůže škodit, když budu předstírat, že toho nesnesu tolik. Položili mě na jednu z pryčen. Jennifer seděla u mne a už mi vyzula holínky a rozřízla zakrvácenou nohavici.

Dívala se na mne podivně smutnýma očima a já jsem poznal, že už přestala doufat. Že útrapy cesty a nedostatek spánku ji dohnaly na pokraj zhroucení – k tomu měla ještě strach a za sebou jistě hrozné zážitky.

Dostala se z louže pod okap, když s Chipem Hondem narazili na tyto muže.

Chip seděl na lůžku v koutě, byl raněn a vypadal zesláble.

Pak jsem se podíval na tři muže, do jejichž rukou jsme padli. „Jste dost drsní," řekl jsem. „A to byste neměli, protože se vám to vymstí. Nejsem totiž na stopě své ženy sám. Jedou za mnou ještě dva tucty dalších ostrých hochů. Za nějakou dobu sem dorazí. Jestli vám můžu radit, tak ..."

„Nepotřebujem žádné rady, a už vůbec ne od tebe!" řekl jeden z chlapů ostře. Obrátil se k oběma dalším: „Noc je dost jasná," řekl. „Běžte ven a najděte jeho koně a jestli přijel tou skalní rozsedlinou, zjistěte stopy. Však mi už zjistíme, jak to s těmihle dvěma a s tou ženskou je. To, že se sem žene celá horda chlapů, ještě vůbec není tak jisté. Možná to tvrdí jen proto, aby nás zahnal do kouta. – A i kdyby! – Rozdáme si to třeba i s přesilou!"

Poslední slova pronesl s chladným vztekem a já jsem na něm i na jeho dvou kumpánech poznal, že jsou to pořádně drsní a nebezpeční chlapi. Tihle určitě nejsou jen tak nějací zlodějíčkové.

Dva ostatní vyšli ven. Předtím si natáhli kabáty z jehnětiny a vzali si s sebou pistole. Byli náramně dobře vyzbrojení.

Podíval jsem se na Jennifer a zeptal se: „Jenny, jsi v pořádku?"

Pohlédla na mne a přikývla. „Jen hrozně unavená," řekla a pokusila se o malý odvážný úsměv.

Vstala a podala mi pohárek s horkou kávou.

Pak vzala hrnec horké vody a omyla mi zakrvácenou nohu a obvázala rány, které jsem měl po obou stranách tam, kde mě sevřely čelisti pasti.

Kost jsem sice zlomenou neměl, ale věděl jsem, že na nohu

přinejmenším týden nebudu moci stoupnout.

Muž, který zůstal v chatrči s námi, si zatím opět sedl ke stolu.

„Takže tohle je tvá žena?“ zeptal se, když viděl, jak se o mě Jennifer stará.

Podíval jsem se k němu a přikývl jsem.

„A támhle ten ti ji unesl?“ ptal se dál a ukázal na Chipa Honda, který se na lůžku v koutě ani nepohnul.

I já jsem se zadíval na Honda. V místnosti nebylo dost světla, ale poznal jsem, že mu není dobře. Byl zřejmě dvakrát zasažen a měl dost ošklivé zranění. Pod rozhalenou vestou měl horní polovinu těla holou a převázanou obvazy. Ty měl i na stehnech.

Musela mu je dát Jennifer, ale možná, že jí pomáhali i ti tři. Chip Hondo se. najednou usmál. Byl to horký úsměv člověka, který moc dobře ví, že je konec a který opovrhuje strachem z tohoto konce.

„Jestli tě to uklidní, Ringo,“ řekl sípavě, „tak ti můžu dát slovo na to, že jsem se Jenny ani nedotkl. Myslel jsem, že chatrč není obývaná a že tady budu moct s Jenny zůstat celou zimu. Byl jsem tady teprve před dvěma týdny. A to tu bylo ještě prázdno. Jenomže mezitím sem přitáhli Walkerovi a Peak Garret a usadili se tady. Peak Garret vyšel mně a Jenny vstříc. Tři ostatní byli schovaní (kolem za stromy. Zatímco jsem vyřídil Peaka Garreta, dostali mě docela snadno z koně. A teď tedy víš všechno, Ringo! V téhle chatrči je skoro sto tisíc dolarů!“

Teď jsem tedy věděl, jak to bylo.

Asi před třemi týdny byl vyloupen Expres Union. Pacific. Bandité tehdy odvěsili poštovní vagón a trezor v něm vyhodili do povětří. Do rukou jim tehdy padlo téměř 100 000 dolarů ve zlatě a v bankovkách. Banda byla ovšem identifikována. Jednalo se o tři bratry Walkerovy – Jose, Franka a Boba a o dalšího banditu hledaného zatykačem Peaka Garreta.

Tohle všechno jsem věděl, protože poštovními dostavníky z Laramie jsme dostávali zprávy a z Cheyenne dokonce i noviny.

Walkerovi a Peak Garret tedy s velkou kořistí prchli do hor Medicine Bow a chtěli přečkat zimu v téže chalupě, kterou si vyhlédl i Chip Hondo.

Tak to bylo.

Teď mi to bylo jasné.

Současně jsem si ovšem uvědomil, v jakém nebezpečí se nacházíme. Walkerovi byli zákeřní bandité, na jejichž dopadení byly vypsány vysoké odměny a kteří by pro své zločiny byli ve dvou či třech státech dokonce oběšeni.

Neměli co ztratit, mohli spíše ještě získat.

Takže kdyby si byli jistí, že jsem přišel sám a není za mnou další skupina pronásledovatelů, jistě by nás zabili.

Podíval jsem se na banditu, který zůstal s námi. Dobře věděl, že jsem zatím uvažoval a zjistil jsem, do jaké situace jsme se dostali.

Drsně se zašklebil. Nebyl příliš vysoký, ale určitě silný, rychlý a nebezpečný.

„Jsem Jos Walker," řekl. „Pokud si budeme myslet, že potřebujeme rukojmí, necháme vás naživu. Ale jestli zjistíme, žes sem přišel sám, brácho, pak ..." Zmlkl a udělal ukazovákem docela výmluvný pohyb.

Pak se podíval na Jenny a ledabyle dodal. „No a ona se bude mít fajn – až do jara se jí tady s námi povede náramně, jako holubičce mezi..." Nedořekl a rozchechtal se. Cítil jsem, jak se Jenny zachvěla. Dokončila obvazování. Tiše jsem jí řekl, aby mi sehnala něco k jídlu. Měl jsem tak veliký hlad, že jsem téměř ztrácel vědomí. Horká káva hlad ještě více zesílila. A kromě toho jsem ji chtěl rozptýlit, přivést ji na jiné myšlenky.

Jos Walker se pořád chechtal svým drsným smíchem.

„Je hezká," řekl. „A pro toho, kdo už dlouho žádnou ženskou neviděl, je dokonce moc hezká. Já si nemyslím, žes sem přijel s celou hordou, kamaráde. Ale to zjistíme nejpozději do zítřka do rána."

Ukázal před sebe na stůl, kde ještě ležela spousta peněz, o něž hráli, kdy jsem nakukoval oknem. „Jsme bohatí," řekl. „Ale kdyby nás lapili, pověsili by nás. Měli jste smůlu, hoši." Pohled mu najednou změkl a nevypadal už tak zarputile. „A i tahle děvenka měla smůlu. Proč jste narazili zrovna na tuhle chalupu? My jsme tady chtěli prostě jen přečkat zimu. Copak můžeme za to, že nás tady vyrušujete? Je to na tom světě občas zvláštní. Občas má člověk takový řetěz smůly!"

Zmlkl a shrábl karty. Peníze odhrnul stranou a začal si vykládat

pasiáns.

Petrolejka vydávala nažloutlé světlo. V krbu hořela pořádná polena. Jennifer mi podala kus uzeného masa a chléb. Zůstala sedět u mne na posteli a přívětivě se na mne dívala.

„Věděla jsem, že mě najdeš," zamumlala najednou. „Jenže nám asi není přáno, abychom zase ..." Zmlkla. Stáhlo se jí hrdlo. Podíval jsem se na Honda. „Ty lumpe," řekl jsem. „Proč jsi podpálil náš dům a postřílel zvířata Wells Fargo? Jenny a já jsme se celé týdny dřeli, abychom si postavili dům."

„Dej mu pokoj," řekl Jos Walker najednou. „Už žádný barák nebudete potřebovat."

A pokračoval ve vykládání karet. Přežvykoval jsem a díval jsem se na Honda. Ten se díval na Jennifer a na mne nepřítomným pohledem.

Pak změnil pozici a trochu si natáhl pravou nohu.

Měl obuté holínky a oblečené kalhoty a přes nahou horní polovinu těla měl přehozenou vestu. Najednou jsem spatřil, jak zajel rukou do holínky a vytáhl z ní nůž.

Nebyl to velký ani široký nůž, spíše dýka s malou čepelí a krátkou rukojetí. Jenže ta byla zřejmě naplněna olovem. Byl to nebezpečný nůž, určený k házení.

Další důkaz toho, jak byl Hondo nebezpečný. Dvakrát ho postřelili a mysleli si, že mu vzali zbraň a on teď vytáhl z holínky ostrou dýku.

Když se rozmáchl k hodu, Jos Walker zvedl pohled.

S výkřikem vyskočil a vytáhl z pouzdra revolver.

Nůž byl rychlejší. Dostal zásah, ale stačil ještě vystřelit na Honda. Pak nastalo ticho.

Místnost se naplnila dýmem ze střelného prachu. Hondo v koutě zasténal.

„Teď už vám nemůžu pomoct," řekl přiškrceným hlasem. „Jenny, mrzí mě, že ..." Zemřel.

A i Jos Walker ležel na zemi.

Zvedl jsem se z lůžka. Když jsem chtěl došlápnout na poraněnou nohu, prostě se pode mnou podlomila. Dolezl jsem po kolenou k Josu Walkerovi a vzal jsem si jeho revolver. Vystřelenou nábojnici jsem

nahradil novou.

Pak jsem řekl Jenny. „Pomoz mi! Musíme posadit Jose Walkera zase na lavici a za stůl. Musí to vypadat, že usnul za stolem vsedě. – Pomoz mi, Jenny!“

Poslechla. Hrůzou a strachem docela oněměla, ale pomohla mi toho těžkého chlapíka zase posadit za stůl. Já jsem to dělal vkleče. Klečet jsem mohl, ale stát ne.

Když už Jos Walker seděl za stolem, bylo snadné narafičit to tak, že usnul.

Museli jsme se moc přemáhat, ale bylo to třeba udělat. Byla to jediná šance.

Podíval jsem se na Honda a rozhodl jsem se, že ho necháme tak, jak byl. Odplazil jsem se k lůžku a zaujal jsem dřívější polohu. Jenny jsem řekl: „Vezmi si támhle tu pušku a běž za přikrývky v koutě. Lehni si na podlahu a když se mi to nepovede, tak zasáhni ty s puškou. – Rozumělas, Jenny? Uděláš to?“

Přikývla – a hned udělala, co jsem řekl.

Pak jsme čekali.

Byly ty rány z revolveru slyšet ven?

Budeme muset čekat ještě celé hodiny – nebo jen pár minut?

Jenže i minuty se mohou zdát dlouhé jako celé hodiny. Když jsme čekali, ještě jednou jsem uvažoval, co všechno nám Hondo způsobil.

Ale nakonec se přece jen postavil na naši stranu.

Určitě věděl, že takový muž, jako Jos Walker, je schopen vystřelit, i když mu nůž trčí v hrudi.

Hondo to věděl.

A přesto se toho odvážil, protože později bychom už lepší šanci nedostali. Dva Walkerové byli venku a vevnitř zbyl jen jeden. Chip Hondo riskoval s devětadevadesátiprocentní jistotou život a jeho poslední slova byla, že lituje toho, co provedl Jenny.

Nedokázal jsem ho nenávidět, cítil jsem pouze trpkost. Náhle jsme zaslechli venku za dveřmi kroky.

Pak se dveře rozlétly. Vešel jeden z Walkerů a zvolal: „Vážně se tady potlouká víc lidí. Je to celá výprava! Bob po nich střílí a drží vjezd do údolí. Ale budeme muset. ..“ Zmlkl, protože poznal, že něco není v pořádku.

Teď jsme otevřenými dveřmi zaslechli výstřely. Ozývaly se z veliké dálky. Přicházely totiž z malé rokliny, která vypadala jako skalní průrva.

Walker – později jsem se dozvěděl, že to byl Frank Walker – zíral na Jose, který ležel na stole, jako by spal. Pak se Frank Walker bleskově rozhlédl kolem a okamžitě pochopil. Revolver jsem zatím držel schovaný.

A teď jsem ho namířil na Franka Walkera.

„Vzdej se,“ řekl jsem.

Trhl sebou a zareagoval jako vlk, který už nemá co ztratit. Nepatřil k těm, kteří se vzdávají. Lidé jako on, sázejí vždycky všechno na jednu kartu.

Uskočil stranou a vytáhl pistoli. Spolehl se na štěstí.

Jenže já jsem byl raněn a musel jsem myslet na Jenny. Nemohl jsem riskovat.

A tak jsem ho zasáhl.

Pak ke mně přiskočila Jenny. Dřepla si vedle mne a celá se třásla. Pušku ovšem přinesla s sebou.

Dveře zůstaly otevřené. Pořád jsme slyšeli výstřely. Tu a tam jsme se podívali na Franka a Jose Walkerovy a na Blacka Chipa Honda.

Jennifer se najednou zvedla, přistoupila k němu a přetáhla přes něj přikrývku.

Pak jsme čekali dál.

Výstřely ustaly.

Kdo mě to asi následoval a chtěl se dostat sem, do tohohle údolí?

„Běž ke dveřím,“ řekl jsem Jenny, „a dívej se, jestli sem někdo jde.“

Poslechla a vzala si pušku. Opatrně nakoukla ven, ale nic neviděla.

Byla jasná a průzračná noc. Měsíc a hvězdy zářily a vysílaly mdlé nadpozemské světlo. Sníh jiskřil. Bylo vidět velmi daleko. Jen tam,

kde byly stíny, tonulo všechno ve tmě.

Po chvíli Jennifer chvatně řekla: „Támhle někdo jede! Jediný jezdec. Ale má s sebou ještě jednoho koně – osedlaného!“

Zvedl jsem se z lůžka a po jedné noze odskákal za Jennifer ke dveřím. Zachytil jsem se veřejí a revolver jsem svíral v pravé ruce. Poraněná noha mě hrozně bolela.

Ale nedbal jsem toho. Díval jsem se na jezdce.

Nejprve jsem tomu nechtěl uvěřit a myslel jsem si, že to je jen shoda podob.

Muž, který se k nám údolím blížil, jel s rameny svěšenými dopředu a jeho pravačka se ledabyle kývala tak, že při každém pohybu zavadila o hladkou pažbu revolveru v pouzdře.

Poznal jsem muže, který takto jezdil a uvěřil jsem také, že byl schopen sledovat mou stopu a neztratit ji. A také jsem věřil, že si tenhle muž poradil s Bobem Walkerem.

Když se přiblížil ještě trochu a zastavil koně, byl jsem si jistý, že je to on. Měl s sebou i mého koně, kterého našel, buď on sám nebo Bob Walker, u vjezdu do údolí pod stromy.

Byl to můj strýc Clay.

Na ostrově se zřejmě dozvěděl, co mi řekl Cash McClellan a sledoval mě pak k našemu domu a velice snadno si domyslel, co se tam seběhlo.

Zlatý strýček Clay!

Sledoval mě.

Zavolal jsem na něj. Hned poznal můj hlas a zamířil k nám.

„Chlapče,“ zeptal se, „je už všechno v pořádku?“

„Teď, když jsi přijel, ano,“ řekl jsem.

Strýc Clay vyrazil zpět hned nazítří. Celou Walkerovu bandu včetně jejich kumpána Peaka Garreta, zabalil každého zvlášť do přikrývek a stanových plachet a přivázal na koně. Chtěl s nimi do Laramie.

Strýc Clay samozřejmě vzal také uloupené peníze, aby je odevzdal.

Proč vezl mrtvé do Laramie? Inu, byla na ně přece vypsána odměna. Podmínkou bylo, že museli být odevzdáni živí či mrtví na některém z úředních míst.

Já jsem o vypsanou odměnu zájem neměl. Jenže strýc Clay uvažoval trochu jinak.

Rozloučil se s námi těmito slovy: „Takže je odvezu do Laramie, Ringo. A vyzvednu si odměnu. Ty peníze budu potřebovat, protože se k tvému otci a k Bannerhanovým už nevrátím. Pojedu někam svou cestou. Víš, Ringo, boj proti McClellanovým skončil. A lidi jako já jsou jako stíny nepříjemné minulosti. I ty by ses měl od své rodiny i od McClellanových držet alespoň dvacet mil daleko. McClellanovi přišli o dva syny a ani Chip Hondo se k nim nemůže vrátit. Ty dvě rodiny musejí začít úplně znovu. Jenže my jsme ti, kteří se bili a zabíjeli. My už k nim nemůžeme. – Hodně štěstí, vám dvěma! Co budete dělat?“

Podíval jsem se na ni a věděl jsem, že ať udělám pro ni cokoliv, bude tomu ráda.

„Zůstaneme tady,“ řekl jsem. „Tohle údolí pro nás dva docela stačí. Budu tady chovat koně. A předtím budu lovit bobry a kožešinová zvířata. Vždyť je tady všechno. Walkerova banda i Chip Hondo se tady chystali přečkat zimu a lovit zde. Až se mi uzdraví noha, pustím se do toho. Nevrátíme se už do toho velkého údolí, kde žijí Bannerhanové a McClellanové.“ Strýc Clay přikývl. „V příštím roce nebudete mít špatný start,“ řekl ještě. „Za navrácení těch uloupených peněz je vypsána odměna pět tisíc dolarů. Postarám se o to, abyste ji dostali. Odměny za dopadení bys asi nepřijal, Ringo – ale tahle odměna je přece spravedlivá, ne?“

Pomalu jsem přikývl. Ano, tyhle peníze si vezmeme.

Nu, milý čtenáři, můj příběh je u konce.

Jsem teď už starý muž. Jenny mi v onom Bobřím údolí dala tři chlapce a dívenku. Chovali jsme tady nejlepší koně v celém Wyomingu.

Do nejbližšího města jsme měli jen pět mil.

Všechno bylo dobré.

Nejkrásnější období života jsme prožili tenkrát s Jenny onu první

zimu, když se mi uzdravovala noha a když jsme čekali na jaro a na nový začátek.

Byl to skutečně nejkrásnější čas.

Ale vlastně nikdy neskončil. A v onom dalekém údolí, kde žijí Bannerhanové a McClellanové, je už nyní všechno osídleno, oploceno a pod kontrolou.

A pokud spolu někdy McClellanové a Bannerhanové soupeří, pak jedině při volbách, když se v kraji volí poslanci.

Jednou je to Bannerhan, jindy McClellan.

My tady, v našem Bobřím údolí, s tím nemáme nic společného.

A proč jsem celý ten příběh vyprávěl?

Inu proto, že tenkrát ženy a děti dokázaly přinutit horké mužské hlavy ke smíru.

Přál bych si, aby to tak bylo i mezi celými národy, které mezi sebou začínají války.

Možná je to trochu naivní. Ale proč by měla být naivita špatná?

KONEC

Digitalizácia a oprava – Davis

G. F. UNGER – KDO S KOHO
Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. (05) 412128 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Eliška Nováková
Technický redaktor: Jiří Kubíček
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Red. Poštovní přepravy Praha, C. j. 112.7/93, ze 7. 4. 1993